

1034

விஜயன் — விஜயை

திருமணம்

(ஒரு நாடகம்)

விலை: ரூபா 2-00

ஆக்கியோன் :
சி. ந. தேவராஜன்

1965

All rights reserved.

~~To the Government of Madras~~ 800
~~with the sanction of the Government~~
C. N. Dewaraj

விஜயன் - விஜயை

திருமணம்
(ஒரு நாடகம்) J/200/1034

இல: ச பி பி 431

சான்றிதழ்

விஜயன் - விஜயை திருமணம்
(சி. ந. தேவராஜன்)

1952-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 29-ந் திகதி வெளிவந்துள்ள இலங்கை அரசாங்க வர்த்தமானப் பத்திரிகையில் உதவி நன்கொடை பெறும் தன்மொழிப் பாடசாலைகளுக்கும், இரு பாஷைப் பாடசாலைகளுக்கும், ஆங்கில பாடசாலைகளுக்குமான ஒழுங்குச் சட்டத்தின் 19 (A) -ம் பிரிவில் பிரசுரிக்கப்பட்டதற்கமைய இப்புத்தகம் ஒரு நூல் நிலையத்திற்குரிய புத்தகமாக உபயோகித்தற்கு வித்தியாதிபதி அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(ரப்பம்) ஜே. பெ. வீரசேகர,
செயலாளர்,

பாட நூற் பிரசுர ஆலோசனைச் சபை,

மலாய் வீதி, கொழும்பு, 2.
9-10-1966.

விலை : ரூபா 2-00

ஆக்கியோன் :

சி. ந. தேவராஜன்

1965

All rights reserved.

விஜயன் — விஜயை திருமணம்

பதிப்புரிமையும் படம் பிடிக்குமுரிமையும்
ஆக்கியோலுக்கே உடையன.

(விலாசம்: “சிவாஞ்சலி”, ஆண்க்கோட்டை, இலங்கை)

விற்கும் இடங்கள் :

ஆக்கியோனிடமும்

யாழ்ப்பாணம் காங்கோன் துறை விநியோகம்

சண்முகநாதன் புத்தகசாலைமும்

வேறு புத்தகசாலைகளும்.

ஆக்கியோன் இயற்றிய நூல்கள்

கணக்குப் பதிவியல் (Book-keeping)	9-60
வர்த்தக எண் கணிதம் (Commercial Arithmetic)	7-50
வணிகம்—ஆரம்ப நூல் (Element of Commerce)	7 50

(இவை இலங்கைப் பொதுக் கல்வித் தகுதிப் பரீட்சைப் பாடத் திட்டங்களை அனுசரித்து எழுதப்பட்டு இலங்கை அரசு கரும மொழித் திணைக் களகத்தினரால் பதிக்கப் பெற்றுள்ளன.)

Retail Depot, Official Language Department,
(New Secretariat, Colombo)

எனும் புத்தகசாலையிலும், பிரபல புத்தகசாலைகளிலும்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

7/800/1034

சமர்ப்பணம்

என்னருமைப் புதல்வி

இராசமார்த்தாண்டன் தமயந்திதேவி

எளமீது வைத்திருந்த பேரன்பின் நினைவுக்காக
இந்நூலைச் சமர்ப்பணஞ் செய்கின்றேன்.

சி. ந. தேவராஜன்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
உள்ளுறை	iv
Foreword	v
மதிப்புரை	vii
அலோகன் காலத்து இந்தியா (படம்)	viii
முகவுரை	ix
பாயிரம்	xi
நாடக பாத்திரங்கள்	xviii

நாடகம்

1.	முதலாம் அங்கம், முதலாங் காட்சி	...	1
2.	இரண்டாங் ,,	...	4
3.	மூன்றாங் ,,	...	6
4.	இரண்டாம் அங்கம், முதலாங் ,,	...	9
5.	இரண்டாங் ,,	...	11
6.	மூன்றாங் ,,	...	16
7.	நான்காங் ,,	...	19
8.	மூன்றாம் அங்கம், முதலாங் ,,	...	21
9.	இரண்டாங் ,,	...	23
10.	மூன்றாங் ,,	...	26
11.	நான்காங் ,,	...	29
12.	ஐந்தாங் ,,	...	30
13.	ஆறாங் ,,	...	31
14.	ஏழாங் ,,	...	32
15.	எட்டாங் ,,	...	35
16.	நான்காம் அங்கம், முதலாங் ,,	...	36
17.	இரண்டாங் ,,	...	43
18.	ஐந்தாம் அங்கம், முதலாங் ,,	...	49
19.	இரண்டாங் ,,	...	51
20.	மூன்றாங் ,,	...	52
21.	நான்காங் ,,	...	58
22.	ஐந்தாங் ,,	...	60
23.	ஆறாங் ,,	...	60

சொற்றொகுதி

24.	முதலாம் பாகம்	...	1
25.	இரண்டாம் பாகம்	...	14

FOREWORD

The object of my presenting this small work, **The Marriage of Vijaya and Vijayai**, to the public is twofold. First, I have often wondered why our schools do not teach their students impressive dramatic literature as Universities in England and India do. True, Professors and Lecturers in our Universities, Principals and their Assistants in many of our schools, do produce their own plays and train their students to act them, along with other well-known plays, in order to make them appreciate the dramatic art. Generally the actors and actresses simulate real or fictitious personalities with gestures, dumb or spoken, dress and scenic accessories to aid the illusion. Their audiences often look upon the plays as mere entertainments or diversions, however instructive they may be. To study a good play in detail, deeply and critically, to appreciate the unities of time, space and action, and to imbibe the great lessons it teaches it is very essential, especially for students, to possess a book on that play. There are many books of dramatic stories available in our national languages written by men well-versed in the art, but yet there is room for still more. I have, therefore, taken a small portion of a Tamil novel, **Vijaya Seelam**, written by my uncle, the late Mr. C. W. Chinnappa Pillai, fifty years ago, in 1915, and dramatized that portion in my own humble way. It deals with the marriage of Vijaya, the first king of Ceylon, with a South Indian princess.

The novel is not a purely historical one. The author has taken only a few historical incidents to build his story upon. The Island Chronicle of Ceylon, **the Mahavamsa**, describes Vijaya as a man of very bad character in his youth, that he and his 700 followers were publicly disgraced by his father. Sihababu, king of Lala in the country of Magadha, India, and banished from his country. Since **the Mahavamsa** was compiled a thousand years after the time of King Vijaya (483-445 B. C.) and since researchers like Prof. Wilhelm Geiger and others have come to the conclusion that the material for **the Mahavamsa** must have been obtained chiefly from traditional stories, the author of **Vijaya Seelam** has taken the liberty to paint Vijaya as a man of exemplary character, a valiant fighter, generous and kind-hearted, and in every respect a

model ruler. According to **Vijaya Seelam** King Sihababu acted in his usual autocratic manner, having been completely misled by the false accusations made by his priest's daughter who, enamoured by the beauty of the prince, tried to inveigle him but was sadly disappointed when she found him harshly rebuking her for her immoral overtures. To add fuel to the fire the king, an over-squeamish man, was enraged more and more by the curtain-lectures of Vijaya's step-mother who had for a long time nurtured a desire to find an opportunity to pave the way for seeing her own son succeeding the father. The novel is a lengthy one describing various incidents of Vijaya's chivalry, gallant deeds, high morality, stern adherence to truth and other sublime virtues. In order to make the play short to suit modern tastes I have abridged only that portion of the story relating to the second marriage of Vijaya (by no means an offence according to ancient custom) and given a brief synopsis of the whole story in my Introduction. I have also added at the end a wordbook containing the meanings of the hard words used in the book, for the benefit of students, together with some necessary notes to widen their knowledge.

My second purpose lies in the hope that a book of his kind at the present time will help the fostering of good understanding between the Sinhalese and the Tamils of Ceylon. Should my book receive encouraging patronage it is my intention to dramatize the rest of the story also and get this as well as the book translated into Sinhala so that both plays may be put on the boards for both communities to make an equitable valuation of each other's language and culture.

Criticisms and suggestions will be gratefully welcomed by me.

"Sivanjali",
Anaicoddai, Ceylon.

C. N. Deva Rajan.

மதிப்புரை

(முன்னாள் இலங்கைச் சட்ட மேற்சபை அங்கத்தவர்
டக்டர் சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., அவர்கள் எழுதியது.)

தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்துத் தமிழ் மொழிக்கு அருந்தொண்டாற்றிய ரூவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் சகோதரர் திரு. சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை தமிழில் ஒரு புதிய இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டுச் சிறப்பெய்தினார்: 'நாவல்' என்ற நவீனமுறைத் தொடர்கதை எழுதுவதில் அவர் திறமை பெற்று விளங்கினார். அவர் எழுதிய இத்தகைய கதைகளுள் விஜயசீலம் என்பது முக்கியமானது. இலங்கையின் பூர்வீக சரித்திரத்தோடு இது தொடர்புடையதாகும்.

பாளி மொழியில் இலங்கைச் சரித்திரத்தைக் கூறும் மகாவம்ச என்ற இதிகாசம் விஜய என்ற ஓர் இளவரசன் இந்தியா நாட்டினின்று இலங்கைக்கு வந்து தாம்பபன்னியில் தன் ஆட்சியை நிறுவி அதன் பின்னர் பாண்டிய மன்னன் புத்திரியை மணந்தானென விரித்துரைக்கின்றது. இச்சரித்திரத்தில் விஜயன் துன்மார்க்க நடத்தையினால் அவனுடைய தந்தையால் நாடு கடத்தப்பட்டானென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் திரு. சின்னப்பாபிள்ளை விஜயசீலத்தில் இதனை மாற்றி: விஜயனை ஒரு சன்மார்க்கனாகச் சித்திரித்து, அவன் இலங்கையினின்று மாறுவேடம் பூண்டு பாண்டிய நாட்டுக்குச் சென்று அங்கு தன் தாய் பிரதாபச் செயல்களைக் காட்டிப் பாண்டிய மன்னன் புதல்வினை மணந்தான் என்று கதைப் போக்கை அமைக்கின்றார்.

ரூவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் வழித்தோன்றலும், பிரபல வைத்தியர் சி. வை. நல்லதம்பிப்பிள்ளை M. B. C. M., அவர்களின் புத்திரனுமாகிய திரு. சி. ந. தேவராஜன் அவர்கள் இக்கதைப் போக்கைத் தழுவி, இதில் வரும் சுவைமிக்க சம்பவங்களைப் பயன்படுத்தி விஜயன் — விஜையை திருமணம் என்னும் ஒரு நாடகத்தை இயற்றி வெளியிடுகின்றனர். படிப்போர் உள்ளத்தைக் கவரத்தக்க வகையில் இந்நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது நடிப்பதற்கு ஏற்றவகையிலும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஒரு கதையை நாடகமாக அமைப்பது எளிதன்று. இவ்வகையில் திரு. தேவராஜன் அவர்களது சாதாரியம் பாராட்டுதற் குரியது. அவர்களது தெள்ளிய வசன நடையும் பாராட்டுதற் குரியதாகும்.

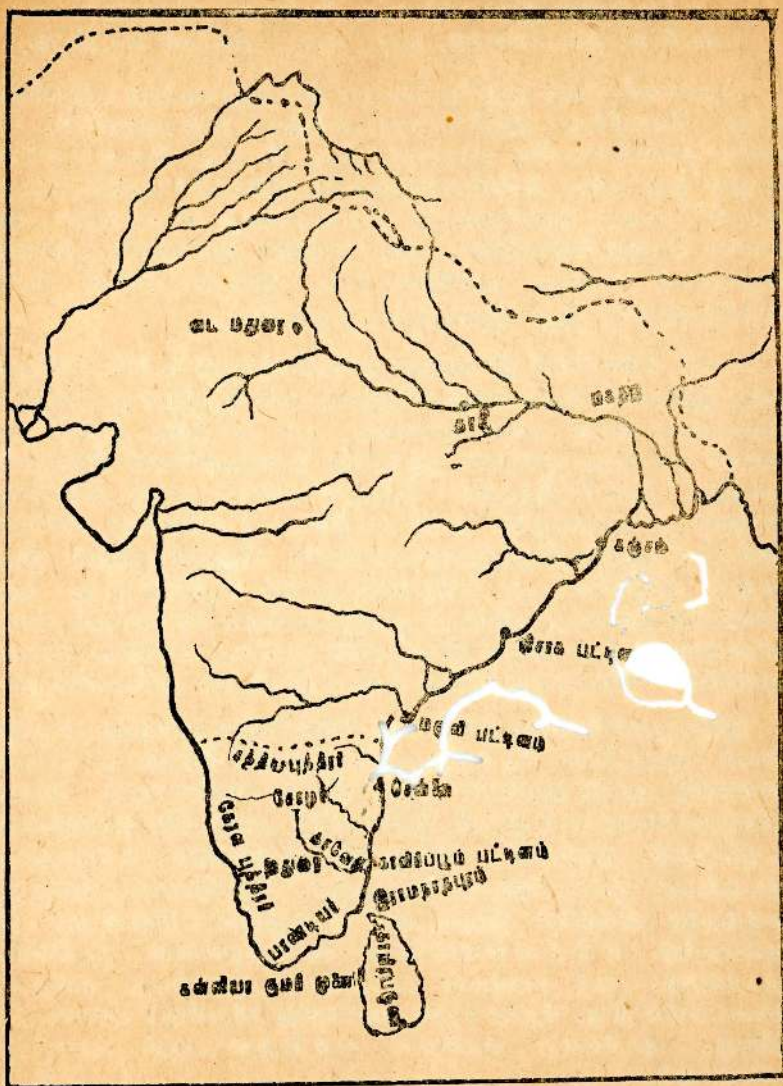
"இராமநாதனகம்"

சுன்னகம்.

ஜூலை, 11, 1964.

சு. நடேசபிள்ளை,

அனோகன் காலத்து இந்தியா — (கி. மு. 250)

(கலைக்களஞ்சியத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது)

முகவுரை

வீரசிங்கன் கதை, உதிரபாசம் என்னுங் கதைகளின் ஆசிரியனும் எனது பெரிய தந்தையருமாகிய காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை அவர்கள் இற்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் விஜயசீலம் என்னுங் கதையையும் எழுதி வெளியிட்டனர். அதன் ஒரு பாகத்தைச் சுருக்கி நாடகமாக இயற்ற யான் துணிந்தனன்.

ஒரு நாடகத்தை ஐந்து அங்கங்களாகவும் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் பல்வேறு காட்சிகளாகவும் வகுப்பது வழக்கம். முதல் இரண்டு அங்கங்களில் உணர்ச்சிவேகச் சிக்கல்களின் எதிர்ப்பு நிலையையும், மூன்றாம் அங்கத்தில் எதிர்ப்புக்களின் உச்ச நிலையையும், நான்காம் அங்கத்தில் முனைந்த சிக்கல்கள் தாமாக அவிழத் தொடங்குவதையும், ஐந்தாம் அங்கத்தில் முடிவு நிலையையும் அமைப்பது நன்றென அறிஞர் கூறுவர். அவ்வழிக் காட்டலையே யானும் தழுவ முயன்றிருக்கின்றேன். “பயிர் முளைத்து நாற்றாகிப் பூத்துக் கருத்தரித்து கதிரெறிந்து அறுவடை செய்து துய்ப்பதுபோலப் பொருட்கவை காட்டும் நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை (வியப்பு), அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை, சாந்தம் ஆகிய நவசவைகளும் நாடகக் கலையில் அமைய வேண்டும்” என்பர். இவைகளெல்லாம் இந்நாடகத்தில் அமையப் பெற்றுக்கின்றன.

தமிழ் ஓர் உயர் தனிச் செம்மொழியெனவும், அதனுடன் வடமொழிச் சொற்களைச் சேர்த்தல் அவசியமில்லையெனவும், அவற்றை அகற்றிச் சுத்த தமிழில் நாம் எழுதவேண்டுமெனவும், வேண்டுமாயின் சிற்சில இடங்களில் தமிழ் வடிவமாக்கியவற்றை உபயோகிக்கலாமெனவும் தற்காலத் தமிழ் வித்துவான்கள் சிலர் வற்புறுத்துகின்றனர். எனினும், அவ்வகைச் சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் அவற்றின் உச்சரிப்புக்களையும் மாணுக்கர் அறிந்திருப்பது நன்றென எண்ணியே எமது நாட்டிற் சாதாரணமாக வழங்கப்பட்டு வரும் சில வடமொழிச் சொற்களை யான் ஆங்காங்கு உபயோகித்துள்ளேன். இதுவே யான் முதன்முதல் இயற்றிய நாடகமாதலின் இந்நூலை வாசிப்போர் இதற் காணும் குற்றங் குறைகளை மன்னித்து அவற்றை எனக்கு அறிவிக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இம்முயற்சியைத் தமிழகம் அன்புடன் ஆதரிப்பின் விஜயசீலத்தின் ஏனைய பாகங்களையும் நாடகமாக இயற்றி வெளியிடத் துணிகுவன். மாணவருக்கு உதவியாகும் பொருட்டு இந்நூலின் இறுதியில் ஒரு சொற்றொகுதியையும் சேர்த்திருக்கின்றேன். அதன் முதற் பாகத்தில் இந்நூலிற் காணப்படும் கடுமையான சொற்களுக்கு உரைகளும், இரண்டாம் பாகத்தில் சுருக்கமாக வியாக்கியானங்களும் கொடுத்துள்ளேன். அவை சென்னை தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள கலைக் களஞ்சியம் என்னும் சகலகலா அகராதி யிலிருந்தும் வேறு தமிழ், ஆங்கில நூல்களிலிருந்தும் தெரிந்து எடுக்கப்பட்டன.

பல் குறிப்புக்கள் புராணக் கதைகளாகவும் கட்டுக் கதைகளாகவும் தோன்றும். எனினும் மாணுக்கர் அவைகளைப் பொய்க் கதைகளெனத் தள்ளுதல் நன்றன்று. பொய்யாயினும் மெய்யாயினும் அவற்றின் பிரயோசனம் ஒருகாற் புலப்படும். அவற்றுள் இரகசியங்கள், நெறிகள், போதனைகள், உவமைகள் அநேகம் மறைந்திருக்கும். ஆதலால் அவற்றை அறிந்திருப்பது நன்று. நாறுகின்ற சிப்பிக் குள்ளேயே விடையுயர்ந்த முத்துக்கள் காணப்படும். சேற்றிலேயே செந்தாமரை வளரும். முட்களுக்குள்ளேயே முட்செவ்வந்தி (ரோசா) மலர் தோன்றும். பாலுட் கலந்த நீர் நீக்கிப் பாலேயே பருகுமாம் அன்னப்புள்.

இந்நாடகத்தை நடிக்க விரும்புவோர் நடிப்புச் சிகரத்தைப் பொற்சிகரமாகக் காட்ட முயலவேண்டும்.

“சிவாஞ்சலி”

ஆணைக்கோட்டை,

யாழ்ப்பாணம்.

ஜனவரி, 16, 1964.

சி. ந. தேவராஜன்.

பாயிரம்

இந்நாடகத்தை வாசிக்குமுன் கதாநாயகன் விஜயனும் கதாநாயகி விஜையையும் யாவரென அறிதல் முக்கியம். இலங்கையின் பண்டைக் காலத்து வரலாறு பானிமொழியில் எழுதப்பட்ட மகாவம்ச என்னும் இதிகாசத்திற் காணப்படுகிறது. அதன்படி வடஇந்தியாவிலே இற்றைக்கு ஏறத்தாழ 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மகத தேயத்தில்¹ இலால நாட்டை² ஆண்டுவந்த அரசன் சிகவாகுவின்³ சிரேட்ட புத்திரனே விஜயன். அவன் ஒரு துன்மார்க்கனாயினனென்றும் அவனும் அவனது தோழரும் அநேக அடாத செயல்களைச் செய்து வந்தனரென்றும் ஊரவர் முறையிட்டனர். அரசன் இரண்டு மூன்று முறை நற்புத்தி புகட்டியும் அவன் திருந்தாமை கண்டு ஊரவர் பின்னரும் அரசனிடஞ் சென்று அவனைக் கொல்லவே வேண்டுமென்றனர். ஆதலால் ஒருநாள் அரசன் அவனதும் அவன் தோழர் 700 பேரதும் பாதித் தலைகளை மொட்டையடிப்பித்து அவர்களது பெண்களுடனும் பிள்ளைகளுடனும் அவர்களைக் கப்பல்களிலேற்றுவித்துத் தமது நாட்டிலிருந்து துரத்திவிட்டான். பெண்கள் மகிலதீபகம்⁴ எனப்பட்ட ஒரு தீவிலும், பிள்ளைகள் நாகதீபம்⁵ எனப்பட்ட ஒரு தீவிலும் போயிறங்கினார்கள். விஜயனும் 700 ஆண்களும் இலங்கைத் தீவின் மேற்குக் கரையில் தாம்பபன்னி⁶ எனப்பட்ட இடத்தில் புத்தர் நிருவாணமடைந்த தினத்திலன்றே⁷ வந்திறங்கினார்கள்.

புத்தர் இந்தியாவிலே குசிநாரா எனப்பட்ட இடத்தில் நிருவாணம் அடைந்தபோது அநேக தேவர்கள் அவரது சயனத்தைச் சூழ்ந்து நிற்க அவர் சாக்கா⁸ எனப்பட்டவரை அழைத்து, “இன்றைய தினம் இலாலநாட்டரசன் மைந்தன் விஜயனும் 700 பேரும் இலங்கைக்குப் போகின்றனர். அங்கே எனது சமயம் நிலைநாட்டப்படும். ஆதலால் அவர்களெல்லோரையும் காப்பாற்றுங்கள்” எனக் கூறினார். உடனே விஷ்ணு அவ்விடமெய்தி ஒரு தவசி போல் திரிந்தார். விஜயனும் தோழரும் அவரைச் சந்தித்து, “இவ்வூர் யாது?” என வினவ, அவர், “இதுவே இலங்கைத் தீவு. இங்கே மனிதர் கிடையார். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம்,” எனச் சொல்லி ஒவ்வொரு மனிதனின் கையிலும் நூல் கட்டிவிட்டு

(1) தற்காலத் தெற்கு பிரர் (2) இலாட நாடு (3) சிங்கவாகு
(4) பெண்களின் தீவு (5) பிள்ளைகளின் தீவு (பாழி மொழியில்
நாக்க = நிருவாணம் (6) தற்காலப் புத்தனம் (7) கி. மு. 483 ஆம்
ஆண்டெனக் கணிக்கப்படுகிறது (8) விஷ்ணு.

ஆகாயத்திலே மறைந்தனர். பின்னர் அவ்வெழுநூறு பேரும் ஊர் சுற்றிப் பார்க்கப் போயினர். அவர்கள் குவண்டு⁹ எனப்பட்ட ஓர் இயக்கினித் துறவி ஓரிடத்தில் நூல் நூற்றுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டனர். அவர்கள் எல்லோரும் கைகளில் தவசி கட்டிய நூல் அணிந்திருந்தமையால் அவளது மாயா வித்தைகள் அவர்கள்மேற் பலியாததைக் கண்டு அவள் அவர்களெல்லோரையுஞ் சிறையிட்டாள்.

விஜயன் தனது பரிவாரம் திரும்பி வராததைக் கண்டு தனது வான், வில்லு, கண்டகோடரி, ஈட்டி, கடகம் ஆகிய ஐந்து ஆயுதங்களோடும் போர்க்கோலம் பூண்டு முன்னே சென்றவர்களது பாதச் சுவடுகளைப் பின்பற்றிச் சென்று குவேனியைச் சந்தித்தான். “எனது ஆட்கள் எங்கே?” என அவன் வினவ, அவன் தனது மாயா வித்தைகளைச் செய்தான். அவை அவனிலும் பலியாததாலே அவனையுஞ் சிறையிட அவள் ஆயத்தஞ் செய்ய முன்னரே அவன் அவள்மீது பாய்ந்து அவள் கூந்தலை இடக் கையினூற் பிடித்துக் கொண்டு, தான் யாரென்றுங் கூறி, வலக் கையினால் தனது வானையும் உருவிக்கொண்டு “எனது ஆட்களைக் கொடுக்கப் போகிறாயா? அல்லது உன் உயிரை இழக்கப் போகிறாயா?” என்றனன். அவள் உடனே அவளை நமஸ்கரித்து, “என் உயிரைப் போக்காது விடுங்கள். நான் தங்கள் ஆட்களை விடுதலை செய்வதுமன்றித் தங்கள் அடிமையாகி ஒரு பெண் செய்யக்கூடியன வெல்லாம் செய்குவேன், ஓர் இராச்சியமும் தருவேன்” என்றாள். அப்படியே அவள் ஆட்களை விடுதலை செய்தபின் எல்லோரும் போசனஞ் செய்தனர். அப்புறம் அவள் ஒரு பதினாறு வயதுப் பெண்போல் மாறி, ஆபரணங்கள் அநேகம் அணிந்துகொண்டு, ஒரு அழகான கன்னிகையாய் முன் வந்தாள். விஜயன்மேல் தான் கொண்ட காந்தலை அவள் தெரிவிக்க அவனும் இசைந்து இருவரும் கர்ந்தருவ விவாகஞ் செய்து கொண்டனர். குவேனி சொல்லிக் கொடுத்த சூழ்ச்சியொன்றால் விஜயன் இயக்கர் அநேகரைக் கொன்று எஞ்சியவர்களைக் காடுகளுக்குள் துரத்திவிட்டு நாடு முழுவதையும் ஆளத் தொடங்கினான். ஆங்காங்கு தனது பரிவாரத்தைக் குடியேற்றிப் பட்டணங்களைக் கட்டுவித்தான். குவேனிக்கு இரு பிள்ளைகளும் பிறந்தனர். சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர் விஜயன் அமைத்த தலைவர் அநேகர் அவனிடமெய்தி அவன் முடிசூட்டப்பட வேண்டுமென வேண்டினர். அவன் சம்மதிக்கவில்லை. பின்னரும் அவர்கள் பண்முறை வற்புறுத்தி வேண்டத் தனக்குத் தகுந்த பட்டத்துத் தேவியல்லாமையினாலேயே தான் அதற்கு மாறு எனப் புகன்றான். அப்போது அவர்கள் தாங்களே இந்தியாவுக்குச் சென்று தகுந்த பெண்ணைத் தெரிவு செய்து வருவதாகக் கூறினர்.

அவன் சம்மதிக்க அவர்கள் தென்னிந்தியாவில் மதுரை எனப்பட்ட நாட்டுக்குச் சென்று அந்நாட்டு அரசன் பாண்டியனின் புத்திரியை ஒழுங்கு செய்தார்கள். விவாகத்துக்குப்பின் பாண்டியன் தமது புதல்வியுடன் அநேக இளம் பெண்களை அவளுக்குத் துணைவிகளாக இலங்கைக்கு அனுப்பினார். பட்டாபிஷேகத்துக்குப்பின், விஜயனுடன் வந்த ஆண்கள் அப்பெண்களைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டார்கள். அவர்களின் சந்ததியாரே 'சிகளர்'¹⁰ எனப்பட்டனர். சிகவாகுவின் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் தங்களைச் சிகளரெனச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

மேற்கூறியனவெல்லாம் மகாவமிச வரலாறு. விஜயன் காலத்துக்குச் சுமார் 1000 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தத்துசேன அரசன் காலத்திலேயே (இ. பி. 509 — 527) மகாநாம எனப்பட்ட புத்தகரு ஒருவரால் மகாவமிசம் எழுதப்பட்டது. (டாக்டர் வில் ஹெல்ம் கேய்கர் அவர்கள் ஆங்கில மொழியில் எழுதிய மகாவமிச என்னும் நூலில் 6 ஆம், 7 ஆம் அத்தியாயங்களையும் அவரது பாமிரத்தையும் பார்க்க.) விஜயன் காலத்திலேனும் அதற்குப்பின் நானூறு ஐந்துறு ஆண்டுகளிலேனும் கல்வெட்டுக்கள் அல்லது வேறு போதிய ஆதாரங்கள் இல்லாததனால் மகாவமிசத்திள்ள விடயங்கள் அதற்குமுன் எழுதப்பட்ட தீபவமிசத்திலிருந்தும் பாரம்பரைக் கதைகளிலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தீபவமிசமும் பாரம்பரைக் கதைகளிலிருந்தே உருவானது. அதன் ஆசிரியர் யாரென்றும் தெரியரதீ. பூர்வீகக் கதைகளிலே அநேக பிழையான விடயங்களும், ஆதாரமற்ற கட்டுக்கதைகளும், புனைந்துரைத்தலும், அலங்கரித்தலும் பல நாடுகளிலும் பல மொழிகளிலும் வழக்கமாகக் காணப்படும். ஆதலால், விஜயனின் மகாவமிச வரலாறு அவனது உண்மையான சரிதமெனக் கொள்ள முடியாது. விஜயனின் தந்தை சிகவாகு ஒரு சிங்கத்துக்குப் பிறந்தவன் என்றும், அவனே அச்சிங்கத்தைக் கொன்றான் என்றும், தனது சகோதரியையே மணந்தான் என்றும் மகாவமிசம் கூறுகிறது.

ஆகவே, இந்தியாவில் அரசாங்கக் கட்டுவேலைப் பகுதியில் இஞ்சினியராயிருந்து காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை அவர்கள் (தமிழுக்குத் தமது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றினையும் அர்ப்பணஞ் செய்தவரும், ஓர் அருந்தமிழ்த் திலகமுமாய் இன்றும் துலங்குபவருமாகிய காலஞ்சென்ற முன்னாள் நீதிபதி ரூவ்பகதூர்

(10) சிகளர், பின்பு சிங்களரானது.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை B. A., B. L. அவர்களின் சகோதரன்) மகாவமிசத்திலுள்ள விஜயனைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் நாலேந்தை மட்டுமெடுத்து, அடிப்படையாக வைத்து, தாமே அவனைப்பற்றி ஒரு கதை இயற்றி விஜயசீலம் என்னும் நூலை இற்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் வெளியிட்டனர். அக்கதையிலே அவனை ஒரு மிகச் சிறந்த சன்மார்க்கனாகவும் கல்விப்பயிற்சியிலும், யுத்தப் பயிற்சியிலும் ஒரு நிபுணனாகவும், வீரம், தைரியம், உண்மை, நீதி, பெருந்தன்மை, கொடை, கருணை, தயாளம், நல்லொழுக்கம் முதலாய இலக்கணங்களெல்லாம் பொருந்தியவனாகவும் அவர் வருணிக்கிறார். அரண்மனைக்குருவின் மகள் அவன்மேற் காதல் கொண்டு, தனது எண்ணம் பரியாமற்போனதினாலே தான் தப்புதற்காக அவன்மேற் பழியேற்றச் செய்த சூழ்ச்சியினாலும், தனது மகனைப் பட்டத்துப் புத்திரனாக வேண்டுமென அவாக்கொண்டிருந்த சிற்றன்னை, அதுதான் தருணமெனக்கண்டு செய்த தலையணை மந்திரத்தாலும், ஊரவர் விஜயனை ஒரு தெய்வமெனக் கருதியிருப்ப, அரசன் தமது பத்தினியினதும் குருவினதும் சொற்களைத் தேவவாக்காக நம்பி ஒருநாள் தமது மைந்தனைச் சிரச்சேதம் செய்யுமாறு மந்திரியிடம் கட்டளையிடுகிறார். மந்திரி கூடியவரையும் விஜயனுடைய நிகரற்ற குணங்களைக் கூறியும் அரசன் செவிகொடுக்கவில்லை. விஜயன் அதனைக் கேள்வியுற்றுத் தானே அரசன் முன் சென்று, "மகாராசனே! என்மேற் சாற்றிய குற்றங்களைத் தீரவிசாரித்து என்னைக் குற்றவாளியெனக் காண்பீர்களாயின் பட்சபாதமில்லாது அக்குற்றங்களுக்கு ஏற்ற தண்டனையை எனக்குக் கொடுங்கள்" என விண்ணப்பஞ் செய்கிறான். அரசன் மிகக் கோபங்கொண்டு, "குருத்தரோகி! துன்மீர்க்கா! எனக்குமுன் உன்னை யாரடா வரச்சொன்னவன்?" எனச் சீறி மழுவர் கையில் அவனைக் கொடுக்கும்படி பிரதானிக்குக் கட்டளையிடுகின்றார். அப்போது விஜயன், "அத்தனே! நான் சொல்வதைக் கேளாமல் இப்படி மனுநீதி வழுவத் தாங்களே என்னை வெட்ட வந்தாலும் என்னைக் காப்பதற்கு என்னிடமும் ஒரு வாள் இருக்கின்றது" என்கிறான். அரசன் தனது புத்திரனின் சத்திரியத்துவத்தைத் தமக்குள்ளே மெச்சி, "சரி, நீ சொல்வதைச் சொல்" என்கிறார். நடந்த சம்பவங்களைக் கூறும்போது "எனது சிற்றன்னை தனது புத்திரனை இளவரசாக்க விரும்பினால் என்னைக் கேட்டிருக்கலாமே; நான் சந்தோஷமாக அனுமதித்திருப்பேனே, ஏன் என்மேற் பொய்க் குற்றங்கள் சுமத்தவேண்டும்?" எனச் சொல்லும்போது, அரசன் கோபாவேசத்துடன் தமது வாளை உருவிக்கொண்டு விஜயனருகே பாய்கிறார். விஜயன், "பிதாவே, என் கழுத்தை வெட்டுங்கள்" எனச் சொல்லிக் கைகட்டித் தலைகவிழ்ந்து நிற்கின்றான். உடனே மந்திரியும் பிரதானியும் அரசனைத்

தடுத்து, “அவ்விதம் செய்வதற்கு வேறு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். அரசன் செய்தல் சரியன்று” என்று கூறிவிட்டு விஜயனை வெளியே அழைத்துச் செல்கிறார்கள். மந்திரி விஜயனையும், உதவிக்காக அவனது உற்ற சிநேகனாகிய தனது புதல்வன் சித்திரசேனனையும், நான்கு சேவகருடன் குதிரைகளிலேற்றிப் போதிய திரவியமுங் கொடுத்து விடியமுன் நாட்டிற்கு வெளியே அனுப்பி வைக்கிறான்.

விஜயன் தனது துணைவரோடு காடுகளுக்கூடாகப் பயணஞ் செய்யும்போது சில அரிய வீரச் செயல்கள் செய்கிறான். ஒவ்வொன்றிலும் அவனது இயல்பான பிரபுத் தன்மையும் தாராள குணமும் தோன்றுகின்றன. ஒரு காட்டில் ஒரு வாலிபனைக் கள்வர்கள் கையிலிருந்து மீட்கிறான். பின்பு அவ்வாலிபன் கலிங்கதேயத்து இளவரசனானத் தெரிய வருகிறது, விஜயன் தான் யாரெனக் கூறுது மறைவாகவே இருந்தபோதிலும் அத்தேயத்து அரசன், விக்கிரவர்மன், தமது புத்திரனை விஜயன் காப்பாற்றியதற்காக அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களெல்லாம் செய்கின்றார். தமது அரண்மனைக்கு அண்டையிலே ஒரு மாளிகையில் அவனை இருத்தி அரச சபைக்கு அழைத்துப்போய் அரச முறைகளையும் கற்கச் செய்கிறார்.

சிங்கவாகுவின் முதற் பத்தினியாகிய தமது காலஞ்சென்ற சகோதரியின் முகச்சாயல் விஜயனில் தோன்றியதையும், அவன் சிறு குழந்தையாயிருந்தபோது நெற்றியிலிருந்த சிறு மறுவொன்று அப்போதும் இருந்ததையும் விக்கிரவர்மன் கவனித்து அவன் தமது மருகன் தானே வென ஐயமுற்று அவன் யாரென்றும் அவனைப் பற்றிய வரலாறு யாதென்பதையும் அறிதற்காக இலால நாட்டுக்கு ஒற்றரை அனுப்புகின்றார். அவர்கள் தக்க விசாரணைகள் செய்தபின் திரும்பி வந்து சிங்கவாகுவின் மூத்த சுதனை விஜயன் எனவும், அவனுடைய விசேட குணங்களினாலும், வல்லபத்தினாலும் அவன் எப்போது செங்கோலோச்சத் தொடங்குவானென ஊரவர் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்க, அவனது சிற்றன்னையும் ஒரு பார்ப்பனியும் செய்த சூழ்ச்சிகளினால் தந்தையர் ஏமாற்றப்பட்டு அவனை நாட்டிலிருந்து வெளியேறச் செய்துவிட்டாரெனவும் அறிவித்தார்கள். அவன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்கள் உண்மையோ அன்றோவெனவும் அவனது இயல்பான குணங்கள் எப்படிப்பட்டவையெனவும் அறிதற்காக விக்கிரவர்மன் அவனைச் சில கடினமான சோதனைகளுக்கு உள்ளாக்கு கிறார். எல்லாவற்றிலும் விஜயன் அவதூறு ஒன்றுக்கும் இடங் கொடாது பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்போல் வெளிவருகிறான். அரசன் மிகவும் மகிழ்ந்து விஜயன் தமது அருமை மருகனெனவும் அவன் கலிங்க தேயத்துக் குணபகுதிக்கு இராசப் பிரதிநிதியாக அமைக்கப் படுகிறானெனவும் நாடெங்கும் பிரசித்தஞ் செய்விக்கிறார். அவ்வூரிலே

அவன் அநேக சீர்திருத்தங்கள் செய்து செவ்வனே ஆண்டு வருகிறான். ஊரவர் அவனிடத்தில் மிக அன்பும் மரியாதையும் கொள்கிறார்கள். அவன் வாசஞ் செய்யும் நகரத்தை விஜய நகர் என அழைக்கிறார்கள்.

சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர் விஜயனது இலால நாட்டு உரிமையை மீட்டுக் கொடுக்க விக்கிரவர்மன் முயலுகிறார். சிங்கவாகு பூபதி அதற்கு இணங்காது விக்கிரவர்மனைக் கடினமாக வைது தூதுவரையும் இகழ்ந்து துரத்துகின்றார். விக்கிரவர்மன் விஜயனுக்குத் தெரியாமலே சிங்கவாகுவின்மேல் படையெடுத்துப் போய் இலால நாட்டுக் கஜ ரத தூக பதாதினைச் சிதறடித்து அரணைச் சின்பிள்ளமாக்குகிறார். ஈற்றில் சிங்கவாகுவுடன் தனிப் போரியற்றி வெற்றியடைகிறார். சிங்கவாகுவும் அவரது மந்திரியும் ஒரு சுருங்கை வழியாகக் காட்டுக்குள்ளே ஓடித் தப்புகிறார்கள். நடந்த சம்பவங்கள் விஜயன் காதுக் கெட்டியதும் அவன் திகைத்து ஒரு பைத்தியக்காரன் போல் ஓடிவந்து விக்கிரவர்மன் முன் கண்ணீர் விடுகிறான். விஜயன் உடனே சென்று இலால நாட்டு அரசைக் கையேற்க வேண்டுமென்று விக்கிரவர்ம மன்னன் கட்டளையிடுகிறார். விஜயன் அந்த இராச்சியம் தனக்கு வேண்டவே வேண்டாமெனவும் தனது சிற்றன்னையின் விருப்பத்தின்படி சுமீத்திரனே தனது பிதாவின் சிங்காசனத்தில் ஏறவேண்டுமெனவும், ஈசனருளினால் அத்தேயத்தைப் பார்க்கிலும் பெரிய தேயமொன்று தன் வாளினால் தான் பெற இயலுமென்றும் சாதிக்கிறான். மேலும், தான் ஈழ நாட்டையும் திராவிட நாடுகளையும் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஒரு பேரவா தனது மனத்தில் அநேக நாட்களாக இருந்தமையால் அங்கே போதற்கு அரசனிடம் உத்தரவு கேட்கின்றான். அரசன் கூடியவரை தடுத்துரைத்தும் புத்திமதி கூறியும் அவன் தனது விருப்பத்தினை ஒரே பிடிவாதத்துடன் வற்புறுத்துகிறான். தாம் செய்த முயற்சிக ளெல்லாம் வீணைப் போய்விட்டனவேயென்ற மனத்தாபத்துடன் அரசன் அனுமதியளிக்கின்றார். விஜயன் கலிங்க தேயத்துச் சேனையி லிருந்து ஆயிரம் போர் வீரரையும் கொண்டுசெல்ல உத்தரவு வேண்டுகின்றான். அதற்கும் அரசன் சம்மதங் கொடுக்கிறார். விஜயன் தான் தன் செலவிற் கட்டுவித்த மரக்கலங்களில் தனது பரிவாரத்துடன் கஞ்சாமிலிருந்து புறப்பட்டுத் தென்மார்க்கமாக இலங்கையை நோக்கிப் பயணஞ் செய்கிறான். இவ்வளவும் ஒரு தனி நாடகத்திற்குப் போதியதாயிருக்கும்.

விஜயசீலம் ஒரு நீண்ட கதை. விஜயன் தனது தந்தையரின் தலைநகரமாம் சிங்கபுரியிலிருந்து புறப்பட்டு வழியிலே செய்த வீரச் செயல்களையும் அவனது இயல்பான குணங்களையும் அறிதற்காக விக்கிரவர்மன் செய்த சோதனைகளில் அவன் வெற்றியடைந்த

சிறப்பையும், கலிங்க தேயத்தின் ஒரு பாகத்தை அவன் தேசாதிபதியாக இருந்து ஆண்ட வல்லபத்தையும், தனது சிற்றன்னையின் அவாவைத் திருத்தி செய்தற்காகத் தன் உரிமையை அவளது புத்திரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்த பெருந்தகைமையையும், யாது காரணத்தால் அவன் இலங்கையின் மேற்கரையில் வந்திறங்கினுனென்பதையும், குவேனி எனப்பட்ட இயக்கர் குலப் பெண்ணை ஏன் கலியாணஞ் செய்ய நேரிட்டதென்பதையும், இயக்கப்படைகளோடு போரிட்டு அவர்களைக் காடுகளுக்குள்ளே துரத்திய தீரத்தையும், இலங்கையை எவ்விதமாக ஆண்டு பட்டணங்கள், கோயில்கள், துறைமுகங்கள் முதலியன கட்டி விவசாயம், வணிகம், கல்வி, நாகரிகம் வளரச் செய்தானென்பதையும், ஒருவன் பலதார விவாகம் செய்தற்குச் சாத்திரங்கள் இடங் கொடுக்கின்றனவென விவரித்துக் கூறியும் குவேனி அவற்றையெல்லாம் அசட்டை செய்து ஒருவரு மறியாது தனது பிள்ளைகளுடன் ஒளித்தோட அவளது சுற்றத்தார் அவளையும் அவளது பிள்ளைகளையும் கொன்றுவிட்டார்களென அறிந்து, அவளுக்கெனப் பிரத்தியேகமாகப் கட்டிய மாளிகையை ஒரு கோயிலாக்கி 'குவேனி அம்மன்' என ஒரு சிலையையும் அமைத்துத் தினந்தோறும் விஜயனும் அவன் மனைவி விஜையையும் பூசிக்கச் செய்த அவளது நன்றியறிவையும், விஜையையினது பதிபக்தியையும் கதையின் பல அத்தியாயங்கள் நன்கு விளக்குகின்றன.

திருமணப் பாகம் விஜயன் பாண்டிய மன்னனின் புத்திரி விஜையையைப் பெற்ற சாதுரியத்தை விரிவாகக் கூறுகின்றது; இந்நாடகம் அப்பகுதியையே சுருக்கமாக உரைக்கின்றது.

ஆக்கியோன்.

நாடக பாத்திரங்கள்

விஜயன்	—	சமுதேயத்திறைவன் (இலால நாட்டு இளவரசன்)
சித்திரசேனன்	—	விஜயனுடைய தோழன் (இலாலநாட்டு மந்திரியின் புத்திரன்)
சகரன்	—	இலங்கையின் கீழ் நாட்டுத் தலைவன்
குவேலி	—	விஜயன் முதலிலே மணந்த இயக்கப் பெண்
திசலை	}	விஜயனுக்கும் குவேலிக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள்
ஜீவதத்தன்		
பரராச குஞ்சரன்	—	பாண்டிய நாட்டு மன்னன்
அரசன் தேவி	—	பாண்டியனின் மனைவி
விஜயைய	—	பாண்டியனின் புதல்வி
மாருதப்பிரதாபன்	—	பாண்டி நாட்டுச் சேனாபதியின் புத்திரன் (பாண்டியனின் மருகன்)
பாண்டரங்கள்	—	மாருதப்பிரதாபனின் சிநேகன்
அரவித்தன்	—	சித்திரசேனன் பூண்ட மாறுவேடம்
அன்னபூரணி	—	விஜயன் பூண்ட மாறுவேடம்
கற்பகவல்லி	}	விஜயையின் தோழிகள்
கமலை		
மீனாட்சி		
பூங்காவனம்		
காமாட்சி	}	அரசன் தேவியின் தோழிகள்
சுந்தரி		

மந்திரி, பிரதானி, சேனாபதி, வீகடன், சேவகர்,
வாயில் காப்போர், சிவிகையர் முதலானோர்.

சுதை நிகழ்ந்தவிடம் :

சமு. பாண்டிய நாடுகள்.

முதலாம் அங்கம்

முதலாங் காட்சி

காலம் : முற்பகல்.

விஜயனும் குவேனியும் பிள்ளைகளும் தோன்றுதல்

விஜயன் : கண்மணி ! எனதாருயிர்த் தோழன் சித்திர சேனன் இன்றைக்கு இங்கே வருவானென்று சகரன் அனுப்பிய தூதன் வந்து சொன்னானே. இதுவரையில் வாராதிருக்குங் காரணமென்னோ, அறிகிலேன்.

குவேனி : பிராண நாதா ! அவர்கள் இருவரும் வரும் வழியிலே ஆங்காங்குள்ள உன்னதக் காட்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு சாவகாசமாய் வருகின்றனர் போலும்.

விகடன் தோன்றுதல்

விஜயன் : ஏ, கோமாளி ! என்ன காரணம், மேல்முச்சு வாங்க ஓடி வருகின்றன?

விகடன் : மகாராஜா ! இன்று முழுதும் என்பாடு உப வாசம். அவள் சமையல் செய்யவே மாட்டேனென்று படுத்துக் கொண்டாள். நரி கண்ணிலே விழித்தால் இரவைக்காவது நல்ல போசனம் கிடைக்குமென்று காட்டுக்குப் போய் நரியைத் தேடித் திரிந்தேன். ஒரு இடத்தில் ஏதோ செத்துக் கிடக்க அதைத் தின்று கொண்டு ஒரு நரி நின்றது. என்னைக் கண்டவுடனே நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தது. அது என்னைக் கடிக்குமென்று பயந்து நான் ஓடிவந்து ஒரு மரத்தின்மேல் ஏறினேன். அதிலே கூடுகள் கட்டியிருந்த முசுறுக் கூட்டம் என்னை மொய்த்துக் கொள்ள என்பாடு செம்பாடாய் விட்டது.

விஜயன் : (நகைத்துக்கொண்டு) அதென்ன செம்பாடு ?

விகடன் : செம்பாடு என்றால் — தாம்பரபன்னி மண்ணைப் போல் என்னுடம்பு சிவந்து பவளம் போலாய்விட்டது. முசுறுகளின் நிறம் என் உடம்பில் தொத்திக் கொண்டது.

விஜயன் : சரி அப்பால் ?

விகடன் : அப்பாலென்ன ! தென்பால்தான், போங்காலம் வந்தது என்று எண்ணிக் கீழே குதித்து உடம்பைத் துடைத்துக் கொண்டு நிற்கக் கிட்டே உள்ள ஒரு பத்தைக்குள்ளே ஏதோ சரசரத்துது. நரிதான் கடிக்கவந்து ஒளித்திருக்கிறது என்று நினைத்து அங்கே எடுத்த ஓட்டம் இங்கே வந்துதான் நின்றேன். நான் இன்றைக்கு நரியின் முகத்திலே விழித்தது போதும், ராஜாவே !

விஜயன் : நீயொரு தைரியசாலி என்றல்லவா நான் நினைத்திருந்தேன் ?

விகடன் : மோதகம், கொழுக்கட்டை, தோசை, ஆமை வடை எல்லாம் எனக்கு முன்னே குவித்து வைத்தால் என் பெரிய சாலி எவ்வளவு என்று காட்டுவேன், ராஜாவே !

வாயில் காப்போன் தோன்றுதல்

வா. காப்போன் : இராஜேந்திரா, போற்றி ! தேவரீருடைய ஆசார வாசலிலே நெண்டு பேர் ஒரு ஆணைமேலே வந்து எறங்கிறுங்க.

விஜயன் : அதிசீக்கிரம் போய் அவர்களை அழைத்து வா.

வா. காப்போன் : (கைகூப்பி, தலைகுனிந்து) தங்கள் சித்தம், சீக்கிரம் அழைத்து வாறேங்க.

வாயில் காப்போன் வெளிச் சேல்லல்

விகடன் : நான் நரிமுகத்திலே விழித்தது நன்மைக்குப் போலும். இரவைக்கு இங்கே பெரும் விருந்து நடக்கும் போலிருக்கிறது.

குவேனி : ஆம், எனது பத்தாவின் தோழன் வருகிறான். அவருக்காக விருந்து ஆயத்தமாயிருக்கிறது. நீயும் உன் பெரிய சாலியைப் பூர்த்தியாக நிரப்பலாம்.

விகடன் : சந்தோஷம்; சந்தோஷம். சம்புகாய நமகா ! சம்புகாய நமகா !

சித்திரசேனனும் சகரனும் தோன்றுதல்

விஜயன் : வருக, எனது உத்தம நண்பனாகிய சித்திரசேன ! உம்மை யான் இத்தேசத்திலே காணக்கிடைத்த பாக்கியம் அரும் பெரும் பாக்கியமே !

சித்திரசேனன் : பார்த்திபா! தங்களுடைய தண்ணளி நிறைந்த முகத்தை யான் காணப்பெற்றதும் எனக்கோர் அரிய பாக்கியமல்லவா!

சகரன் : அண்ணலே! அடியேன் அனுப்பிய தூதன் நேற்று இங்கே வந்து இவருடைய வரவைத் தங்களுக்கு அறிவித்தானா?

விஜயன் : ஆம். அவன் அதி துரிதமாய் வந்து அறிவித்து எனக்கு அகமகிழ்ச்சி தந்தனன். சித்திரசேனே! நமது தேசத்தில் எல்லோரும் சேமமா?

சித்திரசேனன் : ஆம். எல்லோரும் சேமமாய் இருக்கின்றனர். தாங்கள் அனுப்பிய நிருபம் கிடைத்தவுடனே கூறற்கரிய மகிழ்ச்சியடைந்து எனது பிதாவுக்கும் தங்கள் பிதாவுக்கும் அறிவித்து அவர்கள் உத்தரவின்படி எனது சேனாதிபத்தியத்தை ஒரு தளகர்த்தன்பால் ஒப்பித்து என் பெற்றூரின் ஆசிபெற்றுப் புறப்பட்டுக் கஞ்சம் சென்று அங்கொரு மரக்கலத்தை விலைக்கு வாங்கி அதிலேறிக்காவிரிப்பூம் பட்டின மார்க்கமாய்த் திருக்கோணமலைத் திவ்விய சேத்திரம் வந்து சேர்ந்தேன்.

சகரன் : அங்கே இவர் வரவைக் கண்டு அதிக ஆனந்தத்தோடு அவருடன் அளவளாவி என்னுற் செயற்பாலன யாவும் செய்து இங்கே அழைத்து வந்தேன்.

விஜயன் : என் வரலாறெல்லாம் பின்னர் சொல்வேன் தோழா! இவர்களே என் மனைவி குவேனியும், பிள்ளைகள் திசலையும் ஜீவதத்தனும்.

குவேனி : எனது பத்தாவினால் அடிக்கடி புகழ்ந்து கூறப்படும் அவரது ஆருயிர் நேசரே! சரணம். இப்பிள்ளைகள் தங்கள் வரவினையேற்று உபசாரஞ் செய்யக்கூடிய பிராயமற்றவராதலால், அவர்களை மன்னித்தருளுக.

சித்திரசேனன் : (பிள்ளைகளைத் தழுவி முத்தமிட்டு) எனது நண்பனுக்கினிய செந்திருவே! சரணம். தங்களையும் காணப்பெற்றது எனது பாக்கியமே!

குவேனி : பாக்கியமிருக்க, மித்திரரே! போசனத்திற்கு எழுந்தருளுக.

விஜயன் : ஆம். என் நண்பரே! சகரரே! போசனஞ் செய்வோம் வாருங்கள்.

விகடன் : மகாராஜா! இராணியாரே! நானும் இருக்கிறேன், காத்துக்கொண்டு, என்னையும் அழையாமற் போகிறீர்கள்.

குவேனி : சரி, நீயும் வா.

விகடன் : சந்தோஷம், சந்தோஷம், ஆனால் இப்போது அவர்கள் சாப்பிட்டும். அதற்கு முன் நான் போய் அவளையும் அழைத்து வருகிறேன். பட்டினியாய் இருக்கிறாள். ஆனால் தங்களைப் போல் பட்டினியல்ல, உணவில்லாப் பட்டினி.

குவேனி : என்ன? யானா பட்டினி? அது எவ்வித பட்டினி? தயங்காதே. சொல்லு.

விகடன் : தாங்கள் ராஜபட்டப் பட்டினி.

குவேனி : சரிதான், நீ போய் உன் பட்டினியை அழைத்துவா.

விகடன் : சந்தோஷம், சந்தோஷம். நான் போய்ப் பையனையும் கூட அழைத்து வருகிறேன். ஓரியாய நமகா! ஓரியாய நமகா!

இரண்டாங் காட்சி

இடம் : தாமண நுவுரத்தில் ஓர் ஆராமம்

காலம் : விடியற்காலை

விஜயனும் சித்திரசேனனும் தோன்றுதல்

சித்திரசேனன் : நேசரே! தாங்கள் வென்ற இத்தேசத்து அனைவரும் தங்கள் கட்டளைக்குள் அடங்கித் தங்களை ஒரு பேர் அரசராகப் பாவித்து வரவும் தாங்கள் இராசமுடி சூடாதிருத்தல் யாது காரணத்தினாலோ?

விஜயன் : அருகிருத்தி இராசமுடி சூடுதற்கு எனக்குத் தகுந்த பட்டத்துத் தேவி இல்லாத தன்மையினாலேயே.

சித்திரசேனன் : என்ன தோழா! இப்போதிருக்கும் தங்கள் பத்தினியைப் பட்டத்துத் தேவியாக வைத்து மணிமுடி தரித்தா லென்ன?

விஜயன் : பரதகண்டத்திலே மாண்புற்றோங்கிய மகததேய சத்திரிய வம்சத்தவன் நான் என்று அறிந்தும் இலங்காபுரியின் இயக்க குலத்தினளைப் பட்டத்துத் தேவியாக்கும்படி கேட்கின்றீரே !

சித்திரசேனன் : அதனால் ஏற்படும் குறைவென்ன, நண்பா? சத்திரியர், பிராமணகுலமொன்றை நீக்கி இலங்கையிலுள்ள மற்றைய அழகிய பெண்களை மணம் புரிதலும் அவர்களைப் பட்டத்துத் தேவியா ராக்கலும் முறைமையன்றோ?

விஜயன் : அவர்கள் மனுநூல் கூறிய நாற்குலத்துளன்றி அவற்றைச் சேராத குலத்தினராகிய இயக்கர், அரக்கர், நாகர் முதலிய குலத்துப் பெண்களையல்ல.

சித்திரசேனன் : அதனைத் தாங்கள் மணஞ்செய்தற்கு முன்னரே கருத வேண்டியது. இப்பொழுது அதனைக் கருதவேண்டிய காரணமில்லை. ஏனெனின், மனுநூலிலே அவ்வாறு செய்யலாகா தெனவும் விதியாதிருப்பதால், அதனால் ஓர் ஆட்சேபனையும் இல்லை. இப்போழ்து தங்கள் பத்தினியைப் பட்டத்துத் தேவியாக வைத்துத் தங்கள் குமாரனை இளவரசனாக்கி, முடிதரிப்பீரேல் இத்தேசத்துள்ள இயக்கர், நாகர் முதலிய சகலருக்கும் திருத்தி அளிப்பதற்கு ஓர் இராச உபாயமாகும்.

விஜயன் : அதனை யான் ஆலோசியாது இருக்கவில்லை. தோழா! இயக்கர் குலத்தினளாகிய குவேனியைப் பட்டத்துத் தேவியாக்குதலினும், கீர்த்தி பெற்ற சந்திரகுலத்தினராயும் நாகரிகத் திற் சிறந்த தமிழ் நாடாகும் பாண்டி நாட்டை ஆள்கின்றவராயு முள்ள பரராச குஞ்சர பூண்டியன் மதுரை நகரிலிருந்து அரசு புரிகின்றனன். அவனுக்கு இரதியையும் வென்ற வனப்பினளாயும் கல்வி கேள்விகளிலே தேறியவளாயும் சற்குணங்களெல்லாம் பொதியப் பெற்றவளாயும் ஒரு புதல்வி இதுவரையும் விவாகமின்றி இருக்கின்றனள் எனக் கேள்வியுற்று அப்பெண்மணியையே எனக்குப் பட்டத்துத் தேவியாக்க எண்ணி யிருக்கின்றேன்.

சித்திரசேனன் : அங்ஙனமாயின் அதற்காக யாதேனும் ஒரு முயற்சி செய்யாது வாளாவிருப்பானேன்? வேறொருவனுக்கு அக் கன்னியைக் கொடுத்தற்கு ஏற்பாடுசெய்து விட்டிருப்பின் என் செய்வீர்கள்? இன்றைக்கே அதனைப் பற்றிக் கால தாமதமின்றி யாதேனும் ஒரு முயற்சி செய்வோமாக.

விஜயன் : அதற்காகவே யான் உமது வரவை எதிர்பார்த்த திருந்தேன். வாரும், தோழா! அரண்மனைக்குச் செல்வோம்.

முன்னுங் காட்சி

இடம் : தாமண நுவரத்து அத்தாணி மண்டபம்

காலம் : நண்பகல்

விஜயனும் சித்திரசேனனும் சகரனும் தோன்றுதல்

விஜயன் : சகரரே ! இராசமுடி யான் சூட வேண்டுமென்று எனது நண்பர் என்னை மிக நெருக்கிக் கேட்கின்றனர். ஆதலால், அவ்வாறு செய்யத் தீர்மானித்துப் பட்டத்துத் தேவியாய் அமை தற்குத் தகுந்த ஒரு பெண்மணியைக் கொள்ளுதற்கும் எத்தனிக்க எண்ணுகின்றோம்.

சித்திரசேனன் : இப்போது இங்கிருக்கும் இவர் பத்தினியைப் பட்டத்துத் தேவியாயிருத்தி இராசமுடி தரித்தல் சிறப்பென்று யான் எவ்வளவு புகன்றும் அவருக்குச் சம்மதமில்லை.

சகரன் : அண்ணலே ! தேவரீருக்கு இனிய பத்தினியும் புதல்வரும் இங்கே இருக்க வேறொரு கன்னியைக் கொண்டுவர முயல்வதென்னோ யாமறிகிலேம்.

விஜயன் : புன்குலத்தினளாகிய இயக்க மடக்கொடியை என்னுடனே பட்டத்துத் தேவியாக வீற்றிருக்கவைப்பதிலும் சந்திரகுல வேந்தனாகிய பாண்டியனுடைய செல்வப்புதல்வியை எனது பட்டத்துத் தேவியாக வைத்து முடிதரித்தற்கே முயல்கின்றோம். அஃதுமக்கு விருப்பமில்லையா?

சகரன் : தேவரீருடைய விருப்பம் அதுவாயின் வேறு ஆலோசனை ஏன்? முறைப்படி ஒரு தூதனை அனுப்பி அவ்வேந்தனுடைய விருப்பினை அறிவோம்.

சித்திரசேனன் : செல்வம், கல்வி, நாகரிகம் முதலியவற்றால் மேம்பாடெய்திய பாண்டியன் சபையிற் சென்று தூது உரைக்க வல்ல சொல்வண்மையுள்ள நாவலன் எம்மிடத்தில் இன்மையால் ஒரு திருமுகமனுப்பி அம்மன்னவனது விருப்பினை அறிவதே உத்தமம். அதற்கு அவன் மறுத்து உரை தருவனெல் அதற்குத் தக்க உபாயம் பின்னர் ஆலோசிப்போம்;

விகடன் தோன்றுதல்

விகடன் : சந்தோஷம்! சந்தோஷம்! ராஜாவே! அடியேன் இருக்கவும் தூது உரைக்கத்தக்க சொல்வண்மை யுள்ளவன் இங்கே இல்லை என்னலாமா? என்னுடைய கல்வித் திறத்திற்கும் வாக்கு வல்லபத்திற்கும் ஒப்பாவார் ஒருவருமில்லையே.

விஜயன் : நீ தர்க்க சாஸ்திரம் படித்திருக்கின்றனையா?

விகடன் : ஓம், ராஜாவே! சகல சாஸ்திரங்களும் கற்றிருக்கின்றேன். தரும சாஸ்திரத்திலே சில சலோகங்கள் சொல்லுகிறேன்.

விஜயன் : போதும், உனது தரும சாஸ்திரம் இருக்கட்டும். தூதனாகச் சென்றால் யாது புரிசுவை?

விகடன் : நான்போய் எங்கள் ராஜாவுக்குப் பெண் கொடுக்கும்படி கேட்பேன். ஓம் என்றால் சரி, சந்தோஷம். இல்லை என்றால், நல்லது என்று அவன் வீட்டிற்குள்ளே நுழைந்து செல்வியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்து விடுவேன்.

விஜயன் : அரண்மனைக் காவலாளர் துரத்திப் பிடித்தால்?

விகடன் : நான் ஓட்டமெடுத்தால் என்னைத் துரத்திப் பிடிப்பவருமுண்டா? ராஜாவே! நரிக்கே அசாத்தியமாய் விட்டதே.

விஜயன் : பெண்ணைச் சுமந்துகொண்டு எப்படி? ஓடமுடியும்?

விகடன் : பெண்ணைப் போட்டுவிட்டு ஓடிவந்து விடுவேன்.

சித்திரசேனன் : அதுவே சரியான தர்க்க சாஸ்திரம்.

விஜயன் : சித்திரசேனா! பாண்டியனுக்கு ஒரு திருமுகம் அதிக மரியாதையுடன் எழுதுக.

சித்திரசேனன் திருமுக மெழுதல்

சித்திரசேனன் : இதோ திருமுகம் எழுதிவிட்டேன் நண்பா!

விஜயன் : எப்படி? வாசித்துக் காட்டுக.

சித்திரசேனன் : இதோ வாசிக்கிறேன் கேட்க :

பார்புகழு மகராஜ ராஜகெம்பீரனீ பரராஜ குஞ்சரமெனும்
பாண்டிய நருந்திருச் சமுகமது சேரவே பல்வளமு மிகவிளங்கிச்
சீர்புகழொ டோங்குபெரு மீழநாட் டிணையரசு செய்கின்ற செம்மல்
விஜயன்

தேர்ந்ததிக பற்றுமரி யாதையுட னேயெழுது திருமுகம
தென்னவென்றற்

பேர்புகழ்வி ளங்கவரு தங்கள்புத் திரியினது பெட்பறிவு
நல்லொழுக்கம்

பேணுநற் குணமெலாங் கேள்வியுற் றவள்மீது பேரவா
வுற்றனன்யான்

தார்திகழு மத்திருவை யடியனுக் கன்புடன் றந்துவகை யுந்துமாறு
தங்களிரு பொற்றாம ரைப்பதம் போற்றினேன் றயவுசெய்
தருள்புரிகவே :

விஜயன் : சபாஷ்! வெகுநேர்த்தி. இதற்கொரு காப்பிட்டுத்
தூதனொருவன் வசங் கொடுத்து அனுப்புவோமாக :

இரண்டாம் அங்கம்

முதலாங் காட்சி

இடம் : பாண்டியனரண்மனைக் கன்னிகா மாடம்

காலம் : நண்பகல்

விஜயையும் தோழிகளும் தோன்றுதல்

விஜயை : மீனாட்சி! நீ பயிலுகின்ற யாழிலே ஒரு பண் பாடு, கேட்போம்.

மீனாட்சி : அப்படியே பாடுகின்றே னம்மா.

வேதியர் வேத கீதா விண்ணவ ரண்ணா வென்றென்
ரோதியே மலர்க டுளி யொருங்கிநின் கழல்கள் காணப்
பாதியோர் பெண்ணை வைத்தாய் படர்சடை மதியஞ்சூடு
மாதியே யால வாயி லப்பனே யருள் செய்வாயே!

விஜயை : தோழி! நீ பாடிய நேரிசையின் கனிவும் யாழின்
பயிற்சியும் மிக நேர்த்தியாயிருந்தன. கமலை! நீ யொரு வாசகம்
பாடு, கேட்போம்.

கமலை : பூதங்க டோறு நின்ற யெனி னல்லாற்
போக்கிலன் வரவில னென நினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதலாடுத லல்லாற்
கேட்டறியோ முனைக் கண்டறிவாரை
சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மண்டு
சிந்தனைக் கும்மரி யாயெங்கள் முன்வந்
தேதங்க ளறுத் தெம்மை யாண்டருள் புரியு
மெம் பெருமான் பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

விஜயை : பாங்கி! நீ குயிலைப் போற்பாடிய வாசகம்
தேவாயிர்தஞ் சொரிந்தாற் போலிருந்தது.

மீனாட்சி : அம்மா! நாங்கள் யார் பாடினாலும் உமது குரலைப்
போல இனிமையாயிராது. நீரும் ஒன்று சொந்தமாய்ச் சொல்லம்மா.

விஜயை : எனது வீணையை எடுத்து வா, கமலா!

திங்களும் பாந்தளூஞ் சேர்ந்தினி திருப்பவுஞ் செஞ்சடையில் மந்தாகினி தங்கவும் புள்ளிமா னங்கியொடு கையிற் றயங்கவுங் கண்டத்திலே யங்கண்டி மாலைக ளசைந்தாட வுங்கானி லாடும்பி ரான்பங்குசே ரங்கயற் கண்ணியே யாலவாய் தங்குமெம் மம்மையே மீடூட்சியே!

கற்பகவல்லி தோன்றுதல்

கற்பகவல்லி : அம்மா! உமது தந்தையும் சேனாபதியுமிருந்து உமக்கும் மாருதப் பிரதாபனுக்கும் மணம் பேசுகிறார்கள்.

விஜயை : பேசி என்ன தீர்மானஞ் செய்தனர்?

கற்பகவல்லி : அரசன் அதற்குச் சம்மதித்தார் போலிருக்கிற தம்மா.

விஜயை : என் விருப்பினை வினவாது அரசன் சம்மதிப்பாரா?

பூங்காவனம் : ஏனம்மா! உமக்கு அவர்மேல் விருப்பமில்லையா?

விஜயை : அந்த முரட்டுக் கயவனை யார்தான் விரும்புவார்?

பூங்காவனம் : அம்மா! அவருடைய வீரியம், வலிமை, சாமர்த்தியம், அழகு இவைகளையும் அவருக்குள்ள உரிமையையுங் கருதி உம்மை அவருக்குக் கொடுப்பதற்கு எண்ணியே உம்முடைய பிதா இலங்காபுரி அரசன் அனுப்பிய திருமுகத்திற்கு ஒரு உத்தரமும் அனுப்பாதிருக்கிறார். அவர் உம்மை விவாகஞ் செய்தால் உமக் கென்ன குறை அம்மா?

விஜயை : அவனுடைய வீரத்தையும் தைரியத்தையும் வலிமையையும் அழகினையும் நீயே உனக்குள்ளே விநந்துகொள். பூங்காவனம்! இதை வெளியே சொல்வையேல் உனது அறிவின் ஆழம் பிறருக்குத் தெரிந்துவிடும். அதுவுமன்றி, அவர் என்னை மணஞ் செய்தால் உனக்குமெனக்கும் சக்களத்தி-வாது நேரிடுமே! அதற்கென் செய்வது?

எல்லோரும் சிரித்தல்

பூங்காவனம் : அம்மா! இப்படி என்னை அநியாயமாகத் தினந்தோறும் பரிகாசம் பண்ணுகிறீர். அவரை ஒரு நாளாயினும் நான் கண்ணிலும் கண்டறியேன். பகடி பண்ணுகிறதுதானும் பாவமாகுமே, அம்மா!

விஜயை : பாவம் என்னைப் பற்றுமென்ற நீ பயப்படுகின்றனை, தோழி! மனத்திலொன்றும் வாக்கிலொன்றுமாய் உன்னைப் போல் யான் புகல்பவளல்லள். நீ அவனை ஒரு நாளும் கண்ணிற் காணு திருந்தால் அவனுடைய அழகினை எவ்வாறறிந்தனை? உனது பொய்க்கு இதுவே போதிய சான்றாகும். அது நிற்க, பாங்கிகாள்! நீராடப் போதற்கு நேரமாய் விட்டது வாருங்கள், பொய்கைக்குச் செல்வோம்.

எல்லோரும் வெளிச் செல்லுதல்

இரண்டாங் காட்சி

இடம் : அரண்மனைச் சிங்காரவனம்

காலம் : நண்பகல்

அண்ணலும் தம்பியுமாக இரண்டு வணிக வாலிபர் தோன்றுதல்

அண்ணன் : தம்பி! அதோ பார். ஓர் உய்யானமும் அதன் மத்தியில் ஒரு வாவிடும் இருக்கின்றன. அதிற்சென்று தாகசாந்தி செய்து சற்று இளைப்பாறுவோம். பின்பு போகலாம்.

தம்பி : அதைப் பார்த்தால் அரண்மனைச் சிங்காரவனம்போலத் தெரிகிறது. அதிற் போகலாமா, அண்ணா?

அண்ணன் : அது ஓர் அரண்மனைச் சிங்காரவனமாயின் அதற் குள்ளே பிரவேசிக்கக்கூடாது. ஆயினும், ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை, வா, தம்பி, போவோம்.

தம்பி : அப்படியே போவோமண்ணா.

அண்ணன் : தம்பி, இவ்வுய்யானத்தின் உன்னதமென்ன! ஆ ஹா!

(இருவரும் தண்ணீர் அருந்திய பின்)

அண்ணன் : தம்பி! இவ்வுய்யானத்திலே நல்ல இளந் தென்றல் வீசுதலினாலே உடம்பிற்கு மிக ஆரோக்கியமாயிருக்கின்றது. இப்பொய்கைக் கரையிலே சற்றேயிருந்து இளைப்பாறிப் போவோம்.

விஜயையும் தோழிகளும் தோன்றுதல்

விஜயை : பாங்கிகாள்! நீவிர் அனைவரும் நீராடு மண்டபத்துள்ளே இறங்கி ஆடையாபரணங்களைக் களையுங்கள். நான் இதோ, உங்கள் பின்னே வருகிறேன்.

கற்பகவல்லி : அம்மா! நீருமிறங்கி அணிகளை அகற்றாமல் ஏன் பொய்கைக் கரையிலே நிற்கின்றீர்?

விஜயை : நல்ல தென்றல் வீசுகின்றது. சற்று நின்று இளைப்பாறி வருகின்றேன்.

விஜயை கீழ்க் கரையிலே நின்ற வணிகனைக் காணல்
(தனிக்கூற்று)

விஜயை : ஆகா! இவனுடைய உறுப்புக்கள் அமைந்திருக்கும் சிறப்பைப் பார்த்தால் இவனோடு சேட்டி மகனாகத் தோற்றவில்லை. இராச வடிவமாயிருப்பதால் அந்த இலங்கை வேந்தனே என்னைக் காணவிரும்பி மாறுவேஷத்தோடு வந்தனன் போலும். எதற்கும், நான் நீராடிப் போம்போது ஓர் அறிகுறியிட்டுப் போவோம்.

விஜயை நீராடு மண்டபத்துட் சேறல்

அண்ணன் : தம்பி! அக்கரையிலே ஓர் அதிசயத்தைக் கண்டனையா?

தம்பி : யான் கிழக்கு முகமாயிருந்ததுமன்றி இச்செடி மறைப்பதினால் ஓர் அதிசயத்தையுங் காணவில்லை, அண்ணா.

அண்ணன் : இரதியையும் வனப்பில் வென்ற ஒரு வாலைப் பெண் தாதியரோடு வந்து அவர்களெல்லோரும் நீராடு மண்டபத்தினுள்ளே போக அவள் மட்டும் தனியே நின்று நான்கு பக்கமும் சுற்றிப் பார்க்கையில் யானிங்கு நிற்பதைக் கண்டு அதியாவலுடன் என்னைச் சற்றுநேரம் உற்றுப் பார்த்தனள். யானும் அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்க அவள் தலையைக் கவிழ்த்து நின்றனள்! யான் அவளைப் பாராதவன் போல முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு கடைக் கண்ணினூற் பார்க்க, அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அப்பார்வை எனக்கு அதிக நோவைத் தர நான் அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவள் வேறொரு பார்வை பார்த்தாள். அது அந்நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாயிருந்தது. அப்பால் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கிய வண்ணமாய்ச் சற்றுநேரம் நின்றபின்

அவள் திரும்பி மண்டபத்துள் சென்றனள். அவள் என்னை உற்றுப் பார்த்தபொழுது, இவள் யார் ஒரு தேவ கன்னியோ, இப்பூவுலகத்தினளோவென மயங்கி ஐயுற்றிருந்தேன். கால்கள் நிலத்திலே பட நின்றதையும் கண்கள் இமை கொட்டினதையுங் கண்டு இவளொரு மானுடப் பெண்தான் என்று அறிந்தனன். அன்றியும், இவளே பாண்டியனுடைய செல்வப் புதல்வியாய் இருக்க வேண்டுமெனவும் நிச்சயித்தேன். அத்துடன் அவள் என்மேல் ஆசை கொண்டிருக்கிறாள் என்பதையும் அறிந்தேன்.

தம்பி : அதனை எப்படி அறிந்தீர்கள்?

அண்ணன் : அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வையே என் ஐயத்தைத் தீர்த்தது. பின்பு வாய்ச் சொல் வேண்டுமா?

தம்பி : நீர் சொல்லிய வண்ணம் அப்பெண்மணி உம்மீது காதலுற்றனளாயின் அவள் நீராடிப் போம்போது யாதேனும் ஓர் அறிகுறியிட்டுப் போவாள். இருந்து பார்ப்போம். என்னை அவள் காணாவண்ணம் இச்செடி மறைவிலேயே இருக்கின்றேனண்ண.

விஜயையும் தோழிகளும் நீராடி வெளியே வரல்

விஜயை : தோழிகாள்! நீங்கள் எல்லோரும் முன்னே போங்கள். நான் பின்னே வருகிறேன்.

(தோழிகள் முன்செல்ல விஜயை பின்னே நின்று வணிக வாலிபனைத் திரும்பிப் பார்த்துத் தாமரை மொட்டொன்றை அவனுக்குக் காட்டிக் கீழே போட்டுவிட்டுச் சேறல்.)

அண்ணன் : பார்த்தனையா தம்பி, பெண்ணின் வனப்பை?

தம்பி : தேடிய பொருள் காலுக்குள்ளே, அண்ணா! இப்பெண்மணியே நீர் கோரிய பாண்டியன் புதல்வி என்பதற்கு ஐயமில்லை. அப்பெண்மணி உம்மீது காதல் உற்றனள் என்பதும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோலப் பிரத்தியட்சமாயிருக்கின்றது. மொட்டொன்றை உமக்குக் காட்டிக் கீழே போட்டுப் போயினள்.

அண்ணன் : ஆம் தம்பி, யானும் அதைக் கவனித்தேன். அதைப் போய் எடுத்துப் பார்ப்போம் வா.

தம்பி : (பூ மொட்டைக் கையிலேடுத்துப் பார்த்து) அண்ணா! இதனால் அப்பெண்மணி அறியச் செய்ததை அறிந்தீரா?

அண்ணன் : அவள் என்மீது காதல் உற்றனள் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

தம்பி : ஒரு சிறு வண்டு இக்கம்பிய மொட்டினுள் புக வழியில்லாதிருத்தலைக் கண்டு இதனைத் துளைத்து உட்சென்று தேன் அருந்தியிருப்பதைப் பாருமண்ணு.

அண்ணன் : அதனால் நாம் அறிவதென்ன?

தம்பி : தமது கன்னிகா மாடத்திற்கு அரண்மனைக் காவல் அனேகமுண்டென்றும், வர மனமுண்டாயின் வழியுமுண்டென்றும், வழியைக் கண்டு வந்தால் விரும்பிய பொருளைப் பெறலாமென்பனவே. ஆதலால் அதற்கேற்ற வழியைத் தேடுவோம், அண்ணு!

அண்ணன் : இந் நகரிற் சென்று தக்க ஏற்பாடு செய்வோம்.

பூங்காவனம் தோன்றுதல்

தம்பி : அண்ணு! ஒரு பெண் திரும்பி வருகிறாள். நாங்கள் மறைந்திருந்து அவள் என்ன செய்கின்றனளென்று பார்ப்போம்.

அண்ணன் : அவள் நாமிக் கிருப்பதை அறியாமல் ஏதோ காரணமாய்த் தெற்கு வேலிக்குப் போகின்றாள்.

தம்பி : ஒரு புன்னை மரத்தின் கீழே போய் யாரையோ எதிர்பார்த்து நிற்கின்றாள். யான் அச்செடிகள் மறைவிலே சென்று சங்கதியறிந்து வருகிறேன். நீர் ஒளித்திருமண்ணு.

மாருதப்பிரதாபன் தோன்றுதல்

மாருதப்பிரதாபன் : பூங்காவனம்! வெகுநேரமாய் என்னைக் காத்துக்கொண்டு நிற்கிறாயா?

பூங்காவனம் : இல்லை, என் துரையே! நானும் இப்போதான் வந்தேன்.

மாருதப்பிரதாபன் : என் கண்ணே! மாமாவுடைய சம்மதங்கிடைத்தது, கன்னியின் விருப்பத்தை அறிந்தாயா?

பூங்காவனம் : அவளுக்கு உம்மை மணம் முடிக்கக் கொஞ்சமும் பிரியமில்லையென்று இன்றைக்குத்தான் சொன்னாள்.

மாருதப்பிரதாபன் : ஏனப்படிச் சொல்ல நேர்ந்தது?

பூங்காவனம் : தங்களுடைய தந்தையும் அரசனும் இவ் விஷயத்தைப் பேசிய சங்கதியைக் கற்பகவல்லி வந்து அவளுக்குச் சொல்ல, அவள் பிதா அதற்குச் சம்மதித்தனரா என்று கேட்க, அவள் சம்மதித்தனர் போலத் தோற்றுகின்றது என்று சொன்னான். அந்த அம்மா அதற்கு என்னைக் கேளாமல் எப்படி என் தந்தை சம்மதிப்பார் என்றாள். அந்த விவாகம் உமக்குப் பிரியமில்லையா என்று நான் கேட்க “அந்த முரட்டுக் கயவனை முடிக்க யார்தான் விரும்புவார்கள்?” என்றாள். நான் தங்களை வியந்து கூறி அவரை விவாகஞ் செய்தால் உமக்கென்ன குறை என்று கேட்க, அவள், “என்னை அவன் விவாகஞ் செய்தால் உனக்கும் எனக்கும் சக்களத்தி வாதுஉண்டாகுமே, அதற்கு என்ன செய்வது” என்றவுடனே மற்றத் தாதிகளெல்லாரும் பக்கென்று சிரித்தார்கள். எனக்கு என்னுடைய துணி அவிழ்ந்து விழுந்தது போலிருந்தது.

மாருதப்பிரதாபன் : என் கண்ணே! நீ அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டாம். அவர்களெல்லாரும் உனக்கு முன் நாணி நிற்கச் செய்ய என்னால் முடியும். நீ போய் ஒன்றையும் கவனியாமலிரு.

பூங்காவனம் : நல்லது துரையே! அதிக நேரம் நின்று விட்டேன். அவர்கள் ஐயுறப் போகிறார்கள். நான் போய் வருகிறேன்.

வணிகர் வேளிச் சேறல்

அண்ணன் : தம்பி! நீ மறைந்திருந்து கேட்ட சங்கதி யென்னை?

தம்பி : கறுத்து உடல் பருத்த ஒரு வாலிபன் வேலிக்கப்பால் வந்து நின்று அப்பெண்ணின் பெயரைக் கூறி அழைத்துத் தனது மாமனுடைய சம்மதங் கிடைத்ததென்றும் பெண்ணின் விருப்பினை அறிந்தனையாவென்றும் கேட்டனன். அவள் அப்பெண்ணுக்கு அவனை விவாகஞ் செய்வது சிறிதும் விருப்பமில்லையென்றும் அவனை அம்மாது மிகவிகழ்ந்து பேசினாளென்றும் சொல்லி இருவரும் காதல்கூர் இன்மொழிகள் கூறிச் சென்றனர். நீர் கோரிய பெண்மணிக்கு மணம் பேசித் தீர்மானமாயிற்றுதலால் நாம் தாமதமின்றிச் செய்ய வேண்டிய முயற்சி செய்யவேண்டும். நகரிற் சென்று தக்க ஆலோசனை செய்வோம், வருக.

மூன்றாம் காட்சி

இடம் : பாண்டியன் அரண்மனை அந்தப்புரம்

காலம் : மாலை

அரசனும் தேவியும் தோன்றுதல்

அரசன் : நாயகி ! உமதண்ணன் மகனுக்கு எமது புதல்வியைக் கொடுக்க நிச்சயித்தோம். அவனைவிட வேறிற்கே எமது மகனுக்குத் தக்க கணவனில்லை.

தேவி : பிராணநாயகா ! எமது புதல்விக்கு அவனே தக்க கணவனென்று தங்களுக்குத் தோன்றினால் அப்படியே செய்யுங்கள். ஆனால் விஜையைக்கு அது சிறிதேனும் விருப்பமில்லை.

அரசன் : அதனை எவ்வாறு அறிந்தீர் ?

தேவி : ஈழ நாட்டிறைவனுடைய குணங் குறிகள் எல்லா வற்றையும் தாதிகள் மூலமாய்த் தூதரை அனுப்பியறிந்து அவன் மீதே பற்றுடையவளாய் இருக்கின்றனர் எனத் தாதிகள் புகலக் கேட்டேன்.

அரசன் : அப்படியா? ஆயினும் அவளுடைய விருப்பினை யாம் நேரிலே வினவியறிவோம். அவளை இங்கே வருவிப்பீர், நாயகி!

தேவி : அப்படியே செய்கிறேன். ஆரடி? சேடிகாள் !

காமாட்சி தோன்றுதல்

காமாட்சி : தாயே !

தேவி : அதி சீக்கிரமாய்ப் போய் விஜையை அழைத்து வாடி.

காமாட்சி : சீக்கிரம் அழைத்து வருகிறேன், வணக்கம், மாதரசே !

அரசன் : எமது புதல்வியின் விருப்பினை நீர் அறிந்தவுடனே எனக்கேன் சொல்லாதிருந்தீர், நாயகி? யானும் அதனை அறிந்திருப்பின் அவருக்கு வாக்கு அளியாதிருந்திருப்பேனே !

தேவி : அதனை நான் இன்றுதான் அறிந்து தாங்கள் இங்கே வந்தவுடனே சொல்வதற்கு எண்ணியிருந்தேன், நாயகா !

விஜயை தோன்றுதல்

விஜயை : அத்தனே! யாதோ அவசரமாகத் தாங்கள் என்னை அழைத்ததாகக் காமாட்சி வந்தழைத்தாள்.

அரசன் : அப்படியோர் அவசரமில்லை, என் செல்வமே! உன்னுடன் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசவேண்டி உன்னை அழைப்பித்தேன்.

விஜயை : என்ன விஷயம், என்னத்தனே?

அரசன் : எங்கள் அருஞ் செல்வமே! உன்னை ஒரு தூரதேசத்து அரசனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்தற்கு என் மனம் சிறிதும் இசையவேயில்லை. உன்னை நாடோறும் கண்ணிற் கண்டு சந்தோஷமடையும்படிக்கு உன்மீது அதிக காதலுற்றிருக்கும் உனது மைத்துனுக்கே உன்னை விவாகஞ் செய்து கொடுக்க எண்ணியிருக்கிறேன். உனக்கு அது சம்மதந்தானே, என் கண்மணி!

விஜயை : என்னத்தனே! என்னுடைய விருப்பினை யறிந்து விவாகத்தை நிச்சயித்தற்கு இருக்கிறீர்களா? அல்லது, என்னை வினவ முன்னரே ஏற்பாடு செய்து விட்டீர்களா?

அரசன் : என் குலக்கொழுந்து! என் விருப்பிற்கு மாறாக எனது மகள் கூறலென்ற நம்பிக்கையினாலே யான் அவர்கட்கு வாக்களித்தாயிற்று.

விஜயை : அத்தனே! தங்களுடைய கட்டளையை மீறாமல் நடக்கவேண்டிய கடமை எனக்கிருப்பதினாலும், பெற்றோர் சொற்களோது தமதிஷ்டத்தின்படி விவாகம் செய்யும் பிள்ளைகள் விருத்தியடைய மாட்டார்களென்று நீதி நூல்கள் சமய நூல்கள் சாற்றுதலாலும், எனது சுபானு போகங்களையெல்லாம் தங்களுக்காகத் தத்தஞ் செய்கிறேன். தாங்கள் தங்கள் விருப்பத்தின்படி செய்து கொள்ளுங்கள்.

அரசன் : என் செல்வக் களஞ்சியமே! நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் உன் மைத்துனன் மேல் உனக்கு வெறுப்பு இருப்பது போலக் காணப்படுகிறதே. என்ன காரணத்தினால் அவன்மேல் வெறுப்புக் கொண்டாய்?

விஜயை : என்னத்தனே ! தாங்கள் எவ்வளவோ பிரயாசையோடு எனக்குச் சகல கலைகளையும் போதிப்பித்துவிட்டு மாருதப்பிரதாபன் என்ற தன்னுடைய பெயரைத்தானும் பிழையின்றி எழுதத் தெரியாத ஓர் அறிவில்லாத மூடனை எனக்கு நாயகனாக ஏற்படுத்துவது தங்களுக்கு நீதியாகத் தோன்றினால் நான் என்ன செய்வேன் ? எனக்கு அவன்மேல் எப்படிப் பற்று உண்டாகும்? வேதாகம சாஸ்திர இலக்கிய இலக்கணங்களிலே எனக்கு ஏதாவது ஓர் ஐயமுண்டானால் நான் என் கணவனைக் கௌமல் வேறியாரைப் போய்க் கேட்பேன்? வேதம், ஆகமம், சாஸ்திரம், இலக்கியம், இலக்கணம் என்னும் நூல்களின் பெயர்களைத்தானும் எனது மைத்துனன் கேள்விப்பட்டிருக்கமாட்டானே. பின்னை அவன்மேல் என்ன காரணத்தினால் வெறுப்புக் கொண்டாய் என்று என்னைக் கேட்பது ஆச்சரியத்துக்கு இடமாயிருக்கிறது.

(அரசன் யாதோர் எதிர்மொழியுங் கூறுது அவருடைய கன்னத்தைப் பற்றி முத்தமிக்கேருன்)

தேவி : எனதாசைப் பொற்களஞ்சியமே ! அப்படி அவனுக்கு அடிமைபோல நீயிருக்கவேண்டிய காரணமில்லை. பிராண நாதா ! தங்கள் வாக்கினை நீக்க வழியில்லையா ?

அரசன் : ஒரு வழியும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாயகி ! ஆயினும் எமது அமைச்சரோடு ஆலோசித்துச் செய்வேன்.

அரசன் வெளியேறல்

தேவி : (தன் புதல்வியை நோக்கி) அம்மணி ! உன் மைத்துனனை முடிக்க உனக்குப் பிரியமில்லாவிட்டால் இலங்காபுரிக்குப் போகப் பிரியமா?

விஜயை : கல்வி கேள்விகளிலே கொஞ்சமாவது பயிற்சியில்லாத அந்த மூடனுக்குப் பெண்ணையிருந்து வாழ்வதைவிட அவற்றிலே தேர்ந்தவன் ஒரு வைசியனாய் இருந்தாலும் அவன் பின்னே போவது எனக்கு எவ்வளவோ மேன்மையாயிருக்கும். ஆனால் என்னை வினாவாமலே அத்தன் ஏற்பாடு செய்துவிட்டபடியால், அவருடைய வாக்குப் பிச்சாதபடி அவருக்காக எனது இன்பானு போகங்களையெல்லாம் துறந்து அவனுடைய வீட்டிலே ஒரு வெள்ளாட்டிக்குச் சமானமாக இருப்பேன்.

தேவி : ஆ, என் கண்மணி! நீ அப்படிப் போயிருக்க வேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லை. உன் தகப்பனுடைய காலில் வீழ்ந்தாவது அந்த ஏற்பாட்டை மாற்றிவிடுவேன். நீ கவலைப் படாமல் சந்தோஷமாயிரு. வா போவோம். (எனத் தேவி புகன்று புத்திரியை அழைத்துப்போய்க் கன்னிகா மாடத்திலே விட்டுத் தனது அந்தப்புரத்துக்குச் செல்கிறாள்)

நான்காங் காட்சி

இடம் : கன்னிகா மாடம்

காலம் : மாலை

விஜயை தோன்றுதல்

(தனிக்குற்று)

விஜயை : எனதனையின் மன்றூட்டத்திற்கு அத்தன் இணங்குவாரா? இணங்காராயின் யானென் செய்வேன்?

கற்பகவல்லி தோன்றுதல்

கற்பகவல்லி : ஏனம்மா! தனியேயிருந்து விசனப்படுகின்றீர்?

விஜயை : யானென் செய்வேனடி? பாங்கி!

கற்பகவல்லி : அம்மா! நீர் கவலைப்பட வேண்டாம். உமக்கு விருப்பமில்லாத ஒருவற்குப் பலவந்தஞ் செய்து கொடுப்பாரா உமது பிதா?

விஜயை : அப்படிச் செய்யச் சொன்னால் என்ன செய்வேன்? நான் அவருடைய கட்டளையை மீறி நடக்க வல்லவளா? பாங்கி!

கற்பகவல்லி : அம்மா, நீர் துயருற வேண்டியதில்லை. இங்கே யுள்ள சமாசாரம் அனைத்தையும் இலங்கை வேந்தனுக்குத் தெரிவிப்போம். அவர் உடனே புறப்பட்டு வருவார். அவரைக் கண்டால் உமது பிதாவின் எண்ணம் மாறுதற்கு ஓர் ஐயமுமில்லை.

விஜயை : அவ்வேந்தன் இந்நகரிலே வந்திருக்கிறார் போலக் காணப்படுகின்றது.

கற்பகவல்லி : அம்மா! அவர் இங்கே வந்திருக்கிறார் என்று எப்படியறிந்தீர் ?

விஜயை : இன்று நாம் நீராடச் சென்றபொழுது பொய்கையின் கீழ்க்கரையிலே ஒரு வணிகனைப் பார்த்தேன். நான் அவரை உற்றுப் பார்த்தேன். அவரும் இன்னகையோடு குறித்து நோக்கினார். ஈழ தேசத்தரசன் தான் மாறுவேடம் பூண்டு வந்திருக்கிறார் என்று எண்ணினேன்.

கற்பகவல்லி : அவரே நீர் அவர்வரும் ஈழ மன்னன் என்று மதிப்பது எவ்வாறம்மா ?

விஜயை : தூதர் புகன்ற குற்றமற்ற உருவமும், தாமரை மலர் போன்ற கண்களும், பவள நிற மேனியும், பாதிமதி போன்ற நெற்றியும், வீமனை நிகர்த்த விறற் புயங்களும் பொருந்தியிருக்கக் கண்டு அவர் ஓர் இராசகுமாரனாயிருக்க வேண்டுமென்றும் அவரே இலங்கை வேந்தனென்று மறிந்தேன். நாங்கள் நீராடி வரும்போது ஓர் அறிகுறியுமிட்டு வந்தேன். அவரே அம்மன்னவனாயின் அவ்வறி குறியின்படி செய்வார்.

கற்பகவல்லி : அம்மா! அவர் அதனைக் கண்டறிந்துளரேல் இன்னும் இரண்டொரு தினத்திலே நாமதனை அறிவோம். வேளையாயது, நித்திரைக்குச் செல்வோம்.

மூன்றாம் அங்கம்

முதலாங் காட்சி

இடம் : பாண்டியனுடைய அத்தாணி மண்டபம்

காலம் : நண்பகல்

அரசனும் மந்திரியும் பிரதானியும் தோன்றுதல்

அரசன் : மந்திரி! எமது மைத்துனன் மகனுக்கு எமது புத்திரியைக் கொடுப்பதற்கு நேற்றுச் சம்மதம் அளித்தனம். ஆனால் எமது புதல்விக்கோ அவன் மீது சிறிதேனும் பற்றில்லை யெனத் தோன்றுகின்றது.

மந்திரி : அண்ணலே! அவ்வாறு அப்பெண்மணிக்கு விருப்ப மில்லாத மணஞ் செய்தல் இவ்வூழியனுக்கும் விருப்பமில்லை. அவ்வீழ் தேயத்தின் இறைவனுக்கே கொடுத்தல் மேன்மையென ஊழியனுக்குத் தோற்றுகின்றது.

பிரதானி : ஏந்தலே! அப்புதல்விக்குச் சம்மதமாயிருப்பினும் மாருதப்பிரதாபனுடைய குணம், நடை, கல்வியறிவு முதலிய வற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குங்கால் அவன் தங்கள் அரிய புதல்விக்குத் தகுந்தவனல்லன் என்றே அடியேனுக்கும் தோன்றுகிறது.

அரசன் : ஈழ தேயத்திறைவனது திருமுகத்திற்கு இதுவரை ஓர் உத்தரமும் விடுத்திலமே.

மந்திரி : அதற்கென்? ஏந்தலே! தாங்கள் உத்தரவு அளிப்பின் இன்றைக்கே திருமுகம் எழுதுகின்றேன்.

வாயில் காப்போன் தோன்றுதல்

வாயில் காப்போன் : ஏந்தலே! போற்றி, தேவரீர்கள் திருச் சமுகத்துக்கு ஒரு யாபாரியும் ஒரு பொண்ணும் வந்திருக்கிறாங்க.

அரசன் : அவர்களை இங்கே வரச் சொல்.

வாயில் காப்போன் : தங்கள் சித்தம், ஆம் சொல்றேன். வணக்கம், ஏந்தலே.

வாயில் காப்போன் வேளியேறல்

அரசன் : மந்திரி! ஈழவேந்தனுக்கு மாறுத்தரம் எழுதுதற்கு யான் சிறிது ஆலோசித்துச் சொல்கின்றேன்.

அரவிந்தனும் அன்னபூரணியுந் தோன்றுதல்

அரசன் : நீங்கள் யார்?

அரவிந்தன் : (வணங்கி நின்று) இராசேந்திரா! நான் வங்க தேயத்து வைசிய குலத்திலுள்ள ஓர் இரத்தின வர்த்தகன். இந்த மாது எனதண்ணன் தேவியார். இவர் கணவனும் இவரும் வாணிக முகாந்திரமாக இந்தத் தேசத்திற்கு வரும்பொழுது நானும் கூட வந்தேன். வரும் வழியிலே கள்வர் சிலர் எம்மை வழி மறித்து நாங்கள் கொண்டுவந்த பொருட்களை யெல்லாம் பறித்துக் கொண்டார்கள். என் தமையனார் திருவாரூரிலே ஒரு வர்த்தகனிடத்துச் சில விலையுயர்ந்த மணிகள் கடனாக வாங்கி வந்தபடியால் நடந்த சங்கதியை அந்த வர்த்தகனுக்குச் சொல்லித் தவணை மாற்றித் தாம் திரும்பி வரும் வரையிலும் என்னையும் இவரையும் இந்தவிடத்திலே இருக்கும்படி கற்பித்துப் போயினர். அவர் அங்கே சென்றபொழுது அவர் சொல்லியதை வர்த்தகன் நம்பி அங்கீகரியாமல் அவரைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டான். அவர் எப்படியாவது ஆயிரம் வராகன் கடன் வாங்கி வந்து தம்மை மீட்கும்படி நிரூபம் அனுப்பி யிருக்கின்றார். நான் சென்று அவரை மீட்டுக்கொண்டு காவிரிப்பூம் பட்டினஞ் சென்று பொருள் கொண்டு வந்து தரும் வரையிலும் இவரை ஈடாக வைத்துக் கொண்டு ஆயிரம் வராகன் கொடுக்கும் படி தங்களை வேண்டுகிறேன். (என்று புகன்று நடவகாரம் செய்கிறான்)

அரசன் : இப்பெண்ணை வைத்துக்கொண்டு பொருள் கொடுத்தற்கு உமது குல வைசியர் இப்பதியில் அனேகர் இருக்கின்றார்களே, அவர்களை ஏன் கேட்கவில்லை?

வர்த்தகன் : அவர்களிடத்திலே பெண்ணை விட்டுப் போவதற்கு நம்பிக்கையில்லாததே காரணம். தாங்களோ மனுமுறை தவறாது உலகினைக் காக்கும் தராபதியாதலால் தங்களிடத்திலே பெண்ணை விட்டுப் போவதற்கு எனக்குப் பயமொன்றுமில்லை. ஆதலினாலேயே தங்களிடத்திற்கு அவரைக் கொண்டு வந்தேன், அண்ணலே!

அரசன் : அப்படியானால் நீர் மீண்டும் இவ்விடம் வந்து உங்கள் பெண்ணை மீட்டுக்கொண்டு போவதற்கு எத்தனை நாட்கள் செல்லும்?

வர்த்தகன் : ஒரு மாதம் செல்லும், ஏந்தலே!

அரசன் : ஒரு மாதத்தில் நீங்கள் வராதிருப்பீர்களேல்?

வர்த்தகன் : எந்த விதத்திலாவது என் தமயனார் அதற்குள் வந்து தமது உயிருக்குயிராகிய பத்தினியை மீட்காமலிரார். அப்படி அதற்குள் வராமற்போனால் பின்னும் ஒரு பத்து நாள் பாருங்கள். அதற்குப் பின்னும் வராதிருந்தால் இவரை ஓர் அடிமையாக இராசா அவர்கள் அரண்மனையிலே வைத்துக்கொள்வதற்கு ஆட்சேபமில்லை.

சேவகன் : என்ன செட்டியாரே! ஒரு அடிமைப் பொண்ணுக்கு ஆய்ரம் வெராகனு வெலை? ஆய்ரம் வெராகனுக்கு நூறு பொம்பிளை சாச்சுக் கிண்ணுவருவேனே!

அரசன் : பிரதானி! ஒரு பத்திரம் எழுதிக்கொண்டு இவ்வர்த்தகனுக்கு ஆய்ரம் வராகன் கொடுக்கும்படி நிதிபதிக்கு உத்தரவு செய்க.

பிரதானி : தங்கள் சித்தப்படி செய்கிறேன், அண்ணலே!

அரசன் : வருக, மாதார்கிராமணி! உமது கணவன் வரும் வரையும் நீர் எமது புதல்வியோடிருக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

இரண்டாங் காட்சி

இடம் : பாண்டியன் அரண்மனை அந்தப்புரம்

காலம் : நண்பகல்

அரசன் தேவியும் சேடியரும் தோன்றுதல்

தேவி : அட, சுந்தரி! இப்பூமாலை வாடாவண்ணம் பனிநீர் தெளித்துப் பூக்கூடையிலே வையடி.

சுந்தரி : தங்கள் சித்தம். அப்படியே செய்கிறேன் மாதரசே!

தேவி : காமாட்சி! தாம்பூலம் எடுத்து வந்தனையா?

காமாட்சி : இதோ, எடுத்து வந்தேனம்மா!

தேவி : அடே, சேவகா!

சேவகன் : இதோ வந்தேன், தாயே!

தேவி : எங்கே போயிருந்தனையடா, இந்நேரம் வரைக்கும்?

சேவகன் : அத்தாணி மண்டபத்துக் கம்மா!

தேவி : அங்கே என்னடா விசேஷம்?

சேவகன் : எல்லாம் துக்க சமாச்சாரம்தான், தாயே! மந்திரிக்கு பைத்தியம். அது ராசாவுக்கும் புடிச்சிட்டுது.

தேவி : என்னடா! இராசாவுக்குப் பைத்தியமா?

சுந்தரி : மாதரசே! இந்த முட்டாளர் பேச்சை நம்பித் தாங்கள் ஆயாசமடைய வேண்டாம்.

சேவகன் : நான் முட்டாளானதினத்தான் ஒன்பின்னே திரிந்தேன் என்னைக் கல்யாணம் முடிக்கச் சொல்லி.

தேவி : அது நிற்க, மந்திரிக்கும் இராசாவுக்கும் பைத்திய மென்னடா?

சேவகன் : மந்திரி நம்ம குழந்தையை அந்த எழவுக்கு அனுப்பச் சொல்லார்.

தேவி : ஆருடைய இழவடா?

சேவகன் : ஆரோ எழவு தேசத்திலே இருக்கிறுமே.

தேவி : இழவல்லடா, ஈழதேசம். சரி அதற்கு இராசா என்ன சொன்னார்?

சேவகன் : அவர் அதுக்கு அரை மனசாயிருக்கிறார். ஆனால் அவருக்கு வந்த பயித்தியம் அதல்ல தாயே! ஒரு செடியும் மானும் வந்து அந்த மானுக்கு ஆய்ரம் வெராகன் செடி வாங்கிக்கொண்டு போறது.

தேவி : என்னடா உளறுகிறாய்; செடி எப்படி வந்ததடா?

சேவகன் : நான் பள்ளியிலே படிக்கும்போது வாத்தியார் எனக்கு ரொம்ப விகாரங்களை படிப்பித்தாரம்மா. அதுகளிலே கெடுதல் விகாரத்தை வைச்ச செட்டியை செடி எண்ணேன்.

தேவி : சரி, உன்னை நாங்கள் சேவகனாக வைத்திருப்பதும் எமக்கதிக விகாரந்தான். செட்டியொருவன் மாணைக்கொடுத்து ஆய்ரம் வராகன் பெற்றுச் சென்றனன் என்கிறாய். மான் என்ன, புள்ளி மானுடா?

சேவகன் : புள்ளி மானில்லை, வெள்ளை மானம்மா!

தேவி : வெள்ளை மானுமுண்டா? அது எப்படி இருக்கிறது?

சேவகன் : அதுக்கு வால் இல்லை. முன்னங்காலைத் தூக்கிக் கொண்ணு நிக்குது, அதிலே கொளம்பு இல்லை. வெரல் இருக்கு, அதோ, ராசா கொண்டு வாறார். பாருங்க, அம்மா!

அரசனும் அன்னபூரணியுந் தோன்றுதல்

அரசன் : நாயகி! எமது புதல்வியை இங்கே வரவழைப்பீர்;

தேவி : காமாட்சி! விரைவிற் சென்று விஜையையை அழைத்து வாடி.

காமாட்சி : தங்கள் சித்தப்படியே அழைத்து வருகின்றேன், மாதரசே!

காமாட்சி வெளியேறல்

தேவி : பிராணநாதா! இத்தெரிவை யாரென்று அறியப் புகலுக.

அரசன் : வர்த்தகனொருவன் ஓரவசர நிமித்தம் இம்மாதிரை ஈடாக வைத்து ஆயிரம் வராகன் கடன் வாங்கிப் போயினன். அவன் திரும்பி வந்து பொன் கொடுத்து இவனை மீட்கும் வரையில் எமது புதல்விக்குத் துணையாக இவனையிருத்துவோம்.

தேவி : சந்தோஷம், பிராணநாதா! அவ்வாறே செய்க.

விஜையை தோன்றல்

அரசன் : வாராய், என் செல்வமே! இவ்வணிக மாதிரைக் கொண்டு போய் உனது தாதியரொடு ஐந்தாறு வாரத்துக்கு வைத்திரு. அவளது மைத்துனன் அவளை என்னிடம் ஈடாக வைத்து ஆயிரம் வராகன் பெற்றுப் போயிருக்கின்றான்.

விஜையை : அவ்வாறே செய்கின்றேன், என்னத்தனே!

(பாண்டியனும் தேவியும் சேடியரும் வெளியேறல்)

மூன்றங்காட்சி

விஜயை : வாருமம்மா. கன்னிகா மாடத்திற்குச் செல்வோம். நுமது பெயரென்ன?

அன்னபூரணி : எனது பெயர் அன்னபூரணி, ஏந்திழாய்!

விஜயை : உமது வணிக குலத்திலே அன்னபூரணியென்று ஆடவர்க்கும் பெயரிடும் வழக்கமுளதோ?

அன்னபூரணி : இள மன்னமே! இவ்வரண்மனைச் சிங்கார வனத்திலே இளமதியொன்று இயற்கைக்கு மாறாக மேகத்தின் கீழே அச்சிங்காரவனத்தினையண்டி நிற்கக் கண்டு மதிமயங்கினதினாலே ஆடவர் கோலம் மாறி அரிவையர் கோலமாயிற்று. இக்கன்னிகா மாடத்திலே இருக்கும் வரையிலும் இக்கோலமு மிருக்கும்.

விஜயை : அவ்வாறு மதி மயக்குற்றபடியினாலோ உம்பரும் அஞ்சும் பரராச குஞ்சர பாண்டியன் மகளினது கன்னிகா மாடத்திற்குள்ளே புகத் தைரியம் வந்தது?

அன்னபூரணி : மின்னணங்கே! அக்கன்னிகா மாடத்திற்குக் காவல் அனேகமுண்டென்றும், வர மனமுண்டாயின் வழியுமுண்டென்றும், வழி கண்டுவரின் விரும்பிய பொருளைப் பெறுதற்குத் தடையின்றென்றும், அறிகுறியாக வைத்து வந்த கமல மொட்டின் குறிப்பறிந்த துணிவுபற்றியே அச்சமின்றி ஈண்டெய்தினேன்.

விஜயை : ஒரு பூ மொட்டைப் பார்த்துத் தன் மனத்திற்கிசைய அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு இங்கே வந்தது என்னை ஒரு அற்ப பெண்ணென்றெண்ணியா?

அன்னபூரணி : அப்படி எண்ணினால் இங்கே வந்திருக்க மாட்டேன், மங்கையர் திலகமே! கல்வி, அறிவு, யுகம், பெருமிதம் இவைகளிலே ஒப்பு வமையில்லாத சரஸ்வதியின் அவதார மென்றெண்ணியே இங்கு வந்தேன்.

விஜயை : அன்னபூரணி! தாதியர் வருகின்றனர். அவர் செவிப்படாது எமதுரையாடலை நிறுத்துவம்.

நாதிகள் தோன்றுதல்

கற்பகவல்லி : எங்கள் நாயகமே! இப்பெண்மணியார்மமா?

விஜயை : இப்பெண்ணை வர்த்தகனொருவன் என் தந்தையிடத்தே ஈடாக விட்டுக் கடன் வாங்கிச் சென்றான். அவர் இம்மாதிரி என்பாற் பாங்கியாகச் சிறிது காலத்திற்கு விட்டனர். நீவிருவரும் இவருக்கு ஒரு மனவருத்தமும் நேராவண்ணம் அன்புடன் பத்திரமாக வைத்திருக்கக் கடவீர்.

கமலை : மெத்த நல்லதம்மா, அவ்வாறே இவரை எம்மிலொருவராகப் பாவித்து ஒத்திருப்போம்.

விஜயை : கமலை! நீராடும் வேளையாய்விட்டது. நீங்கள் போய் நீராடி வாருங்கள். யானும் கற்பகவல்லியும் இவருடனே வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

கமலை : நல்லதம்மா, அப்படியே செய்கிறோம். (கற்பகவல்லி தவிர மற்றைய தாதிகள் எல்லோரும் வெளிச் சேறல்)

விஜயை : கற்பகவல்லி! யான் கருதிய வண்ணம் எனது குறிப்பினை அறிந்து இக்கட்டழகினையுடைய காளை இங்கே வந்தனர், தோழி!

கற்பகவல்லி : அம்மம்ம! இதென்ன அதிசயம்! இப்பெண் கொடி ஒரு வாலிபனா, அம்மா? அரசன் அறியின் அனர்த்தம் வந்து விடுமே!

அன்னபூரணி : அனர்த்தம் ஒன்றுஞ் சம்பவியாது. அரசன் கண்டறியும் தருணம் போயிற்று. இக்கன்னிகா மாடத்திலேயுள்ள தாதியர் சேடியர் அறியாவண்ணம் காக்க வல்லீரேல் யாதோர் அச்சமுமில்லை.

விஜயை : இத்துணைத் துணிவுடனே தாங்கள் இங்கெய்தினால் தாங்களொரு செட்டி மகனன்று. தாங்கள் யாரென்று கூறுக.

அன்னபூரணி : ஆம். என்னுயிரினைச் சிறை கொண்டதெள்ளமுதே! இனி என்னை ஒளிக்கவேண்டிய நிமித்தமில்லை. நுமது பிதா தமது மைத்துனன் புத்திரனுக்கு நும்மைக் கொடுத்தற்கியைந்ததை ஒருவாறு அறிந்து, அதனைத் தடுத்து நுமது பிதாவே நும்மை என் கையிற் கொடுக்குமாறு ஒருபாயஞ் செய்து பெற்றுப் போகவே வந்தனன்.

விஜயை : ஓ, காழ் மத வாரணமே! என் தந்தையின் வாக்கினை எவ்விதம் மாற்றி என்னைக் கைப்பற்ற முடியும்?

அன்னபூரணி : அதனை யான் பின்னர் இயம்புவேன். என் பைங்கிளியே! இப்போது தாதியர் அனைவரும் நீராடி வருகின்றனர். அவர்கள் ஐயுற வண்ணம் அவர்களுடனே சேர்ந்து போசனஞ் செய்வோமாக.

நான்காங் காட்சி

இடம் : கன்னிகா மாடத்து உப்பரிகை

காலம் : யாமம்

விஜயையும் கற்பகவல்லியும் அன்னபூரணியும் தோன்றுதல்

அன்னபூரணி : கிளிமொழிப் பாவைகள்! இதுவரையில் என்னுடைய தோழன் சிங்கார வனத்திற்கு வெளியேயுள்ள சோலையிலே வந்து என்னைக் காத்திருப்பன். யான் இங்கெய்தி இத்தெள்ளமுதின் உள்ள விருப்பினை அறிந்து கொண்டேன். இனி யான் போய் வருதற்கு விடை தருக.

கற்பகவல்லி : பூபாலரேறே! தாங்கள் இவ்வேந்திழையினை வ்வாறு வந்து கைப்பற்றிப் போவீர்கள் என்பதனைக் கூறாமற் போகின்றீர்களே!

அன்னபூரணி : கன்னிகாள்! அஃதெவ்வாறென்று யான் கூறுவதிலிருந்து தெரிந்து கொண்மின். கற்பகவல்லி! நீவிர் எனைக் கூட்டிச் சென்று போய் யானுரைத்த சோலையிலே விட்டு வருவீரேல் யானும் என் தோழனும் குதிரை ஏறி விடிவதன் முன்னர் ஐங்காவத வழி தூரத்துக்கப்பாலே போய்விடுவோம். விடிந்தபின்பு அன்னபூரணி ஒளித்தோடி விட்டாள் என்று நீவிர் அரசனுக்குத் தெரியச் செய்யின்.

கற்பகவல்லி : அரசே! அப்பால் எமது கன்னியை எவ்விதம் வந்து கைப்பற்றுவீர்கள்?

அன்னபூரணி : பெற்றிடும் விதத்தை நீவிர் யூகித்துக் கொள்ளாதிருப்பின் ஒரு மாதத்தின் பின்னர் அறிவீர்கள்.

விஜயை : ஒரு மாதத்தின் பின்னர் வாங்கிய கடனைக் கொணர்ந்து கொடுத்து ஈட்டினைத் தரும்படி சாதிப்பீர்கள் போலும்.

அன்னபூரணி : மின்னணங்கே ! நேரமாயது. இன்னும் வரவில்லையே என்று எனது தோழன் கலக்கமடையப் போகின்றான். எனக்கு விடையளிப்பீராக. யான் போய் வருகின்றேன்.

கற்பகவல்லி : அரசே! தாங்கள் வருதற்கு முன்னரே எங்கள் அரசன் தமது புதல்விக்கு மணத்தினை முடித்து விடுவாராயின் தாங்கள் வந்து அப்பால் என் செய்யக் கூடும்?

அன்னபூரணி : நானாக்கே மணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய ஆரம்பிக்கினும் ஒரு மாதத்திற்குள்ளே மன்றல் முடியுமா? அவ்வாறு சகல ஏற்பாடுள் செய்திருப்பினும் விவாகத்தைத் தடுத்து எவ்வாற்றோ வேனும் இப்பெண்மணியை யான் கைப்பற்றுவற்கு ஐயமில்லை. போர்புரிய நேர்ந்தாலும் வெற்றி எய்தி இத்தேவாயிரத்ததைக் கைப்பற்றிச் செல்வேன்.

விஜயை : என் தந்தையுடனே சமரியற்றல் புத்திபல்லவே! பொன்வளர் புயத்தொடு மின்னு வைவேலோய்!

அன்னபூரணி : அகில மழியினும் அவரொடு போர்புரியேன். ஒருவேளை நுமது மைத்துனனொடு போர்புரிய நேர்ந்தால் அவனை வென்று நும்மைப் பெற்றுக் கொள்வேன், நீவிர் அஞ்சாதீர், என் கண்மணிப் பாவாய்!

விஜயை : என்னுயிர்த் தோழி! தாதியர் சேடியர் அறியா வண்ணம் இவரைக் கூட்டிச் சென்று சிங்காரவனத்திலே விட்டு வருகுதி.

கற்பகவல்லி : நல்லதம்மா! அப்படியே செய்கின்றேன்.

அன்னபூரணி : போய் வருகிறேன், என் பொற்கொடியே!

விஜயை : சுகமே போய் வருக, காவல!

அன்னபூரணியும் கற்பகவல்லியும் வெளியேறல்

ஐந்தாங் காட்சி

அரவிந்தன் தோன்றுதல்

அரவிந்தன் : தண்டலைகளிலே வாசஞ் செய்யும் தேவதைகள்! அடியேங்கட்கு இன்றைக்கோர் ஆபத்தும் நேராவண்ணம் உங்கள் பாதங்களை வணங்குகின்றேன். யாமங்கழியு நேரமாய்விட்டதே. என் தோழனை யின்னுங் காணேனே. தாதியர் சேடியர் ஆடவனென்று அறிந்து அரசனுக்கு அறிவிக்க அரசன் பிடித்துச் சிறைச் சாலையில் அடைத்தனனோ? அல்லது அப்பெண்மணி இரவைக்கு அங்கே தங்கிப்போகும்படி கேட்டுக்கொள்ள அவரும் மதிமயங்கி எனக்குச் சொல்லிச் சென்ற உறுதிவாக்கை மறந்து இரவுக்கங்கே தங்கியிருக்கின்றனரோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே!

ஐயோ! இதனாற் சம்பவிக்கக் கூடிய வில்லங்கங்கள் ஒன்றையும் யோசிக்காமலே இவ்வுபாயத்தை யானே செய்து என் தோழனை அழைத்துப் போய்விட்டு வந்தேன், ஓ பகவானே! இந்தப் பழியைத் தலைமேற் சுமந்து திரியச் செய்வையோ? அன்றேல் அடியேன் துயமு நீங்கத் திருவருள் புரிவையோ? ஆரோ இருவர் அதோ வருகின்றனர். பெண்கள் போலத் தெரிகின்றது.

அன்னபூரணியும் கற்பகவல்லியும் தோன்றுதல்

கற்பகவல்லி : அரசே! தங்கள் சினேகன் அதோ நிற்கின்றனர் போலும். எங்களைக்கண்டு எதிர்கொள்ள வருகின்றனர்.

அரவிந்தன் : யாரங்கே வருபவர்? அண்ணாவோ?

அன்னபூரணி : ஆம், என் தம்பி!

அரவிந்தன் : வனதேவதைகள்! போற்றி, அண்ணா! சென்ற காரியம் சித்தியாயிற்று?

அன்னபூரணி : எமது கோரிக்கையின்படியே எல்லாஞ் சித்தியாயின, தோழா! என்னைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே ஆடவன் என்றறிந்து எனது ஊர் பேர் எல்லாம் விசாரித்தனர்.

அரவிந்தன் : அஃதெல்லாம் சாவகாசமாகச் சொல்க, இப்போதே அறியவேண்டிய ஆவசியகமில்லை. இவ்விடத்தை விட்டு அதிவிரைவிற் செல்வதே வெகு ஆவசியகம், தோழா!

அன்னபூரணி : என் தங்கை கற்பகவல்லி! நீ அதி விரைவிற் சென்று அவ்வேந்திழைக்கு எல்லாச் சமாசாரமுஞ் சொல்லி நாளைக் காலையில் யான் கூறிய வண்ணம் செய்க.

கற்பகவல்லி : அவ்வாறே எல்லாஞ் செய்கின்றோம், ஏந்தலே! தங்கள் வாக்கினை நிறைவேற்றுவீர்கள் என்றெண்ணி ஒரு மாதம் நாளெண்ணியவராயிருப்போம். யான் போய் வருகின்றேன்.

அன்னபூரணி : நீவிர் நாள் எண்ணியவராய் இருப்பின் யான் நாழிகை எண்ணியவராய் இருப்பேன். போய் வருக, தங்காய்!

கற்பகவல்லி வெளியே சேறல்

அன்னபூரணி : எனது உடையினைத் தருக, தோழா!

அரவிந்தன் : இதோ உடைகள். புடவையோடு அணிகளையுங்களைந்து, இவற்றைத் தரித்துக் கொள்க.

அன்னபூரணி : அவ்வாறே செய்கிறேன், குதிரைகள் எங்கே, தோழா?

அரவிந்தன் : சோலைக்கு வெளியே நிற்கின்றன. அங்கே போவாம் வருக, தோழா.

ஆரூங் காட்சி

இடம் : கன்னிகா மாடத்துப் பள்ளியறை

காலம் : விடியல்

விஜையையும் கற்பகவல்லியும் தோன்றுதல்

விஜையை : எல்லாம் சீராய் நடைபெற்றனவா? தோழீ!

கற்பகவல்லி : நாம் எண்ணியவாறே எல்லாஞ் சீராய் நடைபெற்றன, அம்மா!

விஜையை : அவர்கள் இதுவரை எத்தாரத்திற்கப்பால் இருக்கக்கூடும்?

கற்பகவல்லி : அவர்கள் குதிரை யேறிச் சென்றராதலால் இதுவரையிலே ஐங்காத வழி தூரத்திற் கப்பால் போயிருக்க வேண்டும்.

விஜயை : மிக நன்று. இனி நீவிர் சேடியர் தாதியர் அனைவரையும் அழைத்து வணிக மாதினைக் காணவில்லையெனப் புகன்று சிங்காரவனம் தோப்புச் சோலை எங்கும் தேடித்திரிவீர்களாக. யான் சென்று அன்னைக்கும் அத்தனுக்கும் அறிவிக்கின்றேன்.

கற்பகவல்லி : அம்மா! எனக்கென்னவோ பயம் அதிகரித்துக் கொண்டேவருகின்றது. எவ்வாறு இது முடியுமோ தெரிகிலேன். ஒரு பொய்யை மறைத்தற்கு அனேகம் பொய் புகல வருமேயம்மா. வருவன வருகுக, நீர் சொன்னபடி எல்லாஞ் செய்கிறேனம்மா!

விஜயை : நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம், கற்பகவல்லி! எல்லாம் எனக்கு நன்மையாகவே முடியும்.

கற்பகவல்லி : மதுரை மீனாட்சி கிருபையினாலே அவ்வாறே ஆகுக. நான் போய் வருகிறேன், அம்மா!

விஜயை : தாதியருக்கும் அதிலும் முக்கியமாய்ப் பூங்கா வனத்துக்குச் சொல்லும்போது அவர்கள் ஐயுறுவண்ணம் வெகு சாமர்த்தியமாகச் சாலஞ் செய்தல் வேண்டும். போய் வருக, தோழி!

(விஜயையும் கற்பகவல்லியும் வெளிச்சேறல்)

ஏழாங் காட்சி

இடம் : தேவியின் அந்தப்புரம்

காலம் : வைகறை

விஜயை தோன்றுதல்

விஜயை : ஆரங்கே? தாதிகாள்!

சுந்தரி தோன்றுதல்

சுந்தரி : அம்மணி! இதோ வந்தேன். யாரைத் தேடுகிறீர்கள்?

விஜயை : அன்னையார் சயனித்திருந்து எழுந்துவிட்டனரா?

சுந்தரி : ஆம், அம்மா! எங்க நாய்ச்சியார் வாறார்!

அரசன் தேவி தோன்றுதல்

தேவி : என் கண்மணியே! அதி காலையிலே முகவாட்டத் துடனும் ஏக்கத்துடனும் நீர் வருங் காரணமென்ன?

விஜயை : நான் என் செய்வேனம்மா? அத்தன் என்லே டிருக்குமாறு அனுப்பிய வணிக மாது எங்கேயோ ஒளித்தோடி விட்டளள். எங்கும் தேடிப்பார்த்தும் அவளைக் காணவில்லை.

தேவி : (ஏக்கமுற்று) எப்படி உங்களை ஏமாற்றிப் போயினள்? அம்மணி! ஆரடா, அங்கே?

சேவகன் : அடியேன், தாயே!

தேவி : அதிவிரைவிற சென்று அரசரை இங்கே சற்று வந்து போகும்படி சொல்லடா.

சேவகன் : நல்லது தாயே! அப்பிடியே சொல்றேன்.

சேவகன் வெளிச்சேறல்

தேவி : உனது தாதியர் சேடியர் எல்லோரும் எங்கே? என் கண்மணி!

விஜயை : அவர்கள் எல்லாரையும் சிங்காரவனத்திலும் மற்றும் அதற்கருகேயுள்ள சோலைகளிலும் அவளைத் தேடிப் பார்க்குமாறு அனுப்பி யிருக்கின்றேனம்மா.

அரசன் தோன்றுதல்

அரசன் : சங்கதி யென்னை? என் நாயகி!

தேவி : பிராண நாதா! பொன்னுக்கு ஈடாகவைத்த வணிகப் பெண் ஒருவருமறியாமல் யாமத்திலே ஒளித்தோடி விட்டாளாமே.

அரசன் : என் கண்மணி! எப்படி அவளை ஓட விட்டீன்?

விஜயை : என்னத்தனே! யான் அவளைச் சந்தோஷமாகவே பாராட்டி வைத்திருந்து நித்திரைக்குச் சென்றனன். எனக்குச் சமீபத்திலேயே அவள் படுத்துறங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தேன்.

ஏறக்குறையப் பத்து நாழிகை வரையிலும் யானும் கற்பகவல்லியும் அவளுடனே பேசிக் கொண்டிருந்தே படுத்துறங்கினோம். வைகறையிலே யான் எழுந்து பார்த்தபொழுது படுக்கையிலே அவளைக் காணவில்லை. பின்பு கற்பகவல்லியை எழுப்பினேன். இருவரும் எங்கும் தேடியும் அவளைக் காணவில்லை. கற்பகவல்லியையும் மற்றைத் தாதியர் சேடியரையும் சிங்காரவனத்திலும் மற்றும் அயலிலுள்ள தோப்புகளிலும் தேடிப்பார்க்கும்படி அனுப்பிவிட்டு இங்கே வந்து எனது அன்னைக்குச் சொன்னேன். தாங்கள் வலிய குதிரை வீரரை நான்கு திக்கும் அனுப்பி அக் கள்ளப் பெண்ணின் மடிபிடித்து இழுத்து வரச் செய்க, அத்தனே!

அரசன் : என்குலக் கொழுந்தே! நீ பயப்படவேண்டாம். அவள் போய் விடுவாளாயின் நட்டம் ஓர் ஆயிரம் வராகன்றானே, போன்ற போகட்டும், நீ கவலையின்றிப் போய்ச் சந்தோஷமாயிரு.

தேவி : பிராண நாதா! அவளைச் சும்மா விடக்கூடாது, காவலாளரை அனுப்பி அவளைப் பிடிக்க வேண்டும்.

அரசன் : அப்படியே செய்கிறேன், நாயகி!

அரசன் வெளிச் சேறல்

தேவி : அங்கே யாரடா?

சேவகன் : அடியேன் தாயே! நேத்து நான் அவளை ஒரு வெள்ளைமான் எண்ணு சொன்னேன், அவள் கள்ள மாணய் மாறி விட்டாள். மான் போலே தானே துள்ளிக் கொண்டு ஓடிட்டாள், அவளை நான் எப்பிடினோ தேடிப் புடிச்ச மரியாதை கெடுத்து வாறேன், பாருங்கோ அம்மா!

விஜயை : நீ அப்படிச் செய்வாயாயின் நான் என் அத்தனைக் கேட்டு ஆயிரம் வராகன் வாங்கி உனக்குக் கொடுப்பேன்.

சேவகன் : அம்மிணி! இங்கை ஒரு வெராகன் காய்க்கிற செடி இருக்கிறுப்போலே எனக்குப் படுது. அதிலே எனக்கு ஒரு பங்கு தந்தாப் போதும்மா.

தேவி : அடே, நீ உன் விகடங்களை விடமாட்டாய் போலும்.

சேவகன் : இல்லை தாயே! தொட்டதுக்கும் ஆயிரம் வெராகன் எண்ணு இங்கே வெராகன் காய்க்கிற செடி ஒண்ணு இருக்குது எண்ணு நெனைச்சேன், அம்மா!

எட்டாங் காட்சி

இடம் : அரசனின் அத்தாணி மண்டபம்

காலம் : காலை

அரசனும் பிரதானியும் தோன்றுதல்

அரசன் : பிரதானி! நேற்றையத்தினம் ஈடுவைக்கப்பட்ட வணிக மாது ஒளித்தோடிவிட்டாள், அவளுடைய நிறம் குறிகள் எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும், மதுரை நகர் நான்கு திக்கிலும் ஐந்தாறு காவத வழி தூரஞ் சென்று அவளைக் கண்டாற் பிடித்து வருமாறு காவலாளரை அனுப்புக.

பிரதானி : அப்படியே செய்கிறேன், ஏந்தலே!

நான்காம் அங்கம்

முதலாங் காட்சி

இடம் : பாண்டியன் சபா மண்டபம்

காலம் : நண்பகல்

அரசனும் மந்திரியும் பிரதானியும் சேனாதிபதியும் தோன்றுதல்

கடை காப்போன் : மகா ராஜாதி ராஜனே! ஆரோ ரெண்டு செட்டிமார் மகா ராஜாவைப் பாக்க வந்திருக்கிறாங்க.

அரசன் : சரி, அவர்களை வரச் சொல்லு.

வணிகர் தோன்றுதல்

(வணிகர் சபையிற் சென்று வணங்கி நிற்கின்றனர்)

அரசன் : (அவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலே ஏக்கமுற்று) ஏ, வர்த்தகர்களா! உங்கள் பெண்ணை மீட்பதற்காக வந்தீர் போலும்?

அரவிந்தன் : (அரசனை நோக்கி) ராஜாதி ராஜனே! தேவரீ ருடைய காருண்னிய சிந்தையையும், பயன் கருதா வண்மையையும் போற்றிப் புகழ்வதற்கேற்ற சொற்றிறன் சிற்றறிவுடைய அடியேங்கட்கில்லை. அடியேங்கட்கு ஆபத்து வந்த காலத்திலே அதனை நீக்கு தற்காக அண்ணலவர்கள் கருணை கூர்ந்தருளிய பொருள் சிறிதெனினும், அஃது அடியேங்கட்குப் பேருதவியாயிற்று. ஈசுவர கடாட்சத்தினாலே அந்தக் கடனைத் தீர்ப்பதற்குப் பொருள் ஒருவாறு சம்பாதித்தோம். இதோ அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு அடியேன் வைத்த ஈட்டினை மீட்டுத் தருக, ஏந்தலே! (எனப்புகன்று ஆயிரம் வராகளையும் ஒரு தாம்பாளத்திலே சொரிந்து அரசன் முன் வைக்கிறான்)

மந்திரி : (வணிகரைப் பார்த்து) ஏ, பொருளீட்டும் புண்ணியரே! நீங்கள் ஈடாக வைத்துச் சென்ற மாதிரி அரசன் புதல்வி அற்றைத் தினம் தனது உயிரைப்போல மிக அன்போடும் ஆதரவோடும் தனதருகே வைத்துப் பாதுகாத்திருக்கவும், அவரன்பினையும் ஆதரவினையும் அலட்சியஞ் செய்து அன்றிராத்திரி அவள் கன்னிகா

மாடத்திலிருந்து ஒளித்தோடி விட்டாள். உடனே இராசா அவர்கள் அவளைத் தேடிப்பிடிப்பதற்காகச் செய்யக்கூடிய ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்தும் பயன்படவில்லை. அவள் எப்படியோ மாய மாய்ப் போய்விட்டாள். இப்பொழுது நான்கு வாரமாயிற்று. அவள் உங்களிடத்திற்கே போயிருப்பாள் என்ற தைரியத்தினால் இராசா அவர்கள் பின்பு சிந்தனையற்று இருந்தார்கள். நீங்கள் இப்பொழுது வந்து சொல்லிய மொழிகளைக் கேட்டு அவள் உங்களிடத்திற்கும் வரவில்லை என்றறிந்து அவர் வதனங்குறுகி ஏக்க மடைந்திருக்கிறார். வேறு என்ன செய்வார் என்று சொல்லுங்கள்?

வர்த்தகன் : (தனது இளையோனைப் பற்றி நின்று)

அடா தம்பி! எனதாருயிர்க் காதலியை என் கண்ணிற் காட்டுகிறாயா? அல்லது, என்னுடைய உயிரையும் அவளுடனே போக்குகிறாயா? (என்று ஒவென்று அழுகிறான்)

அரவிந்தன் : (அரசனை நோக்கி) மண்டலாதிபனே! இந்த நகரிலேயுள்ள தனவான்கள் ஒருவரையும் நம்பாது, தங்களையே நம்பி எனது அண்ணன் பெண்ணை விட்டுப்போன ஊழியனுக்கு இவ்வளவு தீங்கு செய்வது நீதியாகுமோ? ஓ, சகந்நாத்!

அரசன் : நீர் எம்மை நம்பி வைத்த பொருளை மனசார நாம் அபகரிக்கவில்லை. அஃதெம்மை அறியாமலே கைதவறிப் போய்விட்டது, அதற்குப் பிரதியாக நீங்கள் எவ்வளவு திரவியம் கேட்டாலும் கொடுக்கிறோம்.

முத்த வணிகன் : (அரசனை நோக்கி) அண்ணலே! எவ்வளவு திரவியத்தைக் குவித்தாலும் எனது பத்தினிக்கு நிகராகுமா? அவளை மீட்டுக் கொடுக்கச் சித்தமானூற் கொடுத்தனுப்புங்கள், இல்லாவிடின் என்னொருயிர்க் காதலியை இழந்து நான் உயிருடனே இருக்க மாட்டேன். அதனைத் தேவாரூக்கே தத்தஞ் செய்வேன், அரசருடனே வழக்காடுவது வைசியருக்கு இயலாதாதலால் வேறு வழியில்லாது அப்படியே செய்வேன்.

அரசன் : (அதனைக் கேட்டுச் சபையிலிருந்த மந்திரி, பிரதானி முதலிய அருகாசனத்தர் எல்லாரும் கேட்டுத் திகைக்குமாறு வணிகனை நோக்கி)

ஏ, வணிகசிகாமணி! மனுநீதி கண்ட சோழன் எனப்பட்ட சூரியகுலத்தரசன் ஒருவன், கன்றினை இழந்த தாய்ப் பசுவின் துயரை

மாற்றற்கு ஆற்றாய்த் தானும் அதைப் போலத் துயரம் அடைவதே மனுநீதி என்றுணர்ந்து அதன் கன்றினைக் கொன்ற தனது ஒரேயொரு புத்திரனைக் கொன்றான். அது போலவே உமது பத்தினியை இழந்துறும் துயரை மாற்றுதற்கு யாம் வலியற்றவராய் இருப்பதினாலும் நீர் துயரடைவதற்குக் காரணகாரனாய் இருப்பதினாலும் நாமும் எமது ஒரேயொரு புத்திரியை இழந்து உம்மைப் போலத் துயரடையக் கடவோம். உமது பத்தினிக்குப் பதிலாக எமது ஏக புத்திரியைக் கொடுக்கிறோம், பெற்றுச் செல்லுங்கள்.

வர்த்தகன் : இராச பூபதி! நாங்களோ வணிகர். தேசங்கடோறும் திரிந்து வாணிகஞ் செய்து சீவிக்கிறவர்கள். அப்படித் திரியும் பொழுது சில சமயங்களிலே வேளைப் போசனமில்லாது வருந்துவோம். வாகனம் கிடையாத வேளைகளிலே கால் நடையாய்ச் செல்வோம். இப்படிப்பட்ட பிரயாணக் கஷ்டங்கள் அனேகமுண்டு. அவற்றையெல்லாம் சகிப்பதற்குத் தேவீருடைய அருமைப் புதல்வி வல்லவளா? சேடியர் தாதியரின்றி ஆடையாபரணங்களைத் தானும் தானே தரிக்கும் திறனில்லாத இராச கன்னி எனது பத்தினியைப் போலத் தன் கணவனைப் பேணித் தொண்டு செய்ய வல்லவளா? அச்செல்வமணியை நாம் ஏன் வருத்த வேண்டும்?

அரசன் : எமது புதல்வி கல்வி கேள்விகளிலும் அன்பு, அறிவு, ஒழுக்கம் முதலிய நற்குணங்களிலும் மிகச் சிறந்தவளாதலால் அரிச் சந்திரன் தேவி சந்திரமதியைப் போலக் காலத்துக்கேற்ற கோலம் பூண்டு, இன்னொமை யின்பமெனக் கொண்டு உம்மை மகிழ்ச் செய்வள். நீர் ஐயப்படாது அவளைக் கையேற்றுச் செல்மின், வணிகோத்தமனே!

அரசன் வெளிச் சேறல்

சேனாதிபதி : வர்த்தகரே! நுமது மனத்துணிவென்னை? உலகாளுமிறைவன் தமது புதல்வியைத் தாமே கொடுப்பினும் நீவிர் எவ்வாறு பழி கருதாது கையேற்பீர்! ஷுத்திரிய குலப்பாவையரை இழிகுல வைசியர் கொள்ளும் வழக்கமுண்டோ?

வர்த்தகன் : மகா கனம் பொருந்திய சேனாதிபதியே! அக் கேள்வியைத் தங்கள் இறைவனிடமே கேட்க வேண்டும், இழிகுலத் தினராகிய எம்மைக் கேட்பது நீதியா? அவ்வருமைப் பெண்மணியைக் கொள்ள நாம் வரவில்லை. வாங்கிய பொருளைக் கொடுத்து எமது பெண்ணை மீட்டுப் போவதற்கு வந்தோமே யல்லாது வேறெதற்கு மல்லவே.

மந்திரி: சேனாபதி அவர்களே! மேனாட்டினரும் வியக்குமாறு செங்கோலோச்சம் எங்கள் அரசன் நீதி நெறியினை ஆராய்ந்து தமது புதல்வியை அளித்தலே நீதியெனக் கருதி அப்பெண்மணியை அழைத்து வரச் சென்றிருக்கின்றனர். வணிகர் மீது நீவிர் குற்றமேற்றுவது சரியன்று.

சேனாதிபதி: அறிவிற் சிறந்த மந்திரிகாள்! அறிவு மயங்கின அரசனுக்கு நீவிர் தக்க புத்தி புகலாதிருக்கின்றீரே! அவ்வனப்பு வாய்ந்த இராசகுமாரத்தியை இழிகுல வணிகனுக் களித்தல் நுமக்குஞ் சம்மதந்தானா?

பிரதானி: நீதியை நிலை நிறுத்தல் யாவருக்கும் சம்மதமே.

சேனாதிபதி: நீதியாயின் அரசன் தனது தேவியைக் கொடுக்க வேண்டியதேயன்றி வேறொருவருக்குக் கொடுக்குமாறு நிச்சயித்து வாக்களித்த கன்னியைக் கொடுத்தல் நீதியை நிறுத்துதலாகுமா?

மந்திரி: அரசஹர! பரராச குஞ்சர பாண்டியன் சபையின்கண் சேனாபதி! நீவிர் இவ்வாறு உரைத்தல் அவருடைய மைத்துனன் என்னும் உரிமையினாலோ?

பாண்டியனும் விஜையையும் தோன்றுதல்

அரசன்: வர்த்தகர்காள்! இதோ எம் புதல்வி! பெற்றுச் செல்க. எமது தேவி முழுமனத்துடன் விடை தந்தார். எமது புதல்வியும் எமது செங்கோல் நீதி தவறாது விளங்குதற்காக ஒரு தடையுமின்றி இசைந்து விட்டாள்.

வர்த்தகன்: (அவள் அழகைக் கண்டு திகைத்தவன் போலத் திடுக்கிட்டு நின்று)

பழி பாவம் கருதாமலே இவ்வண்ணம் கன்னிப்புதல்வியை இழிகுலத்தவனாகிய அடியேனுக்கு ஈவது தகுதியோ வென்று அறிகிலேம், ஏந்தலே!

அரசன்: தகுதி என்று எண்ணியே கொடுத்தனம், என் மருகனே!

வர்த்தகன்: திருப்பாற் கடலில் உதித்த திருவிற்கு ஒப்பாகிய தெள்ளமுதே! உம்மை உம்பிதா என்கையிற் கொடுத்த போதிலும்

இழிய குலத்தினனாகிய யான் இராச கன்னிகையைக் கையேற்றல் தரும மல்லாதிருப்பினும் என்பின்னே வருதல் உமக்கு விருப்பமாயின் வருக, என் திரவியமே!

மாருதப்பிரதாபன் தோன்றுதல்

மாருதப்பிரதாபன் : ஏ, செட்டி மக்களே! என் மாமனாரை ஏமாற்றிப் பெண்ணைக் கொண்டுபோக நீங்கள் செய்த தந்திரம் மகா கெட்டியானதுதான். ஆனால், நான் சொல்வதைச் சற்றே கேளுங்கள். எனக்கென்று நியமித்த பெண்ணை மாமா எப்படி உங்களுக்குக் கொடுப்பார்? நீங்கள்தான் என்ன துணியோடு கொண்டுபோவீர்கள்? நீங்கள் இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு உலகத்திலே இருந்து வாழ வேண்டுமானால் பெண்ணைத் தொடாமல் உங்கள் பொண்ணை எடுத்துக் கொண்டு வந்த வழியே ஓடிப்போங்கள், வணிகர்களே!

வர்த்தகன் : இராசா என் கையிற் கொடுத்த கன்னியை என்கையினின்றும் மீட்க எத்தனிப்பவர்கள் எம்மிருவரையும் கொன்றன்றிச் சித்தியடைய மாட்டார்கள். இவ்வித வீண் வார்த்தைகளினாலே எம்மைப் பயமுறுத்தலா மென்று எண்ணுவது அவர்களுடைய புல்லறிவே.

மாருதப்பிரதாபன் : என்ன சொன்னையடா செட்டி? இந்த வாளின் வல்லபத்தைப் பாரடா, மட்டி! (வாளை இழுக்கிறான்)

அரசன் : மருகனே! எமது சபையிலே அடாதன புரிவையேல் அதனை யாம் ஆதரிப்போமென எண்ணற்க.

வர்த்தகன் : (சீறிதும் அஞ்சாது) நீதி குன்றா வள்ளலே! அடியேன்கையிலும் ஒரு வாள் அளிக்கவேண்டுமென்று கோருகிறேன். வல்லபம் உள்ளவன் பெண்ணைக் கொண்டுபோகக் கடவன். முற்காலத்திலே பெண்ணை விரும்பி ஒருவருக்கு மாலையிடினும் இன்னொருவன் அவனை வென்று பெண்மணியைப் பற்றிப் போதல் வழக்கில் இருந்ததன்றோ?

சேனாதிபதி : இதோ ஒரு வாள் இருக்கின்றது, அதை அளிக்கிறேன், அரசரேறே! எனது மகனை வென்று சிந்தனையின்றி வர்த்தகன் பெண்ணைக் கொண்டு போகக் கடவன்.

சேவகன் : (ஒரு புறமாக நின்று) செட்டியனைத் தொலைக்க இதுதான் நல்ல சமயமாச்சு எண்ணு நெனைச்சார் போலே.

அரசன் : அதி தைரிய வைசிய சிகாமணி! மதகரியனைய எமது சேபைதி புத்திரனோடு வாட்போர் இயற்ற நுமக்கு வல்லபமுண்டா? அன்றேல், அவனை நிகர்த்த ஒரு வலிய ஸுத்திரியனை நுமக்குப் பிரதியாக நியமிக்கிறதா? சொல்க.

வர்த்தகன் : அடியேன் வாட்போர் கற்றறியாத ஒரு வைசியன்; ஆயினும், எனக்காக வேறொருவன் போரியற்றல் எனக்குத் திருத்தியாயிராது. நானே என். எதிரியை வெல்வது, அன்றேல் அவன் கையால் மாள்வது. இஃதிரண்டன்றி வேறொன்றில்லை, ஏந்தலே!

அரசன் : சரி, அவ்வாறே ஆகுக. ஆயின் போர்செய்தற்கு இது தகுந்த இடமன்று. நாளை மாலைப்பொழுதிலே அரங்கக் களரியில் நீங்கள் இருவரும் தனிப்போர் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்வோம். ஏ, வணிக வீரனே! உமக்குத் துணை யாரென்று சொல்லும்.

வர்த்தகன் : எனக்குத் துணை என் தம்பி அரவிந்தனே, அண்ணலே!

மாருதப்பிரதாபன் : எனக்குத் துணை வேண்டியதில்லை. இருவரையும் நானே வெட்டி எறிவேன். ஆனால் தனிப்போர்ச் சட்டத்திற்கு மாறுபாடில்லாமல் என்னுடைய தோழன் பாண்டரங்களை எனக்குத் துணையாய் நியமிக்கின்றேன்.

வர்த்தகன் : மகாராசா! நாளைப் பொழுதுபட நாங்கள் வந்து அழைத்துப் போகும் வரையிலும் இப்பெண்மணி அண்ணல் அவர்களாது அரண்மனைக்குள்ளே இருக்கக் கிருபை புரியும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

மாருதப்பிரதாபன் : (சபையோரை நோக்கி) கேட்டீர்களா? சபையிலுள்ளோரே! படையெடுத்து வருகிற சேனைகளுடனே ஆனை, தேர், குதிரைகளையும் குறுநில மன்னர்களையும் தாறுமாறாய் வெட்டிக் குவிக்கிற மாருதப் பிரதாபனுடைய கைவாள் சீக்கிரத்தில் ஓட்டைத் தட்டிலே ஒழுகொழுகக் கொத்தமல்லி நிறுத்து விற்கிற பேடிச் செட்டிகளுடைய இரத்தங் குடித்துக் கொப்பனிக்கப் போகிறது. அதையறியாமல் நாளைப் பொழுதுபட்ட பிறகு அவர்கள் போய்ப் பெண்ணை இட்டுக்கொண்டு போவார்களாமே! என்ன துணிவு! என்ன கருவம்! என்ன மனத்திடம்! பளா, பளா! நல்லாயிருக்குது.

அரசன் : வணிக வாலிபரே! அவ்வாறே நீவிர் கோரிய பிரகாரம் எம் புதல்வியைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கின்றேம்.

பிரதானி! அரங்கக் களரியில் நாளைக்கு இவர்கள் போர் புரிதற்குச் செய்ய வேண்டிய வற்றைச் செய்வீராக. எனதருஞ் செல்வமே! யாம் அந்தப் புரத்துக்குப் போவோம், வருக.

விஜயை: (வணிகனின் வலப் புயத்தைத் தனது இரு கைகளினாலும் தோட்டு) இப்புயத்து விஜயலட்சுமி எப்போதும் வீற்றிருப்பாளாக! போய்வாருங்கள்.

(அரசன் அதைக் கண்டு களிப்புறுகிறார்)

அரசனும் விஜயையும் வேளிச் சேறல்

மாருதப்பிரதாபன்: அப்படியா? மைத்துனியாரே! விஜயலட்சுமி அவன் புயத்திலே இருப்பதை நாளைக்கு உனக்குக் காட்டுகிறேன், நீ போயிரு.

மந்திரியும் பிரதானியுந் தவிர மற்றெல்லோரும் வேளியேறல்

மந்திரி: பிரதானி! இவ்வாவிபனுடைய தைரியம், இறுமாப்பு, ஓர்மம், அங்கத்திலே உறுப்புக்கள் அமைந்திருக்கும் சிங்காரம், முகலக்ஷணம் இவைகளைப் பார்த்தால் இவன் ஒரு வணிகனைப் போலத் தோற்றவில்லை. ஓர் இராச குமாரகைவே இருக்கவேண்டும்.

பிரதானி: ஆம், யானுமவ்வாறே எண்ணுகின்றேன், அதனை அறிந்தே அரசனும் தயங்காது தம் புதல்வியை அழைத்து வந்து அவன் கையிற்கொடுத்தனன் என்றே எண்ணுதற் கிடமாயிருக்கின்றது.

மந்திரி: யாமறியாத இராசகுமாரர்கள் இந்நாட்டிலே யாருளர்? இவன் அவ்விலங்கை வேந்தனாகிய விஜயன் என்றே எண்ணுகின்றேன். அங்ஙனமாயிருப்பின் இத்தகைய வனப்பு வாய்ந்த சித்தசனே எங்கோன் புதல்விக்குத் தக்க மணவாளன். மாருதப் பிரதாபன் அப்பெண்ணின் காற்றூசினைத் துடைத்தற்குத்தானும் தகுந்தவனல்லன். வாட்போரில் அவன் வெற்றியடைதற்கு ஓர் ஐயமுமில்லை.

பிரதானி: இப்போது எனக்கு ஓர் ஐயமிருக்கின்றது.

மந்திரி: எதனைக் குறித்து?

பிரதானி: ஒளித்தோடிய வணிக மாதிரைக் குறித்து.

மந்திரி : ஆம், உமக்கு ஐயமாயிருக்கின்றது, எனக்கு நிச்சயமாயிருக்கின்றது.

பிரதானி : எதனை நிச்சயமென்கிறீர் ?

மந்திரி : வணிக மாதுவாய் வந்தவன் இலங்கை வேந்தன் என்றே நிச்சயிக்கின்றேன்.

பிரதானி : அதனை அறிந்த மாத்திரத்திலே அரசனுக்கு உண்டாகும் கோபத்தை எவ்வாற்றாலேனும் நாமிருவரும் தணித்து அவரிருவரையும் தம்பதிகளாக்க வேண்டும்.

இருவரும் வெளிச் சேரல்

இரண்டாங் காட்சி

இடம் : மதுரை நகரில் அரங்கக் களரி

காலம் : மாலை 25 நாழிகை

அரசனும் தேவியும், மந்திரி, பிரதானி, சேனாபதி, அரசாங்கத் தலைவர்களும் அருகாசனத்தோரும் தோன்றுதல். களத்தினைச் சுற்றி நான்கு பக்கமும் சனத்திரள் நெருங்கி நிற்பக் களரிக்கு மேற்கே அவர்களுக்கேன ஆயத்தஞ் செய்து வைத்த ஆசனங்களில் அரசனும் அவரோடு கூடி வந்தவர்களும் அமருகின்றனர்

அரசன் : பிரதானி ! நீவிர் அமைத்த இச்சபையை நோக்கி அதிக வியப்புற்றோம்.

பிரதானி : அரசே ! இதனைப் போன்ற மேடையொன்று அரிவையர்க்காக வடதிசையிலமைத்து, அத்திசையிலும் தென் திசையிலும் நின்று பார்க்கும் சனக்கூட்டம் நெருங்கிக் களரியுட் புகாவண்ணம் பலகைகள் உட்படக் கயிறுகள் கோத்து வேலியிட்டுச் சகல ஏற்பாடுகளும் சரியாகச் செய்திருக்கின்றேன்.

அரசன் : சந்தோஷம் பிரதானி! அதோ எமது புதல்வி, தாதியர் சேடியருடன், வருகின்றனர். அவர்களைச் சிறந்த ஆசனங்களிலே இருக்கச் செய்வோம், வாரும்.

விஜையை தாதியர் சேடியருடனே தோன்றுதல்

விஜையை : அதோ, என் தந்தையும் பிரதானியும் இங்கே வருகின்றனர். ஓலமிடாது வம்மின், தாதிகாள்.

அரசன் : என் குலநிதியே! இவனெய்தி அவ்வாசனத்திலமருக. பெண்காள்! நீவிர் அனைவரும் அதற்கிருமருங்கினும் அமருக.

விஜையை : அவ்வாறே இருக்கின்றோம், அத்தனே! ஆடவர் ஒருவரோடொருர் இரத்தஞ் சிந்திப் புரியும் போரினைப் பார்க்க விரும்பி யான் வந்தவளல்லள், தங்களிடம் ஒரு வரம் வேண்டிக் கொள்ளவே இங்கு வந்தேன். தாங்கள் அளிப்பேன் என வாக்களிப்பின் அதைக் கேட்கிறேன்.

அரசன் : என் செல்வமே! நீ கேட்கிறதைக் கொடா திருப்பேனா? இன்று போரில் வெற்றியடையும் வீரனை நீ கணவனாகக் கொள்ளவேண்டியதொன்று. வேறு எதனைக் கேட்பினும் யாம் அளித்தற்குத் தடையிலலை, நீ கேட்கும் வரத்தைக்கேள்.

விஜையை : ஐயனே! இப்பிரதானி முன்பாக யான் தங்களைக் கேட்கும் வரமிதுவே. இன்றைக்கு இங்கே போர்புரியும் வணிக வாலிபன் வெற்றியடைவனேல் அவன் தங்களுக்கு யாதேனும் குற்றஞ் செய்துள்ளானாயின் அவனை மன்னித்து அருளவேண்டும்.

அரசன் : எமக்கு ஒரு குற்றமும் அவன் இதுவரை செய்திலன். அப்படி எம்மையறியாது யாதேனும் குற்றம் செய்துள்ளானாயின் அதைப் பொறுத்து மன்னிக்கின்றேம். நீ அஞ்சாதிரு என்னருநிதியே! யாம் சென்று எமது அருகாசனத்தருடன் இருக்கின்றோம்.

பாண்டியன் சேன்று தமது அருகாசனத்தருடனே அமருதல்

பாண்டியன் : மந்திரி! நீரும் சேனாபதியும் இப்பீடத்தில் வைத்திருக்கும் வாட்களின் தாரதம்மியங்களைப் பார்த்துக் கூறுக.

மந்திரி : சித்தம், எம்மிறைவ! பாருஞ் சேனாபதி.

சேனாதிபதி : இவற்றின் நிறை சரியொத்திருக்கின்றன.

மந்திரி : நீளமும் அகலமும் அளவிலே சரி.

சேனாதிபதி : வளைவு, கூர்மை, பளபளப்பெல்லாம் ஒத்திருப்பதினால் ஒன்றற கொண்டு ஏற்றத்தாழ்ச்சி சற்றுமில்லை, இறைவனே!

அரவிந்தனும் பாண்டரங்கனும் தோன்றுதல்

பாண்டரங்கன் : எம்மை ஆளும் இறைவனே! போற்றி.

அரவிந்தன் : மாற்றவரைச் செற்று எமைக் காப்பவ!

அரசன் : தலைக்கிரண்டு வாட்களை எடுமின்.

பாண்டரங்கன் : (வாட்களைத் தூக்கிப் பார்த்தபின்) இரண்டு வாட்களை எடுத்தேன், இறைவனே!

அரவிந்தன் : யான் மற்றைய இரண்டினையும் எடுத்தனன், ஏந்தலே!

அரசன் : களரிக்கெய்தி ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்முகமாக நில்மின்.

வர்த்தகனும் மாருதப்பிரதாபனும் போர்க்கோலம் பூண்டு தோன்றுதல்

மாருதப்பிரதாபன் : ஏந்தலே! போற்றி, என்னத்தனே சரணம்!

வர்த்தகன் : தராபதி! போற்றி, சபையின் அனைவருக்கும் சரணம்!

தம்பி! கட்கமொன்றை என் கரத்தீகுதி.

மாருதப்பிரதாபன் : இதோ பார் வர்த்தகரே! தோழா! இப்படி ஒரு வாளைக் கொடு.

(சமர்முரசம் குமுறினவுடனே வடபாற் செட்டியும் தேன்பால் மாருதப்பிரதாபனும், தலைக்கவசம் மார்க்கவசம் முதலாய இருப்புடைகள் அணிந்து போர்க்கோலம் பூண்டவராய்க் கைகளிற் பற்றிய கேடகங்

களோடு வந்து தோன்றுகிறார்கள். அரசனுடைய வீடை பெற்று வாட்களுடன் தந்தந் துணைவரோடு எதிரேதிராய் நிற்கின்றனர். துணைவரும் கவசங்கள் தரித்துப் போர்க்கோலம் பூண்டவராகின்றனர்)

(மீண்டும் சமர்முரசம் காச்சித்ததும் பாண்டரங்கன் புலிபோற் பாய்ந்து அரவிந்தனைத் தாக்க. மாருதப்பிரதாபன் தனது எதிரிமேற் சென்று ஏதோ ஒரு சிறு குழந்தையோடு விளையாடுதல்போல அவனை இலட்சியம் செய்யாது, வானை யோச்சுகிறான். தான் கருதிய அவ்வளவு இலகுவிலே வாள் செட்டியின்மேல் எட்டாது தட்டுண்டலைக் கண்டு மீண்டுந் தான் கற்ற வித்தைகளில் ஒன்றினூற் செட்டியின் சிரச்சனை வெட்டி எறியக் கருதி, எட்டி வீசச் செட்டியின் வாளோ அட்ட திக்குஞ் சமுன்று, எதிரியின் தாக்குதல்களை விலக்கி அவனுடைய ஊக்கத்தினையும் போக்கி அவன் மனத்து ஏக்கத்தினையும் தேக்குகிறது)

(வர்த்தகனுடைய யுத்தப் பயிற்சியையும் வாட்டிற்றனையும் அதைக் கையேந்தி வீசும் ஓய்மாரத்தையும் கண்ட பாண்டியன் முதலாய் கூடித்திரிய வீரர் அனைவரும் பேராச்சரியம் அடைந்து, இவர் வைசியர் குலத்தினரோ கூடித்திரியர்தானோ என்று ஐயுற்று விழித்த கண்டகோட்டாது ஆவலுடன் பார்த்திருக்க)

மாருதப்பிரதாபன் : வர்த்தகப் பேடியோடு வாட்போர் இத்தனை நேரமா? (என்று சொல்லி மகா உக்கிர கோபத்தோடு தான் கற்ற வித்தைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பிரயோகிக்க, வர்த்தகன் அவ்வித வித்தைகள் அனைத்தையும் சுத்த சூனியமாக்கியது மன்றி அவனது வலப்புயத்திலும் ஒரு வடு அமைத்தனன். தனது வலப்புயத்தினின்றும் குருதி சுக்கியதைக் கண்ட மாருதப்பிரதாபன் வெட்கத்தோடு முன்னரிலும் எண் மடங்கு கோபாவேசங் கொண்டு மேல்வேட்டு, இடவேட்டு, வலவேட்டு, கீழ்வேட்டு, நேர்த்து இன்னணமாய வாட்டிற்றன்களையெல்லாம் மட, மட, மடவேன்று எதிரிக்கு மூச்சவிட இடம் ஈயாமல் தாக்க, செட்டியோ கண்ணிமை கோட்டாது வேகு சவனத்துடன் எதிரியின் வெட்டுக்களைத் தட்டிக் கொண்டு தன் வாளினைச் செலுத்தச் சமயம் பார்த்து நிற்கையில் பாண்ட ரங்கனுடைய வாள் அவன் கரத்திலிருந்து பறக்குமாறு அரவிந்தன் அவனது மணிக்கட்டில் வெட்டி அவனையும் மல்லாத்துகிறான்.

மாருதப்பிரதாபன் செட்டியின்மேல் தனது ஆட்டத்தைச் செலுத்தும் போது, சமயம் பார்த்துச் செட்டி அவன் சீரில் ஒரு வெட்டுப்போட

அவன் தலைக்கவசம் சீப்பி பிளந்தாற்போலப் பிளந்து குருதி காரென்று சரந்து கக்க அவனும் பொறி கலங்கி வீழ்கிறான்.)

வர்த்தகன் : (வீழ்ந்தவன் மார்பின்மீது தனது இட முழந்தானை ஊன்றி நின்று வாளின் கூர்முனையினைக் கழுத்திலே வைத்து) ஓட்டைத் தட்டிலே ஒழுகொழுகக் கொத்தமல்லி நிறுக்கும் வர்த்தகப் பேடியை வணங்கிக் கும்பிட்டு உயிர்ப்பிச்சை கேட்கின்றனையா? அன்றேல், இயமலோகத்தைப் பார்க்கப் போகின்றனையா? சொல்.

மாருதப்பிரதாபன் : ஒரு செட்டிப் பயலைக் கும்பிட்டு உயிர்ப்பிச்சை கேட்டு வாங்குவதிலும் சொர்க்கத்துக்குப் போய்த் தேவ கன்னிகைகளோடு உல்லாசமாயிருப்பதே மேன்மை.

வர்த்தகன் : (சிறு முறுவல் செய்து எதிரியின் வாளை எடுத்துக் கொண்டு அரசன் எதிரிற் சென்று)

கொற்றவ! சரணம், அடியேன் எதிரியை வென்று அவன் வாளைப் பறித்து வந்தனன்.

அரசன் : கூடித்திரிய வீரனே! வருக, இவ்வாசனத்திலிருந்து நீவிர் யாரென்றும் யாது காரணம்பற்றி இவ்வேஷம் பூண்டு விளையாடுகிறீர் என்றுங் கூறுக.

வர்த்தகன் : (எழுந்து, யாவரும் கேட்க)

பரராச குஞ்சர பாண்டிய மகாராசாவே! தங்கள் ஊழியனாகிய இவ்விளைஞன் மகத தேயத்து இலாட நாட்டதிபன் சிங்கவாகு பூபனின் புத்திரனாகிய விஜயன். தற்காலம் இலங்கா தீபத்திற்கு அரசனாக இருக்கின்றேன். இதோ நிற்கும் அரவிந்தச் செட்டி எனதாருயிர்த் தோழனும் இலாட நாட்டு மந்திரியின் புதல்வனுமாகிய சித்திரசேனன். தேவரீருடைய அருமைப் புதல்வியைத் திருமணம் புரிய வேட்டுத் திருமுகம் அனுப்பினேம். அதற்கு ஓர் உத்தரமும் வராதிருந்ததினால் நாங்கள் இருவரும் எங்கள் கப்பலில் ஏறி வேதாரணியத்திலே வந்திறங்கிக் கப்பலை அங்கிருந்து இராமேச்சுரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு வணிக வேஷம் பூண்டு இந்நகரத்துக்கு வந்தோம். வந்தவன்றே தற்செயலாய்த் தேவரீருடைய அரண்மனைக்கு அருகேயுள்ள உய்யானத்திலிருந்து களையாறிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்தப் பெண்கள் சுகாமணி தாதியர்சேடியருடன் அங்கேயுள்ள தடாகத்தில் நீராடுவதற்காக வந்தனள். கூடவந்த பெண்களெல்லாரும் நீராடு மண்டபத்தில் இறங்க அப்பெண்மணி மட்டும் தனித்து நின்று தடாகக்கரை நான்கினையும் சுற்றிப் பார்க்கையில்

அடியேனைக்கண்டு உற்றுப்பார்க்க அடியேனும் பேரவாவொடு அவளைப் பார்த்தனன். இருவருடைய விழிகளும் தத்தம் அவாவினை வெளிப்படுத்தியதினால் ஒருவாறு துணிவெய்தி இருந்தேன். அதற்குப்பின் அப்பெண்மணி இட்டுச் சென்ற ஓர் அடையாளத்தினாலே தெளிவெய்தி அவருடனே நேர் நேராகக் கண்டு பேசவேண்டி, அடியேன் ஓர் அரிவையாகவும் சித்திரசேனன் அவளுடைய கொழுந்தலையும் வந்து தேவரீரிடத்துக் கடன்கேட்டு அடியேனை ஈடுவைத்துச் சித்திரசேனன் திரவியம் பெற்றுச் சென்ற பின்பு நடந்தவைகளெல்லாம் தேவரீர்களுக்குத் தெரிந்தே யிருக்கின்றன.

அரசன் : (அடங்கற்கரிய கோபமுண்டாகி) நீர் யாராயினுஞ்சரி, (என்று சொல்லிக் கொண்டு உடைவாளை உருவுகின்றார்)

பிரதானி : (உடனே எழுந்து அரசனருகிற் சென்று காதில் இரகசியமாக) புதல்விக்களித்த வரத்தினைச் சிந்திக்க ஏந்தலே!

விஜயன் : ஏந்தலே! அடியேன் தேவரீருடைய செல்வச் சிறுமியின் கன்னிகா மாடத்திலே ஒருநாள் தங்கியிருந்த போதிலும் கன்னிகாமாடத்திற்கு மாறுபாடான செயல் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. அந்தப் பெண்மணி இதுவரையிலும் ஒரு கன்னிகையாகவே இருக்கிறு ளென்று வற்புறுத்திச் சத்தியஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்.

மந்திரி : அண்ணலே! தேவரீருடைய அரிய புதல்விக் கேற்ற வனப்பு வாய்ந்த கணவன் இவ்விலங்கை வேந்தனன்றி வேறொருவன் இல்லாத தன்மையும், அவர்கட்குள் ஒருவர் மீதொருவருக்குள்ள காதலையுங் கருதி அவர்கள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்புகு.

அரசன் : இக்குற்றம் பொறுத்து மன்னிக்கக் கூடியதா?

பிரதானி : மன்னிக்கக்கூடாத குற்றமேயாயினும் ஒருவருக்குத் தாங்கள் அளித்த வரத்தினைச் சிந்திக்க வேண்டும் ஏந்தலே!

அரசன் : (தம் வாளைக் கீழே எறிந்துவிட்டு)

விஜய பூபதி! நீவிர் எம்மை அணுப்பியதால் யாம் அவளை உமக்கு அளித்தமை அழிவாயிற்று, அவ்வாறே யாம் அவளுக்குக் கொடுத்த வரமும் அழிந்தது. ஆயினும், உங்கள் குற்றங்களை மன்னிக்கிறோம். எம் புதல்வி நும்மீது காதல் உற்றிருக்கின்றனள். அக்கனி சான்றாக அவளை மணஞ் செய்து செல்க.

ஐந்தாம் அங்கம்

முதலாங் காட்சி

இடம் : அரண்மனைச் சிங்காரவனம்

காலம் : யாமம்

மாருதப்பிரதாபன் தோன்றுதல்

மாருதப்பிரதாபன் : (தனிக்கூற்று)

அரசன் என்னுடைய அத்தனுக்குச் சொன்ன சொல்லை மாற்றி அந்தத் திருட்டுப் பயலுக்கே தன் மகளைக் கொடுக்கத் தீர்மானித்த தினால் ஊரிலுள்ளவர்கள் எவ்வளவு ஆனந்தத்தோடு தெருவெல்லாம் அவங்கரிக்கின்றார்கள். அவள் இன்றையத்தினம் வணிகன் வெற்றியடைய வேண்டுமென்று கோரினதினால் அல்லவா நான் தோற்றுப்போனேன். நல்லது, அவள் அவனைக் கலியாணம் முடிக்கிறதை இன்று விடிய முன்னமே நான் அவளுக்குக் காட்டுகிறேன், அதோ, பூங்காவனம் வந்துவிட்டாள்.

பூங்காவனம் தோன்றுதல்

பூங்காவனம் : என் துரையே! வெகுநேரமாய் வந்திருக்கின்றீர்களா? நெற்றியிற் காயம் மாறிவிட்டதா?

மாருதப்பிரதாபன் : அது மாறிவருகிறது. அதைக் குறித்துக் கவலை வேண்டாம், கண்மணி! இராசா வீட்டிலேயுள்ள புதினமென்ன? விஜயை சந்தோஷத்தினாலே உடல் பூரிக்கிறாளா?

பூங்காவனம் : அரண்மனையிலுள்ள ஆரவாரத்தைச் சொல்ல முடியாது, விஜயையின் சந்தோஷத்தையும் அவளுடைய ஆடல் பாடல்களையுங் கேட்பானேன்!

மாருதப்பிரதாபன் : சரி, அவளுடைய கொண்டாட்டம் எல்லாம் இருக்கட்டும். அவளோடு கூட நீங்கள் யார் யார் படுத்து உறங்குகிறீர்கள்?

பூங்காவனம் : அவளுடைய பள்ளியறையிலே நானும் கற்பகவல்லியும் சமீபமும் மீனாட்சியம்மைய நானுமேரும் படுக்கிறோம்.

மற்றச் சேடிகள் அதற்கு அடுத்த கூடத்திலே உறங்குகிறது. இரண்டு இடத்திலும் தூக்கு விளக்குகள் இராமுமுதும் எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

மாருதப்பிரதாபன் : கன்னி மாடத்திற்குப் பின்புறத்திலும் ஒரு கதவு உண்டே, அதை என்ன செய்தார்கள்?

பூங்காவனம்: அதற்குத் தாளிட்டுப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

மாருதப்பிரதாபன் : திறப்பு யார் வசம் இருக்கிறது? அதைத் தேடி எடுத்து வருவாயா? என் கண்ணே!

பூங்காவனம் : அது கற்பகவல்லியிடமே இருக்கிறது. அவள் இப்போது படுத்து உறங்குகிறாள். மெல்லவாய்த் தேடிப் பார்க்கிறேன். அகப்பட்டாற் கொண்டு வருகிறேன், என் துரையே!

பூங்காவனம் வெளிச் செல்லல்

மாருதப்பிரதாபன் : (தனியே நின்று)

பூங்காவனத்துக்கு அத்திறவுகோல் அகப்பட்டுவிட்டால் என் எண்ணம் எப்படியும் முடியும். வருகிறது வரட்டும். என் உயிர் போனாலும் பெரிதன்று. இதைச் செய்யாமல் விடுகிறதில்லை. அதோ! ஓடி வருகிறாள். திறவுகோல் அகப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பூங்காவனம் தோன்றுதல்

பூங்காவனம் : என் துரையே! இதோ அந்தத் திறவுகோல்,

மாருதப்பிரதாபன் : என் கண்மணியே! நீ இனிச் செய்வது: சேடியர் படுத்திருக்கும் கூடத்திற்கும் உங்கள் பள்ளி அறைக்கும் இடையிலுள்ள கதவைச் சாத்தி உள்ளே தாழ்ப்பாள் இட்டு (ஒரு சிறு சீப் டீழக் கோத்து) இதிலிருக்கும் பொடியைப் பள்ளி அறையில் உறங்கும் ஒவ்வொரு முகத்திற்கும் எதிராக ஊதிவிட்டு, பிறகு கதவுக்கு உட்புறம் இட்டிருக்கும் தாழ்ப்பாள்களை நீக்கிவிட்டு நீயும் உன் மஞ்சத்திலே படுத்துக்கொள். நான் மெதுவாக வந்து விஜயையைத் தூக்கி என மார்பிலே சாய்த்துச் செல்லப்போகிறேன். அந்தச் செட்டிப் பயலுக்கே வெற்றி கோரினவள் அல்லவா! அவள் மேலுள்ள காதுல என் மார்பிலே தீர்க்கட்டும். அவளை வெளியே கொண்டுபோய் ஒரு வெளியில் ஏற்றிப் படுத்த வைத்து ஒரு ஏகாந்த இடத்திற்கும் காவுவித்துக் கொண்டுபோய் அங்கே அவள் மயக்கம்

தெளிந்தபின் அவளுடைய இறுமாப்பை அடக்குகிறேன். மாருதப் பிரதாபன் நினைத்தால் அவனால் செய்யக்கூடாத காரியமும் உண்டா? பாபம் பழியென்று அவன் பார்ப்பானா?

பூங்காவனம்: நல்லது என் துரையே! தாங்கள் இட்ட கட்டளையைச் செய்கிறேன். தங்களுக்கு ஈசன் அருள்புரிவாராக.

பூங்காவனமும், மாருதப்பிரதாபனும் வேளிச் சேறல்

இரண்டாங் காட்சி

இடம்: விஜயையின் பள்ளியறை

காலம்: யாமம்

பூங்காவனம் தோன்றுதல்

பூங்காவனம்: சேடியர் உறங்குகிற கூடத்திற்கும் இதற்கும் இடையிலுள்ள வாயில் கதவை மூடித் தாழ்ப்பாள் இட்டுவிட்டேன். இனி இந்த மயக்கத் தூளைப் படுத்து உறங்குகிறவர்கள் முகங்களுக்கு எதிரே ஊதுவோம்.

(பொடியினை உள்ளங் கையிலே ஒவ்வொரு வீரற் பிடியிட்டு ஒவ்வொருவர் முகத்திலு ஊதுகிறாள்)

சரி, எல்லோரும் மயங்கி உறங்குகிறார்கள். இனிப் புறக்கதவுக்கு இடப்பட்டிருக்கும் தாழ்ப்பாளை அகற்றிவிட்டு என்னுடைய கட்டிலிலே படுத்துக் கொள்வோம்.

மாருதப்பிரதாபன் தோன்றுதல்

(மாருதப்பிரதாபன் மெதுவாகப் பூனைபோல் நடந்து வந்து விஜயையைத் தூக்கி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு வேளியே செல்கிறான்)

பூங்காவனம் : (படுக்கையிலிருந்து இறங்கி)

தையலை எடுத்துப் போகிறார். கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாளை இடுவேனால் என்மேல் சந்தேகம் உண்டாகும். கதவைத் திறந்த படியே விட்டுவிட்டுத் திறவுகோலைக் கற்பகவல்லியின் தலையணையின் கீழே இருந்தமாதிரி வைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டு விடியும் வரையிலும் ஒளித்திருந்து என்ன நடக்குமோ பார்ப்போம்.

மூன்றாங் காட்சி

இடம் : ஒரு சிறு குன்றின் மேலுள்ள பாழ் மண்டபம்

காலம் : யாமம்

மாருதப்பிரதாபனும் சிவிகையாரும் சிவிகையுடனே தோன்றுதல்

மாருதப்பிரதாபன் : பல்லக்கைப் பைய இறக்குங்கள். பல்லக்கு அப்படியே இருக்க நீங்கள் மண்டபத்துக்குள்ளே போய் அங்கே இருக்கும் மேடையின் மேலுள்ள கஞ்சல் தூசு எல்லாவற்றையும் பெருக்கித் துடையுங்கோ.

சிவிகையார் : அப்படியே செய்றோம், எஜமான்.

(சிவிகையார் மண்டபத்துட் சென்று மேடையைச் சுத்தி செய்தின் ஒருவன் வெளியே வந்து)

எஜமானே ! மேடையைத் தொடைச்சு சுத்தியாக்கிவிட்டோம்.

மாருதப்பிரதாபன் : நான் அந்த அம்மாவைத் தூக்குகிறேன். நீ மெத்தையை எடுத்துப்போய் அந்த மேடையிலே விரி.

(சிவிகையன் அமளியை எடுத்துப்போய் மேடையின்மீது விரித்த வுடனே மாருதப்பிரதாபன் பெண்ணைக் கொண்டுபோய் அதிலே படுக்க வைக்கிறான்.)

மாருதப்பிரதாபன் : நீங்கள் இனிப் போய் மலை அடிவாரத்தில் இறங்கியிருங்கள்.

சிவிகையார் வெளிச் சேறல்

மாருதப்பிரதாபன் : இனி இவளின் மயக்கத்தைத் தெளியக் செய்வோம்.

(பனி நீரில் ஈனைத்த துகிற் துண்டினால் அவளுடைய முகத்தைத் துடைக்கிறான்)

விஜயை : பாங்கிகாள் ! கற்பகவல்லி !

மாருதப்பிரதாபன் : இங்கே பாங்கிகளும்மில்லை, கற்பகவல்லியும்மில்லை. உன்னுடைய மைத்துனன் நீ ஏவும் பணிவிடைகளை எல்லாம் செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

விஜயை : ஓகோ ! இஃதென்ன மாயம் ! இவ்விடம் யாது ? யான் இங்கே எப்படி வந்தேன் ?

மாருதப்பிரதாபன் : நான் உன்னைத் தூக்கி வந்தேன், கண்ணே !

அருகிற் செல்கின்றான்.

விஜயை : நீ என்னுடைய அம்மான் மகனாயிருப்பினும் உன்மேல் எனக்கு விருப்பில்லாது இலங்கை நாட்டிலுள்ள ஓர் அன்னியன் மேல் எனக்கு விருப்பு உண்டாயிற்று என்பதை அறிவாயா ? முழு மூடனே ! இப்படி நெறி தப்பிக் கீழ்மக்கள் கூடச் செய்வதற்கு அஞ்சும் பாபத் தொழிலில் இறங்கிய மட்டிப் பயல்மேல் எப்படி விருப்புண்டாகும் ? (அச்சுடின்றி) புலையிற் கேடுகெட்ட புலையனே ! கிட்ட நில்லாமல் அப்பாற் போடா. இங்கே எனக்கு உதவி செய்வார் ஒருவருமில்லை யென்று நீ எண்ணுவது உன்னுடைய புல்லறிவினால் வந்த மடமையே யல்லாது வேறொன்றினாலுமல்ல. மதுரை மீனாட்சியும் என்னைக் கைவிடுவாளா ?

அடே ! கயவரிற் கீழ்மகனாகிய கயவா ! என்ன தைரியத்துடன் எனது பள்ளி அறையுட் பிரவேசித்தனையடா ! எனது அத்தனுடைய அதிகாரம் அறியாயோடா ! என்னைக் களவினிற் சுமந்து வந்த தோட்களைத் துண்டந் துண்டமாக வெட்டி எறியச் செய்கிறேன் பாரடா, பூரியா !

மாருதப்பிரதாபன் : அட, மைத்துனி ! உன்னுடைய பள்ளி அறையிலே அன்னியன் ஒருவனுக்குப் புகத் தைரியம் இருக்கும் பொழுது உன் சொந்த அத்தை மகனுக்குத் தைரியம் இல்லாமற்

போகுமா? நீ உன்னுடைய தற்கால நிலைபரத்தை அறியாமலே வாய்க்கு வந்தபடி உளறுகிறாய். உனக்கு இங்கே யாராவது துணையுண்டென்று எண்ணவேண்டாம். மதுரையிலிருந்து அரைக்காத வழி தூரத்துக்கப்பால் உள்ள ஒரு மலையின் உச்சியில் இருக்கிறாய். இங்கே உன் எண்ணம் ஒன்றும் பலியாது. வாயை மூடிக்கொண்டு என் சொல்லைக் கேட்பாயானால் உனக்கு எல்லா மகிமையும் நிலைநிற்கும். இல்லாவிட்டால் உனக்கு ஒரு சிறப்பும் நிலை நிற்காது. இதுவே உன் நிலைவரம்.

விஜயை : சீச்சி, எனக்கு இங்கே ஒரு துணையுமில்லையென்று நீ எண்ணுவது உன் மமடையினாலே. அந்த மதுரை மீனாட்சியும் எனக்குத் துணை வராதிருப்பாளா? உன்னைப் போன்ற கயவர் உலகத்திலே இருக்கின்றாரா? துடைப்பக் கட்டையே! சற்றுத் தூர நில்.

மாருதப்பிரதாபன் : உனக்குத் துணையுரிய இங்கே மீனாட்சியும் வரான், கற்பகவல்லியும் வரான். உன்னை வாநாடுவதிற் பிரயோசனமில்லை. அந்த இயக்கி கணவன் உன்னைப் பிரசாபத்திய மணஞ் செய்ய இருக்கிறான். அதற்குமுன் நான் உன்னை இராட்சத மணஞ் செய்யப் போகின்றேன். அதைத் தடுக்க இலங்கையிலுள்ள இயக்கர், அரக்கர், நாகர் எல்லோரும் திரண்டு வந்தாலும் முடியாது. இதோ பார்!

(அவன் அவளுக்கெதிரிலே மேடையின் மேல் ஏறியிருத்தல்)

விஜயை : கிட்ட வந்தனையா மட்டி! இதனைப் பெற்றுக் கொள்.

(அவனுடைய மார்பிலே அவள் முழுப் பலத்துடனும் ஓர் உதை கோடுக்க அவன் மல்லாந்து கீழே வீழ்கிறான். விஜயை எழுந்து வெளியே ஓடுகிறாள்)

மாருதப்பிரதாபன் : என்னை உதைத்து விழுத்திவிட்டு ஓடுகிறாயா? சிறுக்கி! இதோ வந்து உன் கருவத்தை அடக்குகிறேன் பாரடி!

(அவன் அவளைப் பின்தொடர்ந்து ஓடல்)

விஜயை : மதுரை மீனாட்சி! என்னைக் காப்பாற்று தாயே!

விஜயனும் சித்திரசேனனும் தோன்றுதல்

விஜயன் : யாரங்கே ஓலம்டுபவர்?

விஜயை : ஓ, என் காதலா! இந்த மதியிலி களவில் என்னை எடுத்து வந்து என் கற்பழிக்க எத்தனிக்கின்றான்.

விஜயன் : நீர் பயப்பட வேண்டாம், என் அன்பே! சித்திரசேனா! இப்பெண்மணியைச் சற்றுநேரம் காத்திருக்க, நான் அக்கயவனுக்கேற்ற பரிசு கொடுத்து வருகின்றேன்.

சித்திரசேனன் : அப்படியே செய்கிறேன், மித்திரா!

விஜயன் : நான் அன்று உனக்கு உயிர்ப் பிச்சை அளித்தபடியாலன்றோ உனது வல்லபத்தை ஏழைப் பெண்மீது காட்டத் துணிந்தனை? சீ, நாணமற்றவனே! உருவடா வாளை.

மாருதப்பிரதாபன் : ஏ, செட்டிப் பயலே! அன்றையத் தினம் என் தோழன் விழுந்ததை நான் திரும்பிப் பார்த்த சமயத்தில் என்னை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டாய். இப்பவும் அப்படி ஒரு சமயம் வாய்க்குமென்று நீ நினைக்க வேண்டாம்.

(இருவரும் வாட் போரியற்றி விஜயன் தன் வாளினால் எதிரியின் சீரதைத் தாக்க, அவன் வீழ்தல்)

விஜயன் : (தன் வளை ஓங்கி) அடே! பழி பாவத்திற்கு அஞ்சாமல் ஒரு கன்னியைக் களவாடிக் கொணர்ந்து அவளை வலோற் காரமாகப் பலவந்தமாகக் கெடுக்க முயன்ற துன்மார்க்கா! சேரடா தென்புலம்.

மாருதப்பிரதாபன் : வீராதி வீரனே! என் உயிருக்கு நான் அஞ்சவில்லை. நரக ஆக்கிணைக்கே அஞ்சுகிறேன். தாங்கள் அன்றைக்கே என்னைக் கொன்றிருந்தால் எனது ஆத்மா வீர சொர்க்கம் போயிருக்கும். இப்பொழுது கொல்வீரானால் எனதான்மா சகிக்க முடியாத இயம தண்டனைக்குட்படும். இன்று முதல் என் தீவினைகளை நீக்கி நல் வழியிலே நடந்து நான் நற்கதி அடைவதற்காக எனது உயிரைக் காப்பாற்றும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

விஜயன் : நல்லது, நான் இடும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுவீ ரானால் அப்படியே உம்மைக் கொல்லமால் விடுகிறேன்.

மாருதப்பிரதாபன் : தூங்கள் எவ்வித நிபந்தனையிடும் அதற்கு உட்படுகிறேன்.

விஜயன் : நீர் கழுமரம் ஏறா வண்ணம் உமக்காகவே இந்நிபந்தனை இடுகின்றேன். அதாவது : இன்றிங்கே நடந்த

சம்பவங்களொன்றும் பிறர் அறியாவண்ணம் காப்பாற்ற வேண்டியது. தவறுவீரேல் கழுமரமே உமது கதி.

மாருதப்பிரதாபன் : ஓ, தருமாவதாரமே! இது நானே தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய வேண்டுகோள். அதைத் தாங்களே ஒரு நிபந்தனையாக எனக்கு இடும்போது மறுத்து உரைப்பேனா? முழுச் சம்மதத்துடனும் நான் அதற்கு உடன்படுகிறேன்.

விஜயன் : சரி, எழுந்து உட்காரும்; உம்முடைய புயத்தினின்றும் வழிகின்ற குருதியைத் துடைத்து வருவையுங் கட்டுகின்றேன். இங்கே நீர் அகப்படுமா?

மாருதப்பிரதாபன் : தண்ணீர் இங்கே கிடைக்காது, மண்டபத்துள் இருக்கும் மேடையில் ஒரு செம்பிலே பனிநீர் இருக்கிறது. அது இரத்தத்தைக் கழுவப்போதாது. சும்மா துடைத்துக் கட்டி விடுங்கள்.

விஜயன் : சரி, அப்படியே செய்கிறேன்.

(விஜயன் ஒரு சிறு துகிற்றுண்டிலுலே குருதியைத் துடைத்து வடுவைக் கட்டிக் கொள்ள)

சித்திரசேனா! பெண்மணியை இங்கே அழைத்து வருக, மண்டபத்துள் சென்றிருந்து இனிச் செய்ய வேண்டியதை ஆலோசிப்போம்.

மூவரும் மண்டபத்துட் சேறல்

விஜயன் : மேடைமீது சிவிகை அமளியொன்று விரித்திருக்கின்றது. என் அன்பே! இவ்விடத்திற்கு நும்மை எவ்விதம் கொணர்ந்தனன்?

விஜயை : ஏந்தலே! பாங்கியருடனே எனது பள்ளியறையிலே யான் படுத்து நித்திரை போனது அறிவேன். அப்பால் யான் விழித்த பொழுது அத்துரோகியை எதிரே நிற்கக் கண்டு எவ்வாறு யானிங்கே வந்தேன் என வினவ, அவன் உன்மேல் எனக்குற்ற காதலானது என் தோளின் மேல் உன்னைச் சுமந்து வரச் செய்தது என்னுள். யான் அவனைக் கடிந்து ஏசிப் பேச இருவருக்கும் சற்று

நேரம் வாக்குவாதம் உண்டாயிற்று. யான் அவனுக்கு என்ன சொன்ன போதிலும் அவன் சிறிதேனும் சிந்தனையின்றி வெறி மிஞ்சி, "அட! அந்தக் கள்ளன் உன்னைப் பிரசாபத்திய மணஞ் செய்யக் கருதியிருக்கின்றான். அதற்கு முன்பு நான் உன்னை இராட்சத மணஞ் செய்கின்றேன், இதோ பார்," எனக் கூறி மேடையின்மீது ஏறி எனக்கு எதிரிலே குத்துக்காலில் இருந்தான். எனக்குற்ற அபாயத் துணிவினால் என் முழுப் பலத்துடனும் அவன் மார்பிலே ஓர் உதை கொடுக்க அவன் மல்லாந்து கீழே வீழ்ந்தான். யான் எழுந்து வெளியே ஓடிவர, அவன் என்னைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிவருதலைக் கண்டு "மதுரை மீனாட்சி! என் மானத்தைக் காப்பாற்று தாயே" என்று ஓலமிட அக்கருணை வல்லி தங்களை அனுப்பி என்னைக் காப்பாற்றினாள்.

விஜயன் : சானகி அனைய கற்புக்களஞ்சியமே! சிவிகையின் அமளி இங்கே இருப்பதினால் நுமக்கு மயக்கப்பொடி தூசி ஒரு சிவிகை மீது ஏற்றிக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். ஏ, சேலாபதி மைந்தா! உன் மைத்துனியைக் காவ்வந்த சிவிகை எங்கே?

மாருதப்பிரதாபன் : மண்டபத்துக்கு மேற்கே இருக்கிறது. அதைக் காவ்வந்தவர்கள் அந்த மங்கையைக் காவிக் கொண்டுபோய் விட்ட பின்பு, தயவு செய்து சிவிகையை இங்கே அனுப்புங்கள், தருமசீலர்களே!

விஜயன் : அதனைப் போய்ப் பார்த்து வருக, சித்திரசேன!

சித்திரசேனன் : அப்படியே செய்கிறேன், அண்ணலே!

சித்திரசேனன் வெளிச் சேறல்

விஜயன் : எனது இரட்சகா! அவ்வமளி மீது அமருக.

விஜயன் : வேண்டியதில்லை, என் தெள்ளமுதே! நீவிரே அதில் அமருக.

விஜயன் : தாங்கள் இருந்தால் நானும் உட்காருகிறேன்.

விஜயன் : அப்படியே நுமது விருப்பம் போல் ஆகுக.

இருவரும் அமளியின் மீதிருத்தல்

விஜயன் : என் காதலா! மீனாட்சியம்மை எவ்விதமாய்த் தங்களை அனுப்பி என் மானத்தைக் காப்பாற்றினாள்?

விஜயன் : என் தேவாமிர்தமே! யானும் என் தோழனும் திருப்பரங்குன்றிலே நென்னல் நடந்த விசேஷ உற்சவம் பார்க்கச் சென்றிருந்தோம். நாளை விடிவதன் முன்னர் யான் மதுரையில் இருக்க வேண்டியதனால் நாங்கள் இருவரும் குதிரை ஏறிக் குறுக்கு வழியாக வரும்போது இக்குன்றத்து உச்சியிலே ஒரு வெளிச்சம் தெரிந்தது. யாரோ பேசிய குரலுங் கேட்டது. இந்த வேளையிலே இங்கே இருப்பவர் யாரென்று அறிய விரும்பிக் குதிரைகளின் கடிவாள வடங்களை மரக்களைகளிலே மாட்டிவிட்டுக் குன்றின் மேல் ஏறி வருகையில், நீரிட்ட ஓலத்தைக் கேட்டு விரைந்தோடி வந்து உமக்கு அபயம் அளித்தோம்.

சித்திர சேனன் தோன்றுதல்

சித்திரசேனன் : நண்பா! சிவிகையாரை அழைத்து வந்தனன்.

விஜயன் : ஏ, சிவிகையாரே! இம்மெத்தையை எடுத்துப் பல்லக்கிற் போடுங்கள்.

சிவிகையார் : அப்படியே செய்யுளும், பிரபு!

விஜயன் : வருக, என் கண்மணி! சிவிகையிற் படுத்துக் கொள்க. விடிவதன் முன்னர் உம்மைக் கொண்டு சென்று கன்னிகா மாடத்திலே விட்டுச் செல்கின்றோம்.

நான்காங் காட்சி

இடம் : அண்மனை அலுவலகம்

காலம் : முற்பகல்

மந்திரி : பிரதானிகாள்! இராசகுமாரத்தியின் திருமணத் திற்கு வேண்டிய முயற்சிகளெல்லாம் சரிவர நடைபெறுகின்றனவா?

பிரதானி : ஆம், மந்திரிகாள்! அரசனிட்ட கட்டளையின்படி சகல ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டேன். (ஒரு அழைப்புப் பத்திரத்தைக் சையில் எடுத்த) கலியுகாதி இரண்டாயிரத்து அறுபத்திரண்டில் நிகழ்கின்ற இரௌத்திரி வருடம், சித்திரை மாதம், பத்தாந் திகதி, புதன்கிழமை, பகல் எட்டு நாழிகைக்கு மேல், மிதுன இலக்கினத்

தும் சபமுகூர்த்தத்திலே இராசாதி இராச, இராச கெம்பீர, ஸ்ரீ பரராச குஞ்சர பாண்டிய மகாராசாவினது அருமைப் புதல்வி சௌபாக்கியவதி விஜயையக்கும், மகத தேயத் தேந்தல் இராசாதி இராச, இராச மார்த்தாண்ட, ஸ்ரீ சிங்கபாகு பூபனது முதற் புத்திரனாகிய ஈழ நாட்டரசன் சிரஞ்சீவி ஸ்ரீ விஜய ராசனுக்கும், மதுராபுரியிலே ஷே பாண்டி மகாராசாவினது அரண்மனையிலே நடக்கும் விவாக மகோற்சவத்தினிச் சேர, சோழ, தெலுங்க, கலிங்க அரசர்களும் வேறு பரத கண்டப் பூமண்டலாதிபதிகளும் சுற்றமித்திரருடன் வந்து கண்ணுற்றுக் கனித்துத் தம்பதிகளுக்கு ஆசி கூறிச் செல்லுமாறு திருமுகங்கள் அனுப்பியதுமன்றி, பாண்டிய நாட்டிலுள்ள அந்தணர், க்ஷத்திரியர், எல்லாரையும் வரவழைத்து மற்றும் வணிகர், வேளாளர், கம்மியர், குலாலர் முதலிய சகல குடிகளும் அறியும் வண்ணம் உம்பல்கள் மீது மங்கல முரசமேற்றி வள்ளுவரைக் கொண்டு பிரசித்தஞ் செய்வித்து விட்டேன்.

மந்திரி: மிகவும் நன்று. ஏற்பாடுகளெல்லாம் குறைவறத் திட்டமாயிருப்பதினாலேயே நகரவாசிகள் எல்லோரும் ஒருவரோ டொருவர் போட்டி போட்டுத் தத்தமக்குள் இராச பக்தியை மிக ஆரவாரத்துடன் காட்டுகின்றனர். விவாகச் சடங்குக்கு இன்னும் ஒரு கிழமை இருக்கிறது. எனினும் இப்பொழுதே வீடுகள் வீதிகளெல்லாம் பூஞ்சென்னுகளினாலும், பூம்பந்தர்கள், பசுந்தழை மண்டபங்கள், மகர தோரணங்கள், கழகு, தாழை, கதலி நாட்டி அவற்றில் தூங்கும் கனிக் குலைகள் முதலியன எல்லாவற்றினாலும் எவ்வளவு சீராக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன! சந்திர சூரிய கிரணங்களும் ஊடுருவக் கூடாத வண்ணமாய் அலங்கரித்திருக் கின்றார்களே!

பிரதானி: அவை மட்டுமா? சனங்கள் தத்தம் வருணத்திற் கேற்பத் தூக்கிய நாவருணக் கொடியாடைகள் ஆதுலர் அனைவரையும் “வாருங்கள், வாருங்கள், வந்து நும் வறுமைனைத் தீருங்கள்” என்று கைச் சைகை காட்டுவான் போன்று அங்குமிங்கும் அசைந்தாடும் காட்சியையும் தாங்கள் கவனிக்கவில்லையா?

மந்திரி: ஆம், ஆம், எல்லாம் தேவரும் வியக்கத்தக்கனவா யிருக்கின்றன. விவாக மேடையையும் அதைச் சுற்றிவர ஆசனங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் அமைத்துள்ள நூதனத்தையும் பார்த்தால் யார்தான் ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் உம்மையே மெச்ச வேண்டும்.

ஐந்தாங் காட்சி

இடம் : பாண்டியன் அரண்மனை
விஜயன் — விஜயை விவாகம்
விசேட விருந்துக் கொண்டாட்டம்
சங்கீதம், நடனம், சொற்பொழிவுகள்
எல்லோரும் தம்பதிகளின் விடை பெற்றுச் செல்லுதல்
அரசனும் தேவியும் வாயிலில் நின்று
சகலருக்கும் மலர்களும் தாம்பூலமும் அளித்தல்
பனிநீர் தெளித்தல்
உபசரணைகள்

ஆறாங் காட்சி

இடம் : இராமேச்சுரத்தில் ஒரு தண்டலை

காலம் : அதிகாலை

விஜயனும் சித்திரசேனனும், விஜயையும் சுற்பகவல்லியும் தோன்றுதல்

விஜயன் : பிராண நாயகி ! இவ்விடம் வந்து ஒரு மாதமாக
இராமநாதரையும் பருவத வர்த்தனியையும் தரிசித்துச் சேதுவிலே
தீர்த்தமாடி ஏழை பரதேசிகட்குத் தானதருமஞ் செய்து கொண்
டிருந்தோம். இன்றைக்கு மர்க்கலமேறி எமது தேசஞ் செல்வதற்கு
மாமனார் விடையளித்தனர்.

சித்திரசேனை : யாரோ இருவர் நம்மிடம் வருகின்றனர்,
நண்பா !

விஜயை : அவர்கள் மாருதப்பிரதாபனும் பூங்காவனமும்
போலும்.

மாருதப்பிரதாபனும் பூங்காவனமும் தோன்றுதல்

மாருதப்பிரதாபன் : இலங்காபுரியை ஆளும் இறைவனே !
சரணம்.

பூங்காவனம் : விஜய பூபதியுடைய பிரிய நாயகியே ! சரணம்.

மாருதப்பிரதாபன் : மங்கையர் திலகமே ! இவ்வுலகச் சாதாரண பெண்களைப் போல நீங்களும் ஒரு பெண் என்று எண்ணியான் தெரியாமற் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து என்னை மன்னிக்கும்படி மன்றாடிக் கேட்கிறேன், உத்தமியே ! சாவித்திரி இயமனைப் பின்தொடர்ந்து பலதரம் மன்றாடித் தனக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டான். நீரோ “மதுரை மீனாட்சி ! என் மானத்தைக் காப்பாற்று தாயே !” என்று ஒருதரங் கேட்டவுடனே அவர் உமது காதலனையே அனுப்பி என்னைத் தண்டிக்கச் செய்த அச்செய்கை ஒன்றே உம்முடைய கற்பின் மகிமை எவ்வளவு என்று காட்டினது.

பூங்காவனம் : என் செல்ல எசமாட்டியே ? இந்தப் பேதை தங்களுக்குச் செய்த துரோகங்கள் எல்லாம் நாவினால் சொல்லத் தக்கவையல்ல. ஆயினும் அவற்றைச் சொல்லாமலே தங்களை மன்னிப்புக் கேட்க முடியாதபடியால்.....

வினையை : அவைகளைத்தும் எனக்குத் தெரியும். நீ கூற வேண்டியதில்லை. நின்னையும் நின்னை ஏவிய இந்த நீசனையும் யான் அன்றே மன்னித்துவிட்டேன். நீ இனி உனது இனிய நாயகனோடு சந்தோஷமாயிருந்து இல்லறத்தை வழுவாது செய்குதி. உனக்கும் எனக்கும் சக்களத்தி வர்து நேராவண்ணம் என் மைத்துனனை உனக்கே நிந்தமாய் விட்டு விட்டேன். மைத்துனனே ! இவனை முறைப்படி விவாகஞ் செய்தீரா ?

மாருதப்பிரதாபன் : ஆம்; மாதரசே ! ஒரு வாரத்தின் முன்பு இருவரும் காந்தர்வ விவாகஞ் செய்து கொண்டோம்.

வினையை : உத்தமம் : இனிப் போய்ச் சந்தோஷமாக வாழ்க.

மாருதப்பிரதாபன் : நாங்கள் எங்கள் மதிக்கேட்டினால் உங்களுக்குச் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து மன்னித்தோமென்று நீங்கள் சொன்னதின் பின்பே எங்கள் கவலை தீர்ந்தது. இனிப் போய் வருகிறோம், மாதரசே !

விஜயை : சந்தோஷமாய்ப் போய் வாருங்கள். இனிமே லாயினும் நீங்கள் உங்கள் துர்ச் செயல்களை விடுத்து நன்னெறியைப் பற்றி நடப்பீர்களாக.

மாருதப்பிரதாபனும் பூங்காவனமும் வேளிச் சேறல்

சித்திரசேனன் : மாதரசே! நாங்கள் மதுரைக்கு வரமுன்னரே தங்கள் மைத்துனன் அப்பெண்ணைக் காந்தர்வ விவாகஞ் செய்தாயிற்று.

கற்பகவல்லி : அதனை யாம் ஒருவரும் அறியோம். தாங்கள் எவ்வாறு அறிந்தீர்கள்?

சித்திரசேனன் : அன்றைத் தினமே நாங்கள் சிங்காரவனத்தில் இருந்தபொழுது அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் நடந்த சம்பாஷணையினால் அறியலானோம்.

சேவகன் தோன்றுதல்

சேவகன் : அம்மிணி! கடலிலே என்னவோ ஒண்ணு கறுப்பாய் வருது. ரெண்டு பக்கமும் காலை எறிந்து வறுகி வறுகிக் கொண்ணு வருது. ஒரு பெரிய கடல் செலந்தி போலிருக்குதம்மா.

விஜயன் : கடலிலே ஓடம் வருகின்றதடா, சிலந்தியல்ல.

சேவகன் : ஓடவில்லை அண்ணலே! ஊர்ந்து கொண்ணு வருதுங்கோ.

விஜயன் : ஓடுகிறதல்லடா, கப்பலின் நாவாய் வருகின்றது.

சேவகன் : நாக்கும் வாயும் இல்லாமலிருக்குமா? அரசே! எங்களை எல்லாம் புடிச்ச விழுங்கிறதுக்கு.

விஜயன் : எங்களை எல்லாம் பிடித்துக் கொண்டு போவதற்கே அது வருகிறது. வாருங்கள் கூடாரத்திற்குப் போவோம்.

ஏழாங் காட்சி

(பத்னைந்திருபது மரக்கலங்களிலே எழுநூறு பெண்களை விஜையை யுடன் இலங்காபுரிக்குச் செல்லுமாறு பாண்டியன் அனுப்புகின்றான். எல்லோரும் கப்பல்களில் ஏறுகின்றார்கள்)

இடம் : ஒரு மரக்கலத்தின் மேற்றளம்

காலம் : நண்பகல்

பாண்டியன், தேவி, விஜயன், சித்திரசேனன், விஜையை, கற்பகவல்லி முதலியோர் தோன்றுதல்

பாண்டியன் : மருகா! என் ஆருயிர்ப் புதல்விக்குப் பரிசாக அளித்த எழுநூறு கன்னிகைகளையும் அவரவர்க்கேற்ற கணவருக்கு அளித்துத் தண்ணளியுடனே நுமது தேயத்துள்ளோரைப் பாதுகாத்து அரசு புரிவீராக. என் குலக்கொழுந்தே! நின் கணவனுடனே சென்று இன்புற வாழ்க. கணவனுடன் அவன் காதலி எவ்விதம் நடக்க வேண்டுமென நீ கற்ற கல்வியினாலே அறிந்திருக்கின்றன யாதலால் யான் உனக்குப் போதிக்க வேண்டியதில்லை.

தேவி : என் செல்வமே! உமக்கு ஏற்ற கணவனை மதுரை மீனாட்சியே இங்கு கொண்டு வந்து உன்னை அவர் கையிற் கொடுத்திருக்கிறார். ஆதலால் நாங்கள் துயரமடையோம். நீங்கள் எங்கு சென்றாலும் அப்பரமேசுவரி உங்களைக் காப்பாராக. என் கண்மணி, எங்களை நீங்கள் அடிக்கடி வந்து பார்க்க வேண்டும். நீ என் கண் முன்னே எப்பொழுதும் நிற்பாய், நாங்களும் உங்களை அங்கே வந்து பார்ப்போம்.

விஜையை : என் அத்தனே! என் தாயே! அரன் செயலன்றி ஆவது ஒன்றுமில்லை. தங்களுக்கு மறைத்துச் செய்த விரகினை மன்னித் தருளிய தங்கள் அன்பிற்கு ஓரளவுமுண்டா? அத்தகைய அன்பு பாராட்டி என்னை வளர்த்த தாய் தந்தையரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கச் செய்வது அப்பரமாத்துமாவின் செயலென்று எண்ணியே என் மனத்தைத் திடஞ் செய்தேன். எனது அருமையான மாதா என் பிரிவினை ஆற்றாது துயருறு வண்ணம், என் பிதாவே! அவருக்கு வேண்டிய தேற்றரவு சொல்லிச் சந்தோஷமாயிருக்கச் செய்யுங்கள். யான் போய் வருகின்றேன்.

பாண்டியன் : சென்று வருக என் செல்வமே!

பாண்டியனும் தேவியும் விஜயையின் உச்சிமோந்து முத்தமிடல்

விஜயன் : உலகமெலாம் புகழ் பரவத் தனியரசு இயற்றும் புரவல! தங்கள் பாதாரவிந்தத்திலே அன்பாகிய மலர் தூவி வணங்குகின்றேன். நாடெங்கும் மெச்சப்படுகிற அரசியே! தங்களைப் போன்ற சீதேவியை மாமியென அழைக்கும் பாக்கியத்தை அருளிய பகவானுக்கு என் தோத்திரம் உரிமையாகுக. உங்கள் அன்பு நிறைந்த எங்கள் இருவருக்கும் விடை தந்தருளுங்கள். நாங்கள் போய் வருகிறோம்.

சித்திரசேனன் : இராசேந்திரா! மனுநூல் எல்லாம் ஆய்ந்து அது சிறிதும் பிறழாது நீதி செலுத்தும் வேந்தரை இத்தமிழ் நாட்டிலன்றி யாம் வேறெங்கும் கண்டிலேம். இழிகுல வணிகர் என்று எண்ணாமலே நீதி வழவுமென்று அஞ்சி இவ்வரு மருந்தன்ன புதல்வியை அளித்ததற்கு எண்ணிய தமிழ் வேந்துக்கு எந்நாட்டு வேந்தரை ஈடு கூறுவோம்! பரராச குஞ்சர பாண்டிய! தங்கள் பொற்றாமரைப் பதத்தை வணங்குகின்றேன்.

பாண்டியன் : வாழி! வாழி! சித்திரசேன, நும்மைப் போன்ற புத்தியறிவு, உபாயம், சத்தியம் இவற்றிற் சிறந்த உத்தம மந்திரிகள் இவ்வலகிலே வேறொருவரைக் காண்பது அரிது. பல்லாண்டு பல்லாண்டாக நாற்பொருளுஞ் சேர வாழ்க.

கற்பகவல்லி : இத்தல மெல்லாம் போற்றும் ஏந்தலே! தேவரூடைய புதல்விக்குத் தோழியாக வைத்து அடியேன ஆதரித்த வள்ளலே! சரணம்.

பாண்டியன் : மங்காய்! வாழி. எமது அரும் புதல்வியுடனே ஈழநாட்டிற் சென்று நீவிர் அனைவரும் உங்கட்கேற்ற கணவரை மணஞ் செய்து களிப்புடன் வாழ்வீராக. யாம் இறங்கிக் கரைக்குச் செல்கின்றோம். நீவிர் எல்லீரும் ஈழநாடு சேர்ந்து எக்குறையுமின்றி வாழ்தற்குப் பரமாத்துமா அருள் புரிவாராக.

பாண்டியனும் தேவியும் வெளிச் சேறல்

மரக்கலம் நங்கூரம் இழுத்தல்

சொற்றொகுதி

(முதலாம் பாகம்)

அகிலம் — ஆய்ந்து

அகிலம்	பூமி
அக்கினி	அக்கினிதேவன் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
அசாத்தியம்	இயலாமை
அடாதன	தகாதவை
அணிகள்	ஆபரணம், உடுப்பு முதலியவை
அண்ணல்	இராசா
அத்தன்	தகப்பன்
அத்தாணி	
மண்டபம்	அரசனிருக்கை மண்டபம்
அத்தை	மாமி
அந்தப்புரம்	அரசன் தேவியர் இருக்குமிடம்
அபயம்	அடைக்கலம்
அமருக	உட்கார்ந்து இளைப்பாறுக
அமளி	மெத்தை
அமிர்தம்	அழிவின்மையைக் கொடுக்கும் தேவ உணவு
அமைச்சர்	மந்திரிகள்
அரக்கர்	2 ஆம் பாகம் பார்க்க
அரங்கம்	நாடகம், யுத்தம், சிலம்பம், பயிலுமிடம்
அரண்	கோட்டை
அரன்	சிவபெருமான்
அரிச்சந்திரன்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
அரிவையர்	பெண்கள்
அருகுதி	கிட்டுக, அணுகுக
அருநிதி	அருமையான செல்வம்
அருமருந்தன்ன	அரிய அமிர்தத்தின் தன்மையுள்ள
அரும்	அருமையான
அவதாரம்	தேவப் பிறப்பு
அளவளாவி	நெருங்கிய சினேகிதத்தின் நிமித்தம் கலந்து பேசி
அறம்	தருமம் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
அனர்த்தம்	அழிவு; துன்பம்
ஆசார வாசல்	கொண்டாட்ட மண்டபம்
ஆசி	வாழ்த்து
ஆட்சேபம்	தடை, குற்றம், மறுப்பு
ஆதுலர்	வறியவர்
ஆயாசம்	களைப்பு
ஆய்ந்து	ஆராய்ந்து

ஆரவாரம் — உய்யானம்

ஆரவாரம்	ஆடம்பரம், பெருமகிழ்ச்சி, கொண்டாட்டம்
ஆராமம்	சோலை, பூந்தோட்டம்
ஆருயிர்	அரிய உயிர்
ஆவசியகம்	அவசியம், ஆவசியம்
இத்துணை	இவ்வளவு
இந்திரன்	தேவர்களுக்குத் தலைவன் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
இயக்கர்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
இயமன்	மரணத்தை முறையாக்கும் தெய்வம் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
இயம்பு	சொல்லு
இரட்சி	காப்பாற்று
இரதி	காமன் (மன்மதன்) மனைவி; அழகிற் சிறந்தவள்
இராச உபாயம்	இராச தந்திரம்
இராச முடி	கிரீடம்
இராமேச்சுரம்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
இருப்பு	இரும்பு, கரியலோகம்
இலக்கணம்	இயற் றமிழிலே வசனமும் கவியும் செய்தற்கு விதிகள்
இலக்கியம்	இலக்கண நூற்படி முன்னோர் தந்த நூற்றொகுதிகள்
இல்லறம்	வீட்டுக்குரிய அறம்
இழவு	இழத்தல், சாவு
இழை	ஆபரணம்
இவண்	இவ்வீடம்
இறுமாப்பு	பெருமை, கருவம்
இறைவன்	அரசன்
இன்மொழிகள்	இனிய சொற்கள்
இன்னகை	இனிமையான சிரிப்பு
இன்னாமை	துன்பம்
ஈழநாடு	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
உக்கிர	கொடிய, குரூரமான
உச்சாகம்	ஊக்கம், முயற்சி
உத்தமி	சற்குணமுடையாள்
உபவாசம்	உண்ணாவிரதம்
உபாயம்	தந்திரம்
உப்பரிகை	மேனிலை மாடம்
உம்பர்	தேவர், வானோர்
உம்பல்கள்	ஆண் யானை, எருது, ஆட்டுக்கடா
உய்யானம்	சோலை, தோட்டம்

உல்லாசம் — காந்தர்வ விவாகம்

உல்லாசம்	உள்ளக் களிப்பு
உற்சவம்	திருவிழா
உன்னதம்	மேன்மை
எய்தி	அடைந்து
ஏகாந்த	தனித்திருக்கும்
ஏக்கம்	மனநடுக்கம்
ஏந்தல்	அரசன்
ஏந்திழை	ஆபரணங்களை ஏந்திய அழகிய பெண்
ஒற்றர்	வேவுகாரர், தூதர்
ஓடம்	தோணி
ஓர்மம்	வீரம்
ஓலம்	முறையிடும் ஒலி, சத்தம்
கஞ்சம்	(2ஆம் பாகம் பார்க்க)
கடகம்	கங்கணம், கேடகம்
கடாட்சம்	கிருபை
கடை	புறவாசல்
கட்டழகு	பேரழகு
கண்மணி	கண்ணின்-கருமணி
கதி	தஞ்சம்
கமலம்	தாமரை
கம்பீரம்	பெருமை
கம்மியர்	தொழிற் செய்வோர்
கயவன்	கீழ்மகன்
கருணைவல்லி	கிருபையுள்ள பெண்
கலை	எழுத்தும் எண்ணும், வித்தை, இதிகாசம், சித்திரம்
கழுமரம்	கொலை செய்வதற்குத் தம்பம்
களஞ்சியம்	தானியசாலை
களரி	சனங்கள் பொழுது போக்கும் இடம்
கவசம்	போர்ச்சட்டை
கற்பு	பதிவிரதா தர்மம்
கனிவு	இனிமை
கன்னி	இளம் பெண், குமரி
கன்னிகாமாடம்	கன்னிகைகள் வசிக்கும் மாளிகை
கன்னிகை	கன்னிகா பங்கம் செய்யாத பெண்
காதலி	மனைவி, காதலிக்கப்படுபவள்
காதல் கூர்	ஆசை மிகுந்த
காந்தர்வ விவாகம் (2ஆம் பாகத்தில் “ மணம் ” என்பதைப் பார்க்க)	

காப்பு — சமர்

காப்பு	பிரார்த்தனை, காவல், காவலாக வேண்டல்
காருண்ணியம்,	காருணியம், கிருபை, இரக்கம்
காழ்மத	வைரமான, வலிமையுடைய, மதம்பொருந்திய
காளை	ஆண்மகன், இனையோன்
காவதம்	காதம், (ஏறக்குறைய 10 மைல்)
காவலன்	அரசன், பூமியைக் காவல் செய்பவன்
காவிரிப்பூம்	
பட்டினம்	(2ஆம் பாகம் பார்க்க)
கீழ்க்கரை	கிழக்குக் கரை
குஞ்சரம்	யானை
குமிறு	முழங்கு
குருதி	இரத்தம்
குலாயர்	குயவர்
குவேனி	விஜயன் இலங்கையிலே மணம்புரிந்த முதற் தேவி யாகிய இயக்க வமிசப் பெண் (முன்னுரையைப் பார்க்க)
குறுகுலமன்னர்	தென்னிந்தியாவிலுள்ள குறும்பர் எனும் பூர்வ மக்களின் அற்ப அதிபதிகள்
கூடாரம்	படாம்வீடு, சீலையாற் செய்த வீடு
கூம்பிய	குவிந்த
கருவம்	அகங்காரம்
கேடகம்	பரிசை (பாதுகாப்புக்காகக் கையில் ஏந்தியிருப்பது)
கொழுந்தன்	கணவனின் சகோதரன்
கொழுந்து	இளந்தளிர்
கொள்ளுதற்கு	பெறுதற்கு
கொற்றவன்	அரசன்
கோமாளி	கோணங்கி, விகடன்
கோரிக்கை	வேண்டுகோள்
கோரிய	விரும்பிய
கோன்	அரசன்
சக்நாதம்	இந்தியாவிலே ஸ்தல யாத்திரிகள் தரிசிக்கும் ஓர் இடம், விஷ்ணு ஸ்தலம் (2ஆம் பாகம் பார்க்க)
சகரன்	விஜய ராசனூல் அமைக்கப்பட்ட திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் அதிபதி
சக்களத்தி	ஒருவனுடைய பல மனைவிகளிலொருவர்
சந்திரகுலம்	(2ஆம் பாகம் பார்க்க)
சந்திரமதி	(2ஆம் பாகம் பார்க்க)
சமர்	போர்

சுரணம் — சொர்க்கம்

சுரணம்	நமஸ்காரம்
சுரஸ்வதி	கலைமகள் (2ஆம் பாகம் பார்க்க)
சாலங்காட்ட	போலி செய்ய, பொய்யாக நடிக்க
சாவித்திரி	பிரமன் தேவி, சுரஸ்வதி (2ஆம் பாகம் பார்க்க)
சானகி	சீதை, சனகனின் புத்திரி, இராமரின் மனைவி
சான்று	சாட்சி
சிகாமணி	சிறந்தோன், தலையானவன்
சிங்காரம்	அலங்காரம், அழகு
சித்தசன்	மன்மதன் (காமலின் மனத்திலிருந்து பிறந்தவன்)
சித்திரசேனன்	மகததேயத்து இலாட நாட்டரசனின் மந்திரியின் புதல்வன், விஜயனின் உற்ற நண்பன்
சிந்தனை	யோசனை
சிந்தை	கருத்து, எண்ணம்
சிரஞ்சீவி	நீடுழி வாழும்
சிவிகை	தண்டிகை, பல்லக்கு
சிறுக்கி	வேசி
சீதேவி	இலட்சுமி
சீர்	அழகு, செல்வம்
சீலர்	நற்குணம், நல்லொழுக்கம் உடையவர்கள்
சுருங்கை	நிலத்துள்வழி
சுலோகம்	கவி, ஒரு பாவகை
சுபானுபோகம்	சந்தோஷமான இன்பங்கள்
சூனியம்	இன்மை, பாழ்
சூரியகுலம்	(2ஆம் பாகத்தில் 'சந்திரகுலம்' பார்க்க)
செங்கோலோச்சல்	அரசாளல்
செங்கோல்	செவ்விய கோல், அரசனுக்குரிய அதிகாரச் சின்னம்
செந்தி	
(திருச்செந்தி)	திருச்செந்தூர் (2ஆம் பாகம் பார்க்க)
செந்திரு	இலட்சுமி
செம்மல்	அரசன்
செல்வம்	பாக்கியம்
செல்வி	மகள், இராசகுமாரி, திருவுடையாள்
சேடியர்	ஏவல் செய்யும் பெண்கள்
சேது	(2ஆம் பாகம் பார்க்க)
சேரநாடு	(2ஆம் பாகம் பார்க்க)
சேனாபதி	சேனாபதி, சேனைத் தலைவன்
சேனாதிபத்தியம்	சேனைத் தலைமை
சொர்க்கம்	சுவர்க்கம் (2ஆம் பாகம் பார்க்க)

சொல்வண்மை — திலகம்

சொல்வண்மை	சொல்லாற்றல், வாக்கழகு
சொற்றிறன்	சொல்வல்லபம்
சோழன்	தமிழ்மூவேந்தரிலொருவன் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
தத்தம்	தம் தம்
தந்திரம்	உபாயம்
தடாகம்	குளம், நீர் நிலயம்
தண்டலை	சோலை, காடு
தண்ணளி	கருணை
தம்பதிகள்	மணமக்கள்
தயங்கும்	பிரகாசிக்கும், அசையும்
தராபதி	உலகையாளும் அரசன்
தரும சாஸ்திரம்	நீதி சாத்திரம், அறநூல்
தர்க்க சாஸ்திரம்	நியாய சாத்திரம்
தலம்	பூமி
தளகர்த்தன்	படைத் தலைவன்
தற்செயல்	நினையா வாய்ப்பு, தெய்வாதீனம்
தாதியர்	பெருமாட்டியின் தோழிகள்
தாமணநுவர	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
தாம்பபன்னி	தாமிர = தாம்பரம் = செம்பு (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
தாம்பூலம்	வெற்றிலை
தாரதம்மியம்	வித்தியாசம், வேறுபாடு
தார்திகமும்	மலர்மாலை பிரகாசிக்கும்
தாள்	தாள்க்கோல், பூட்டு
திங்களும்.....	
மீனாட்சியே	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
திரு	செல்வம், இலட்சுமி, யாவரும் விரும்பக்கூடியவர்
திருக்கோணமலை	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
திருச்சமுகம்	தூய சந்நிதி, திவ்விய முன்னிலை
திருச்செந்தூர்	(2 ஆம் பாகத்தில் 'சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்கள்' என்பதைப் பார்க்க)
திருப்பரங்குன்றம்	(2 ஆம் பாகத்தில் 'சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்கள்' என்பதைப் பார்க்க)
திருப்பாற் கடல்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
திருமுகம்	நிருபம், கடிதம்
திருவருள்	தேவகருணை
திருவாரூர்	சோழநாட்டுத் தலம் (2 ஆம் பாகத்தில் 'சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்கள், என்பதைப் பார்க்க)
திலகம்	பொட்டு

தீபம் — நிந்தம்

தீபம்	தீவு
தீர்த்தமாடி	நீராடி
துகில்	சீலை
துடைப்பக்கட்டை	விளக்குமாறு
துரோகம்	பாதகம்
துறந்து	நீக்கி
தாது	செய்தி
தெரிவை	பொதுவாக இருபத்தைந்து வயதுப் பெண்
தெள்ளமுது	புனிதமான தெளிந்த தேவ உணவு
தென்பால்	இயமலோகம், எட்டுத் திசைத் தெய்வங்களுள் தென்திசைக்குக் காவலன் இயமன்
தென்புலம்	பிதிருலகம், இயமலோகம்
தென்றல்	தென் காற்று
தேக்குகிறது	நிறைக்கிறது
தேவதை	பெண் தெய்வம்
தேவாமிர்தம்	தேவ உணவு
தேற்றரவு	ஆறுதல்
தையல்	பெண்
தோப்பு	பெரும் மரங்களுள்ள சோலை
நண்பகல்	மத்தியானம்
நமஸ்காரம்	வந்தனம், வணக்கம்
நவரத்தினம்	ஒன்பது வகை இரத்தினங்கள் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
நன்னெறி	நல்வழி
நாகர்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
நாணம்	வெட்கம்
நாதன்	நாயகன், கணவன்
நாயகம்	தலைமை
நாயகி	மனைவி
நாய்ச்சியார்	தலைவி
நாவலன்	கற்றோன், புலவன், நாவன்மை படைத்தோன்
நாவாய்	தோணி
நாழிகை	ஒரு நாழிகை = 24 நிமிடம்
நாற்குலம்	பிரம, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர என்னும் நாலு குலங்கள் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
நாற்பொருள்	அறம், பொருள், இன்பம், வீடு
நிதி	பொன், திரவியம், செல்வம்
நிதிபதி	தனாதிகாரி
நிந்தம்	நிலையர்ன விசேஷ உரிமை

நிபந்தனை — பிரத்தியட்சம்

நிபந்தனை	கட்டுப்பாடு
நிமித்தம்	காரணம்
நிருபம்	கடிதம்
நீசன்	இழிவானவன், நெறி கெட்டவன்
நெறி	நீதி, நேர்மை, சத்தியசீலம்
நென்னல்	முன்னநாள் (நேற்று)
நேரிசை	பண்களில் ஒருவகை
பகவன்	கடவுள்
பட்டினம்	கடலைச் சார்ந்த நகரம்
பண்	இசைப்பாட்டு
பதம்	பாதம்
பதி	ஊர்
பத்திரம்	உடன்படிக்கைச் சீட்டு
பத்தினி	கற்புடையாள், கற்புள்ள மனைவி
பரத கண்டம்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
பரதேசிகள்	பிச்சைக்காரர்
பரமாத்துமா	கடவுள்
பரராச	இராசாக்களுள் மேலான
பருவத வர்த்தினி	உமையவள், பார்வதி
பர்த்தா (பத்தா)	கணவன்
பவள நிறம்	பவளம் போன்ற சிவப்பு நிறம் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
பழி	குற்றம்
பள்ளியறை	சயனகூடம், நித்திரை செய்யும் அறை
பனி நீர்	குளிர்ந்த நீர் (பன்னீர் என்று நாட்டு வழக்கில் வழங்கும் வாசனைத் திரவியம்)
பாங்கி	தோழி
பாண்டிநாடு	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
பாண்டியன்	பாண்டி நாட்டை ஆளும் அரசன்
பாதிமதி	அர்த்த சந்திரன், பாதிச் சந்திரன்
பார்	பூவுலகு
பார்த்திவன்	அரசன்
பார்புகழும்.....	
புரிகவே	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
பாவை	கன்னிப் பெண், பாவை போன்றவள்
பிரசாபத்தியம்	(2 ஆம் பாகத்தில் மணம் என்பதைப் பார்க்க)
பிரத்தியட்சம்	காட்சி

பிராண நாயகன் — மண்டலம்

பிராண நாயகன்	உயிர்த் தலைவன், கணவன்
பிராயம்	பருவம்
புரவலன்	அரசன், காத்தளிப்போன்
புரி	நகர், பட்டணம்
புரிசுவை	செய்வாய்
புலையன்	கீழ்மகன், சண்டாளன்
புல்லறிவு	அறிவின்மை, மூடத்தனம், தீய அறிவு
புன்குலம்	இழிகுலம்
பூதங்கடோறு...	
...அருளாயே	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
பூபதி	அரசன், உலகத்தை ஆளுபவன்
பூபாலன்	பூமியைப் பரிபாலிக்கும் அரசன்
பூரித்து	செழித்து
பூரியன்	கீழ்மகன்
பூர்த்தியாக	முழுதாக
பெட்டி	பெருங்குணம், அன்பு
பெண் கொடி	கொடி போன்ற மெல்லிய பெண்
பெரும்பு	களிப்பு
பேடன்	ஆண் தன்மை மிகுந்த அலி
பேடி	பெண் தன்மை மிகுந்த அலி (அலி = ஆண் பெண் அல்லாதது)
பேணி	விரும்பி, பாதுகாத்துக்கொண்டு
பேணும்	வளர்க்கும்
பேதை	அறிவில்லாள்
பேர்	பெரிய
பைங்கிளி	பச்சைக் கிளி
பைய	மெதுவாக
பொய்கை	குளம்
பொறி	அறிவு
பொன்வளர்	பொன் பரப்பிய
மகத தேயம்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
மகர தோரணம்	மச்ச தோரணம்
மங்கையர்	இளம் பெண்கள்
மடக்கொடி	குமரி, இளம் பெண்
மடமை	அறிவின்மை
மட்டி	மூடன்
மணம்	கலியாணம் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
மண்டலம்	பூமி

மதகரியனைய — வணிகர்

மதகரியனைய	மதமுள்ள யானைக்குச் சமனான
மதி மயங்கி	புத்தி கலங்கி
மதியிலி	புத்தியில்லாதவன்
மதுரை	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
மதுரை மீனாட்சி	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
மயங்கி	அறிவு மழுங்கி, மந்தமாகி
மரக்கலம்	கப்பல்
மனுந்தி சோழன்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
மனுநூல்	மனுவினால் செய்யப்பட்ட தர்ம சாஸ்திரம்
மனுமுறை	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
மன்றல்	கலியாணம்
மன்னவன்	(மன்னன்) அரசன்
மாண்பு	மாட்சிமை
மாதரசு	அரசனது தன்மையுள்ள பெண்
மாதர் சிகாமணி	பெண்களிற் சிறந்தவள்
மாது	பெண்
மாயம்	வித்தை, அணாப்பு
மாயை	வஞ்சனை
மாற்றலர்	பகைவர்
மாற்றலர்ச்செற்று	பகைவரைக் கொன்று
மானம்	அபிமானம், பெருமை, வெட்கம்
மித்திரன்	சினேகன்
மின்னணங்கு	மின்னல் போன்ற அழகுடைய பெண்
மீனாட்சி	அங்கயற்கண்ணி (2 ஆம் பாகத்தில் 'மதுரை மீனாட்சி' என்பதைப் பார்க்க)
முரசம்	முரசு, பறை
முழந்தாள்	முழங்கால்
முறுவல்	சிரிப்பு
மேம்பாடு	மேன்மை
மைத்துனி	மச்சாள்
மைந்தன்	மகன்
யாமம்	சாமம், இரவு
யாழ்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
யூகம்	உட்பொருளுணர்தல், விவேகம்
ராட்சத மணம்	(2 ஆம் பாகத்தில் 'மணம்' என்பதைப் பார்க்க)
வங்கதேயம்	வங்காளம்
வடம்	கயிறு
வடு	காயம்
வணிகர்	கொள்ளல் விற்றல் செய்வோர்

வதனம் — வைகறை

வதனம்	முகம்
வம்சம்	குலம், சந்ததி, சாதி
வரம்	விசேஷ கொடை
வராகன்	ஒரு பொற்காசு (2ஶ் வராகன் = ஒரு பவுண்)
வள்ளல்	வரையாது கொடுப்போன்
வள்ளுவர்	பறையறையோர்
வனப்பு	அழகு
வனம்	வனப்பு, அழகு
வனம்	ஊர் சூழ்ந்த சோலை
வாசகம்	தோத்திரம்
வாரணம்	யானை
வாலை	மகளிர் பருவத்தொன்று
வாவி	குளம்
வாளா	சும்மா, ஒன்றுஞ் செய்யாமல்
விகடன்	விநோதப் பேச்சுக்கள் பேசுபவன்
விகாரம்	வேற்றுமை, மனக் கலக்கம்
விந்தம்	மாணிக்கம்
விரகு	உபாயம், தந்திரம்
விறல்	வலிமையுள்ள, வெற்றிப்பாடு
விஜயலட்சுமி	வெற்றியளிக்கும் இலட்சுமி (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
விஜயன்	இலங்காதீபத்தின் முதல் அரசன் (கி.மு. 483-445)
விஜயை	பாண்டியன் புத்திரியும் விஜயன் மனைவியும்
வீமன்	பஞ்ச பாண்டவர்களில் ஒருவர் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
வீரசொர்க்கம்	வீரர் போய்ச் சேரும் சுவர்க்கம், இந்திரனிவாசம் ('சொர்க்கம்' என்பதை 2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
வெள்ளாட்டி	அடிமைப் பெண்
வேட்டு	இச்சைமித்து, விரும்பி
வேதாகமம்	வேதங்களும் ஆகமங்களும் (2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
வேதாரணியம்	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
வேதியர்	அந்தணர், வேதத்தில் வல்லவர்
வேதியர்.....	
அருள்புரிக	(2 ஆம் பாகம் பார்க்க)
வேந்தன், வேந்து	அரசன்
வேலோய்	வேலாயுதனே
வைகறை	விடியற்காலம்

வைசியன் — கேடிபம்

வைசியன்	மூன்றங் குலத்தான் (2 ஆம் பாகத்தில் 'நாற்குலம்' என்பதைப் பார்க்க)
வைது	ஏசி, தூஷித்து
வைவேலோய்	கூரிய வேல் வைத்திருப்போனே
கூத்திரியர்	(2 ஆம் பாகத்தில் 'நாற்குலம்' என்பதைப் பார்க்க)
கேடிபம்	சேமம், சுக வாழ்வு

சொற்றொகுதி

(இரண்டாம் பாகம்)

அக்கினி தேவன் — அறம்

அக்கினி தேவன் : இவன் வேதங்கள் கூறும் தேவதைகளில் ஒருவன். அவற்றிலே மற்றத் தேவதைகளைவிட இவனுக்கே மிகுந்த துதிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வானில் ஞாயிறு, இடைவெளியில் மின்னல், பூமியில் நெருப்பு என்பன. தீ வணக்கம் பல நாடுகளிலும் மிகப் பழைய காலம் தொட்டு இருந்து வருகிறது. கன்னிகைகள் அக்கினி பகவானின் பாதுகாப்பில் இருப்பார்கள் என்பதினாலேதான் ஓமம் வளர்த்து (யாகஞ் செய்து) அவன் சான்றாகத் தாலிகட்டுவது நம் நாட்டு வழக்கமாயிற்று.

அரக்கர் : இராக்கதர். வானோரின் பகைவர். பிரமன் படைப்பில் உண்டானவர்களாயினும் பிரமனைப் பட்சிக்க வேண்டுமென்றவர்கள்.

அரிச்சந்திரன் : முற்காலத்திலே அயோத்தியாவில் அரசாண்ட சத்தியத்திற் பேர்போன ஒரு சக்கரவர்த்தி. சத்தியமே அவனது நீதி வாக்கியமாயிருந்தது.

ஒருபோது வசிஷ்டருக்கும் விஸ்வாமித்திரருக்குமிடையே நடந்த ஒரு சம்பாஷணையில் பூவுலகில் யாராவது பொய் சொல்லாத மனிதன் இருக்கிறானேவென்று விஸ்வாமித்திரர் வினவ, வசிஷ்டர் “ஆம், இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, எனது சீஷன் அரிச்சந்திர மன்னன் ஒருபோதும் பொய் சொல்லான்” என்றார். அதற்கு விஸ்வாமித்திரர் “அப்படியா? யான் அவனைப் பொய் சொல்லச் செய்கின்றேன், பாருங்கள்” எனச் சபதமிட்டு அரிச்சந்திரனை எண்ணிறந்த இமிசைகளுக்கு உள்ளாக்கினார். எவ்விதப் பரிட்சையிலும் அரிச்சந்திரன் தனது சத்தியத்தினின்று நடுவவில்லை. ஈற்றில் விஸ்வாமித்திரர் தோல்வியடைந்தார்.

அறம் : அறம் என்பதைத் தருமம் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லுவார்கள். அது நல்லொழுக்கம், நற்குணம், நெறி, ஆசாரம், சமயத்துக்குரிய கடமைகள், சாத்திரங்களிற் கூறியுள்ள நீதி, உபசாரம், ஈகை, கருணை முதலிய நற்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் அடக்கும். சாத்திரங்களிலே 32 வகைத் தருமங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அறத்துக்கு அடிநிலையாக நிற்பவை அறிவும் சுவாதீனமுமே. அறிவும் சுவாதீனமும் இன்றேல் பொறுப்பில்லை. பொறுப்பின்றேல் அறமில்லை. தரும காரியங்களில் கடமையுணர்ச்சி ஊறியிருக்க வேண்டும். சீவனோபாயமாகவோ அல்லது தண்டனைக்கு அஞ்சியோ அல்லது கட்டாயத்துக்காகவோ செய்யப்படும் காரியம் கடமையன்று. கடமை யுணர்ச்சியே அறநிலையின் உயிர்நாடி. அற வாழ்க்கையில் ஓய்ச்சல் ஒழிவே இல்லை.

இந்திரன் — இராமேசுவரம்

இந்திரன் : தேவேந்திரன். தேவர்களுக்கு அரசன். மேகம், மழை, வேனிற் காலம், மாரிகாலம், தானியங்கள் முதலியவற்றின் விளைவு எல்லாவற்றையும் ஆளும் இறைவன். சொர்க்கத்திலேயே வசிப்பவன். கிழக்குத் திசைக்குக் காவலன். பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் தாழ்ந்தவன்.

இயக்கர் : பிரமன் படைத்த பதினெண் கணங்களுள் ஒரு வகையினர். இராக்கதர் பிரமனைப் பட்சிக்க வேண்டுமென்றபோது, இரட்சிக்க வேண்டுமென்றவர் இயக்கர். இயக்கர் குபேரனுடைய கணங்கள். இது புராணக் கதை. சரித்திர ஆராய்ச்சிகளிலிருந்து தெரியப்படுவது யாதெனில் : இயக்கர் இலங்கையிலிருந்த சுதேசிகளே. வேடர் (Veddhas) அன்று. அவர்கள் அநேகமாக இலங்கையின் மத்தியிலுள்ள குன்றுகளுக்கிடையே வசித்தனர். அவர்களது சொந்தப் பட்டணங்களும் கிராமங்களும் இருந்தன. சிரிசவத்து (Sirisavathu) என்றொரு இயக்க நகர் இருந்தது. அதுவே மகியன்காமம் (தற்கால அலுற்றமாவர) ஆய் இருந்திருக்கலாம். பூர்வீக புலஸ்திபுரமும் (தற்காலப் பொலுநறுவை) இயக்கரின் நகரே.

இயமன் : 'யம' என்னும் வடசொல் வேத சாத்திரங்களில் வழிகாட்டி என்றும், புராண காலத்தில் 'அடக்குதல்' என்றும் பொருள்படுகிறது. வேதத்தில் இயமன் பாவினைத் தண்டிக்கும் செய்தி இல்லை. இயமன் இறந்தவரை ஆட்சி செய்கிறவன் என்றும், அவர்களுக்கு இருப்பிடம் அளிப்பவன் என்றும் "றிக்" வேதம் குறிப்பிடுகிறது. புராண காலத்தில் அவன் நீதி வழங்கும் சிறு தெய்வமாக மாறிவிடுகிறான். அவன் எட்டுத் திசைத் தெய்வங்களுள் தென் திசையின் காவலன். இறந்தவர் எல்லோரும் இயமபுரிக்கு அவனுடைய பணியாளராகக் கொண்டு போகப்பட்டு அங்கிருந்து பாவம் செய்தவர்கள் நரகத்துக்கும் புண்ணியஞ் செய்தவர்கள் சொர்க்கத்துக்கும் அனுப்பப்பட்டுவார்கள் என்பர். மனிதரின் செயல்களைப் பதிவு செய்து இயமனுக்கு அறிவிப்பவன் சித்திரகுப்தன். இயமன் நரகத்துக்கு அரசன். அதுவே அவனது தலைநகரம் (இயமபுரி).

இராமேசுவரம் : இது தென்னிந்தியாவிலே இராமநாதபுரத்து மாவட்டத்தில் பாக் ஜலசந்தியில் ஒரு தீவிலுள்ள பட்டினம் (சென்னை... தனுஷ்கோடி மார்க்கம்). இராவணன் முதலியோரை இராமபிரான் கொன்ற பழி தீர அவர் சிவலிங்கத்தை நிறுவி வழிபட்ட தலம் என்று தேவாரம் கூறுகிறது. திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் இத்தலத்தைப் பற்றிப் பாடியிருக்கின்றனர். இங்குள்ள சிவன் கோயில் இராமரால் நிறுவப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

ஈழநாடு — கஞ்சம்

இதற்காகக் கற்கள் இலங்கையிலுள்ள திருக்கோணமலை என்னுமிடத்தில் உருவாக்கிக் கொண்டு போகப்பட்டன எனவுங் கூறப்படுகிறது. சுவாமி: இராமநாதேசுவரர்; தேவியார்: பர்வதவர்த்தினியம்மை. கோவிலுக்குள் அநேக தீர்த்தக் கட்டடங்கள் உண்டு; சகல பாவங்களும் தீரும்படியான க்ஷேத்திரம் என்பர். அனுமார் கொண்டு வந்த இலங்கத்துக்குக் காசிவிசுவநாதர் என்று பெயர்; இதற்கே முதலில் பூசை நடக்கும். சீதை நிறுவி இராமர் பூசித்த இலங்கம் 'இராமலங்கம்'.

ஈழநாடு: இந்தியாவுக்குத் தெற்கேயுள்ள இலங்கைத் தீவு; இதை ஈழம், ஈழ மண்டலம், சேரத்தீவு, இலங்கைத் தீவு, சிங்களம், தார்சின், தபோவனம் என்றுங் கூறுவதுண்டு. இத்தீவைக் குபேரனும் இராவணனும் ஆண்டதாக இதிகாசம் கூறும். இலங்கையைத் தமிழ் நாட்டினர் 'ஈழம்' என அழைப்பர். வடமொழியில் 'சிம்மளத்தீபம்' என்பர். கிரேக்கர்களும், உரோமானியரும் 'தாப்ரோபானே' (Taprobane) என்று இந்நாட்டைக் குறித்தனர். போர்த்துக்கேயர் 'சிங்களம்' என்பதைச் 'சைலோன்' என்று அழைத்ததால் 'சிலோன்' என்னும் தற்காலப் பெயர் வந்தது.

தமிழர்களின் ஆராய்ச்சிப்படி இலங்கையில் முதன்முதல் வந்து குடியேறினவர்கள் தென்விந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலுள்ள நாகர்கள் என்றும் (நாகர் என்பது பிராக்கிருத மொழியில் 'நாயர்' எனப்பட்டது), குடியேறின ஊரை அவர்கள் 'நாகதீபம்' என அழைத்தார்கள் என்றும், அவர்கள் 'எழு' என்ற மொழியைப் பேசியதால் நாடு முழுவதும் 'ஈழம்' எனப்பட்டதென்றும், விஜயன் இலங்கைக்கு வந்த காலத்திலே இத்தீவுக்கு 'ஈழம்' என்ற பெயரே வழங்கிய தென்றும் அச்சொல்லுடன் முன்னடை மொழியாகிய 'சிறி' என்பதைச் சேர்த்து விஜயனுடன் வந்தவர்கள் தங்களை 'சிறி—ஈழர்கள்' என்றார்கள் எனவும் அதிவிருந்தே 'சிறிகள்' 'சிங்கள' என்னும் சொற்கள் பிறந்தன வென்றும் கூறுகின்றனர்.

கஞ்சம்: (கஞ்சாம்) இது இந்தியாவிலே கிழக்குக் கரையில் ஒரிஸ்ஸா இராச்சியத்தில் தென்கிழக்கிலுள்ள ஒரு மாவட்டம்; முக்கோண வடிவமான பரப்பு. இது பண்டைக் காலத்தில் கலிங்க நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. இம்மாவட்டத்தில் கட்டடச் சிற்பத்திற்கும் சிற்பக் கலைக்கும் பெயர்பெற்ற பழைய கோயில்கள் உள்ளன. கஞ்சாம் மாவட்டத்தின் முன்னாள் தலைநகர் கஞ்சாம் பட்டினம், ஒரு காலத்தில் அது ஒரு முக்கியமான துறைமுகமாக இருந்தது. இப்பொழுது சிறு துறைமுகமே.

காவிரிப்பூம் பட்டினம் — சந்திரகுலம்

காவிரிப்பூம் பட்டினம்: இது தென்னிந்தியாவிலே கிழக்கரையில் காவிரி ஆறு கடலோடு கலக்கும் இடத்தில் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னே சோழநாட்டுத் தலைநகரமாக விளங்கியது. மேற்குத் தேச வணிகர் இத்துறைமுகத்தைப் பற்றி மிகப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். அலெக்சாந்திரியா நகர் வணிகர் ஒருவர் பெரிபிளஸ் (Periplus) என்னும் நூலிலும், டால்மி (Ptolemy) தமது பூகோளக் குறிப்புக்களிலும், பாளி (Pali) மொழியில் எழுதப்பட்ட மலிந்த அரசரின் கேள்விகள் (Questions of King Malinda) என்னும் நூலிலும் புத்த தத்தரால் பாளி மொழியில் செய்யப்பட்ட 'சபிதம்மாவதாரம்' என்ற நூலிலும் இப்பட்டினம் மிகவும் புகழப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே தமிழ்க் கல்வி மிகவும் உச்சநிலை யடைந்திருந்தது. புலவர்கள் இதைப் பூம்புகார் என்றும் பூம்பட்டினம் என்றும் புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றனர். அகநானூறு, பட்டினப்பாலை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்கள் இப்பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறுகின்றன. தேவாரத்திலும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

புகழ்பெற்ற இப்பண்டை நகரத்தைக் கடல் கொண்டுவிட்டது என்று "மணிமேகலை" கூறுகின்றது. இப்பொழுது காவிரிப்பூம் பட்டினமென்று ஒரு சிறு ஊர் இருக்கிறது.

சகநாத்: இது இந்தியாவிலே கிழக்குக் கரையில் ஒரிஸ்ஸா இராச்சியத்தில் பூரி என்னும் நகரத்திலுள்ள ஜகநாதப்பெருமாள் கோயில். காசித் தலம் சைவர்களுக்கு ஏப்படியோ, அப்படியே பூரி வைஷ்ணவ பக்தர்களால் போற்றப்படுகிறது. வங்காளக் குடாக் கடலில் அமைந்துள்ள இக்கோயிலின் தரிசனமும் அத்துறையில் கடல் நீராடுவதும் மிகவும் புண்ணியமெனக் கருதப்படுகின்றன. பூரியில் நூற்றுக்கணக்கான கோயில்கள் இருப்பதால் இந்நகரத்தைக் "கோயில் நகரம்" எனக் கூறத் தகும.

சகநாதன் = கடவுள்; பிரபஞ்சத்துத் தலைவன்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர் ஜகநாத் விஷ்ணு.

சந்திரகுலம்: வழிமுறை என்பது வடமொழியில் வமிசம், குலம், அந்நுவயம் என்னும் சொற்களால் குறிக்கப்படும். 'ரகு வமிசம்' என்னும் சமஸ்கிருத நூல் ரகு என்னும் அரசனுடைய வழிமுறையைக் கிளத்துவதாகும். எல்லா வமிசங்களும் சூரியன் மகனான மனுவிடத்திலிருந்து தோன்றியனவாகக் கூறப்படும். இந்தியாவில்

சந்திரமதி — சாவித்திரி

மத்திய காலத்திலிருந்து எல்லா அரசர்களும் தங்கள் குலம் சூரிய சந்திரர்களிலிருந்து தோன்றியதெனச் சொல்லிக் கொண்டார்கள். சந்திரன் திருமாவின் மார்பிலே தோன்றியவன் என்றும், அவனது புத்திரன் புதன் என்றும், புதன் வழியே தோன்றிய வமிசமே சந்திர வமிசமெனத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் புராணக் கதைகள் கூறுகின்றன. ஆனால் ஏன் சிலர் தாம் சூரிய குலத்தினரென்றும் வேறு சிலர் சந்திர குலத்தினரென்றும் உரிமை கூறினார்களென்பது தெரியவில்லை.

அவ்வாறே எகித்தின் அரச பரம்பரை சூரியனிடமிருந்து தோன்றியதாகக் கூறப்படுகிறது. நியூ சீலந்திலும் சமோவாவிலும் இரு அமெரிக்க இந்திய ஆதிக் குடிகளுக்கிடையிலும் சூரியனிடமிருந்து தோன்றியனவே மிக உயர்ந்த குடும்பங்கள் என்று கருதப்படுகின்றன.

சந்திரமதி : அரிச்சந்திரன் மனைவி. கற்பிற் சிறந்தவள். தனது கணவனின் சத்தியத்துக்காக அநேக துன்பங்களை அனுபவித்தவள்.

சரசுவதி : கலைமகள்; அறிவுத் தெய்வம். கலையைப் பெண் தெய்வமாக வழிபடுவது பாரத நாட்டில் நீண்ட காலமாக உள்ளது. அறிவுக்கு நிறம் வெண்மையெனக் கொண்டதால் அறிவுத் தெய்வமான் கலைமகளுக்கு இருப்பிடம் வெள்ளைத் தாமரையெனவும், இவள் வெள்ளைக் கலையுடுத்தி வெள்ளைப் பணி பூண்டிருப்பாளெனவும், வெண்ணிறமுடையாளெனவும் நூல்கள் கூறும். புராணங்கள் இவளைப் பிரமன் மனைவி எனவும், பிரமனின் நாவில் இருப்பவளெனவும், நான்கு கைகளிலும், செபமாலையும் புத்தகமும் வீணையும் எழுத்தாணியும் ஏந்தியவளெனவுங் கூறும். எழுத்தாகவும் மொழியாகவும் கலைகளாகவும் அறிவாகவும் நினைவாகவும் உள்ள இத்தெய்வத்தைக் கிறேக்கர் 'அதினி' எனவும்; உரோமானியர் 'மினோர்வா' எனவுங் கூறுவர்.

சாவித்திரி : கற்பிற் சிறந்த பெண். அசுவதி என்னும் அரசனுக்கும் மாளவிக்கும் பிறந்தவள். திருமத்தேனன் எனப்பட்ட அரசன் தமது நாட்டை இழந்து காலம் கழித்து வருகையில் அவன் மகன் சத்தியவானைச் சாவித்திரி மணந்தாள். மணந்த அடுத்த ஆண்டிலே கணவன் இறப்பான் என்று மணத்துக்கு முன்னரே அறிந்து நோன்பு ஒன்றை அனுட்டித்து வந்தாள். கணவன் இறப்பானென்று

சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்கள் — திருச்சீரலைவாய்

குறிப்பிட்ட நாளில் அவன் காட்டுக்கு விறகு வெட்டிவரச் சென்ற போது அவனும் பின் தொடர்ந்தான். அங்கே தன் கணவன் உயிரைக் காலன் கவர்ந்து செல்வதைத் தன் கற்பின் திறமையால் அறிந்து பின்தொடர்ந்து பலவாறு வேண்டினான். அவளது நோன்பின் பயனாகக் காவலன் மனமிரங்கிக் குருடாயிருந்த அவள் மாமன் மாமியாருக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தான். இழந்த அரசு அவர்களுக்குக் கிடைக்கவும் வரம் அளித்தான். மேலும் அவள் வேண்ட அவளுக்கு நூறு மக்கள் உண்டாகவும் வரம் அளித்தான். கற்பு மிக்க ஒருத்தி தன் கணவன் இறந்தபின் மகப்பேறு அடைய முடியாதென்பதைக் காலனுக்கு அவள் அறிவுறுத்திக் கணவனின் உயிரையும் மீள்ப பெற்றாள். கற்புடைய பெண்கள் காலனையும் வெல்வார்களென்ப தற்குச் சாவித்திரி ஓர் எடுத்துக்காட்டாகப் புராணங்களில் விளங்குகின்றாள். அவள் அனுட்டித்த நோன்பும் 'சாவித்திரி நோன்பு' எனப்பட்டது.

சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்கள் : தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய வற்றிற்கு முன்னரே நக்கீரர் செய்த திருமுருகாற்றுப்படையிலே ஆறு இடங்கள் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு உவந்தவையாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன :

(1) திருப்பரங்குன்றம் : இது மதுரையிலிருந்து நாலு மைல் தூரத்திலுள்ளது. சென்னையிலிருந்து புகைவண்டி மார்க்கமாக 349 மைல். ஆலயம் மலையடிவாரத்தில் பாறைகளைத் துளைத்துக் கட்டப் பட்டிருக்கிறது. சூரபத்மன் போர் முடிந்ததும் தேவேந்திரன் தம் மகள் தெய்வயானையை முருகப்பெருமானுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்த இடமென்பர்.

(2) திருச்சீரலைவாய் : இது தற்காலத் திருச்சேந்துரே. திருநெல் வேலியிலிருந்து 38 மைல்; சென்னையிலிருந்து 443 மைல். ஆலயம் கடற் கரையிலிருக்கிறது. கோயிலுக்குக் கிட்ட நாழிக் கிணறு என்று ஒரு தீர்த்தம் இருக்கிறது. பதினாலு அடி ஆழமுள்ள அக்கிணற்றில் ஒரு புறம் மட்டும் குடிக்கத்தக்க தண்ணீர் வற்றாமல் வந்துகொண்டிருக்கிறது. மற்ற இடமெல்லாம் உப்புத் தண்ணீர். முப்பத்து நாலு படிசுள் மூலமாக இக்கிணற்றில் இறங்கிப் பயமில்லாமல் தீர்த்தமாடலாம். சிறிது தூரத்தில் கடற்கரை யோரமாக இயற்கையால் அமைக்கப் பெற்ற வள்ளிக் குகையொன்றிருக்கிறது. அங்கு பூமி மட்டத்துக்கு ஏறக்குறைய 25 அடிக்குக் கீழ் அம்மன் உருவம் இருக்கிறது. படிக்கட்டுகள் உள்ளன. போய்த் தரிசிக்கலாம்.

திருவாலினன் குடி — வள்ளி மலை

(3) திருவாலினன் குடி : இதுவே தற்காலப் பழனி மலையின் அடிவாரம். தற்காலப் பழனி ஆலயம் மலைக்கு மேலே இருக்கிறது. அதற்குப் படிகள் 748 உண்டு. இது திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து திண்டுக்கல் மார்க்கமாக 96 மைல்; சென்னையிலிருந்து 345 மைல்.

(4) திருவோசம் : இப்பொழுது இது சுவாமி மலை எனப்படுகிறது. கும்பகோணத்திலிருந்து நாலு மைல்; சென்னையிலிருந்து புகைவண்டி மார்க்கமாக 198 மைல். காவிரியாற்றின் தென்கரையிலிருக்கிறது. இங்கு சிவனுக்கு அவர் மகனாகிய கந்தசுவாமி "ஓம்" என்பதின் மறைந்துள்ள இரகசியத்தைத் தமது பிதாவாகிய சிவனுக்கு உபதேசம் செய்தவராகக் கூறுவர். ஆகையினால் அவர் 'சுவாமி நாதன்', 'குருநாதன்' என்னும் பெயர்களைப் பெற்றவரென்பர். ஆகவே கீழ்க் கோயிலில் சுவாமி சந்நிதானமும் அம்மன் சந்நிதானமும் இருக்கின்றன. அறுபத்து நான்கு படிகள் ஏறிப்போக மேற்கேயிலிலே குருநாதன் வீற்றிருக்கின்றார்,

(5) பழமுதிர் சோலை : இது இப்போது அழகர் கோயில் என வழங்கப்படுகிறது. மதுரையிலிருந்து பன்னிரண்டு மைல். சென்னையிலிருந்து மதுரை புகைவண்டி மார்க்கமாக 345 மைல். பழமுதிர் சோலை என்னும் பெயருக்கேற்றபடி தென்னஞ் சோலைகளும் அனேக மரஞ் செடிகளும் மலைச் சாரலும், நீர் வீழ்ச்சியும் காண்பதாற்றான் குளிர்மையும் அழகும் பொருந்திய பெயரை அமைத்தனர் போலும். இப்போது இவ்வாலயம் விஷ்ணு ஸ்தலமாயிருக்கிறது. கள்ளழகர் கோயில் என்றல்தான் அனைவருக்கும் தெரியும்.

(6) குன்றுதோரூடல் : எங்கெங்கு முருகன் மலைகளில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தாரோ அவைகளைக் 'குன்று தோரூடல்' என அழைத்தனர். அவற்றில் முக்கியமானவை :

(அ) திருத்தணி : இது அரக்கோணத்திலிருந்து எட்டு மைல். சென்னையிலிருந்து மேற்கே 51 மைல். இங்கே மலையடிவாரத்தில் பெரிய திருக்குளம் இருக்கிறது. ஆலயம் மலையின் மேலிருக்கிறது. அழகான படிக்கட்டுகள் உள்ளன.

(ஆ) வள்ளி மலை : இது சென்னைக்கு மேற்கே அரக்கோணம்—காட்பாடி மார்க்கத்தில் திருவலம் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து எட்டு மைல் தூரத்திலுள்ளது. இது புள்ளி மாணத் தேடி வந்து, வள்ளிக்கொடி நாயகியைக் காணத்தில் கைப்பிடித்த கந்த

விராலி மலை — சேரநாடு

வடிவேலுடைய தலம் என்பர். மலையின் கீழ் ஒரு அழகான திருக்குளமிருக்கிறது. மலையின் மேலே ஆலயம் இயற்கையாக அமையப் பெற்றிருக்கிறது. அழகான படிக்கட்டுகள் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. மூலஸ்தானம் ஒரு குகைபோல் இருக்கிறது. மண்டபம் இயற்கையாகவே பெரிய பெரிய பாறைகளால் மூடப்பெற்றிருக்கிறது.

(இ) விராலி மலை: இது திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து திண்டுக்கல் மார்க்கத்தில் இருக்கிறது. திருச்சியிலிருந்து பதினெட்டு மைல். மலையின் மேலே ஆலயமும் அடிவாரத்திலே திருக்குளமும் இருக்கின்றன.

(ஈ) குன்றக்குடி: இது காரைக்குடியிலிருந்து ஏழு மைல். காரைக்குடி திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து 56 மைல். ஆகவே சென்னை யிலிருந்து 312 மைல். ஆலயம் ஊருக்கு நடுவிலே இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று மலைக் கோயிலென்றும் மற்றொன்று கீழ்க் கோயிலென்றும் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. கோயிலின் பெரும்பகுதி மலையைக் குடைந்து அமைக்கப் பெற்றது.

(உ) மயிலம்: இது சென்னையிலிருந்து தென்மேற்கே 81 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. கோயில் ஒரு மலையின் மேலிருக்கிறது.

சேது: இராமேச்சுவரத் தீவே சேது எனப்படுவது. சேது புராணம் இதை மிகச் சிறப்பாக விபரிக்கின்றது. சேதுவனை (Adam's Bridge) தென்னிந்திய கடற்கரையிலிருந்து இலங்கைக் கரை வரையில் நீள்கிறது. பூர்வீகக் கதைகளிலே இது இராமர் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்தபோது சேனைகள் கடலைக் கடப்பதற்காக அநுமான் கட்டிய செய்கரை எனச் சொல்லப்படுகிறது. இராமேச்சுவரப் பட்டினத்துக்கு 12 மைல் தெற்கே தனுஷ்கோடி (தனுக்கோடி) இருக்கிறது. தனுஷ்கோடித் தீர்த்தமும் இராமேச்சுவரத் தீர்த்தத்திற்குச் சேர்ந்தது. தீவின் முனைக்குத் தினந்தோறும் ஆயிரக் கணக்கான யாத்திரிகள் சென்று சேது தீர்த்தமாடுவார்கள்.

சேரநாடு: இது தற்காலத்துத் திருவாங்கூரின் வடபாகமும் கொச்சியும், மலையாள மாவட்டமும், பாலக்காட்டுக் கணவாயை அடுத்த கோயம்பத்தூர் மாவட்டப்பகுதியும் உள்ளடங்கிய நாடென்று கூறலாம். சேரர் தலைநகரம் வஞ்சிமா நகரம். இது சிலர் கருத்துப்படி கொச்சி நாட்டிலுள்ள திருவஞ்சைக்களம் ஆகும். ஆனால் வேறு சிலர் இது கரூரிலே அன்றேல் அதன் சமீபத்தில் உள்ள வேரோரிடத்திலே

சொர்க்கம் — சோழன்

இருந்ததென்பர். டயல்மி (Ptolemy) எனப்பட்ட கிரேக்க ஆசிரியர் தமது பூகோள நூலில் சேரர் தலைநகர் கரூர் என்று கூறுவதும், கரூருக்கு அருகில் பழைய உரோமானியர் நாணயங்கள் அகப் படுவதும், கரூரின் பெயர் வஞ்சிமாநகர் என்று ஒரு சாசனத்தில் காணப்படுவதும், உள்நாட்டுக் கரூரே சேரர் தலைநகராக இருந்திருக்கலாம் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன. முசிரி, தொண்டி முதலிய துறைமுகங்கள் மேற்குக் கடற்கரையில் சேரநாட்டைச் சேர்ந்தவை. தமிழ் நாட்டில் தொண்டி என்னும் பெயருடன் இரண்டு துறைமுகங்கள் இருந்தனவாகப் பழைய நூல்களால் தெரியவருகிறது; அம்மா பட்டினத்துக்குச் சிறிது தூரத்தில் தொண்டி இப்பொழுதும் ஒரு சிறு துறைமுகமாயிருக்கிறது. அது முற்காலத்தில் சேரநாட்டைச் சேர்ந்த தன்று.

ஒவ்வொரு அரச வமிசமும் தனக்கொரு கொடியும் இலச்சினையும் (குறி) பெற்றிருந்தது. உதாரணமாகப் பல்லவருக்குக்கு விடைக் கொடி (எருது), சோழருக்குப் புலிக்கொடி, பாண்டியருக்குக் கயற் கொடி (மீன்), சேரருக்கு விற்கொடி.

சொர்க்கம்: சுவர்க்கம்; தேவலோகம்; இந்திரன் வசிக்குமிடம்; தூயமனிதர் இவ்வுலகிலே செய்த செயல்களிற் புண்ணியச் செயல்கள் மிகவும் அதிகமாயிருப்பின் அவர்கள் தெய்வங்களாக்கப்பட்டுப் பிரவேசிக்க விடப்படும் மோட்சம்.

சோழன்: தமிழ் மூவேந்தரில் ஒருவன், சோழதேயத்து அரசனும் அவரது இனத்துதித்த இளவரசர்களும் அப்படியே அழைக்கப்பட்டனர். மற்றைய இருவேந்தர்கள் பாண்டியனும், சேரனுமே. இவர்களது இளவரசர்களும் அவ்வாறே பாண்டியர், சேரர் எனக் கூறப்பட்டனர்.

பூர்வீகச் சோழநாட்டின் எல்லைகளாவன: வடக்கே ஒரு வெள்ளாறு பரங்கிப் பேட்டையில் (Porto Novo) சமுத்திரத்தில் (கீழ்க்கரையில்) கலக்கின்றது. தெற்கே புதுக்கோட்டை (Pudukottah); மேற்கே புதுக்கோட்டைக் கரை வழியாய்ப் பாயும் மற்றொரு வெள்ளாறு. (இது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா குளித்தலைத் தாலுக்காவிலுள்ளது) கிழக்கே கடல், இதைக் 'காவேரி நாடு' என்றும் சொல்வதுண்டு. தற்காலத் தஞ்சாவூர் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களும், தென்னார்காட்டிலும் புதுக்கோட்டையிலும் உள்ள சில பகுதிகளும் அடங்கிய நாடு. தலைநகர்; உறையூர்; துறைமுகம் புகார் எனப்பட்ட காவிரிப் பூம்பட்டினம்.

தம்மணநுவர — தாம்பபன்னி

தம்மணநுவர : விஜயன் இலங்கைக்கு மேற்கே தாம்பபன்னி என்னுமிடத்தில் தனது 700 ஆட்களுடன் வந்திறங்கி அங்கு குவேனியெனப்பட்ட இயக்கப் பெண்ணைக் காந்தருவ விவாகஞ் செய்து இயக்கர் அநேகரைப் போரிற் கொன்று எஞ்சியவரைத் தென்கிழக்குப் பாகத்துக்குத் துரத்தியபின் அங்கே ஒரு நகரை நிறுவி இலங்கையை ஆண்டான் என "மகாவமிஸம்" கூறுகிறது. அவன் கட்டிய நகரம் தம்மணநுவரம் என 'ராஜவலிய' என்னும் பாளி மொழி நூல் கூறுகின்றது. ஆதலால் தாம்பபன்னியே தம்மண நுவரமெனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். அல்லது தாம்பபன்னி ஒரு மாவட்டமாயிருந்திருக்கலாம்.

தற்காலப் புத்தளத்துக்குக் கிட்ட அனுராதபுர மார்க்கத்திலே 9 ஆம் மைல் கல்லிலிருந்து 2½ மைல் வடக்கே மிகப் பழைய காலத்துக் கட்டடமொன்று நிலத்துக்குக் கீழே கிண்டிப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. அதுவே தம்மணநுவரமாயிருந்திருக்க வேண்டும் என்பர். அரசாங்கத் தொல்பொருட் கலைப் பகுதியாரால் புத்தளத்துக்கு இரண்டு மைல் கிழக்கே நிலமட்டத்துக்குக் கீழ் ஒரு கட்டடமும் அதன் கீழ் பூமிக்குள் ஒரு பெரிய அறையும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அது குவேனியின் முந்திய மாளிகையாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்றும், பூமிக்குள்ளேயுள்ள அறையிலேயே குவேனி விஜயனுடைய 700 ஆட்களையும் அடைத்திருந்திருக்க வேண்டுமென்றும் கருதப்படுகிறது.

தாம்பபன்னி : (தாமிரபருணி) இலங்கையின் மேற்குக் கரையிலே தற்காலப் புத்தள மாவட்டத்தில் விஜயன் முதன்முதல் தன்னுடைய 700 பேர் கொண்ட பரிசனத்தோடு வந்து இறங்கிய போது அவர்கள் உட்கார்ந்த நிலம் சிவப்பாயிருந்தமையாலும் நிலத்தைத் தொட்ட கைகளெல்லாம் சிவப்பு நிறமாய் வந்தமையாலும் அவன் அவ்விடத்தைத் தாம்பபன்னி (பாளி மொழியில் தாம்பபன்னி = சிவப்புக்கை) எனப் பெயரிட்டான் என்றும் அதிலிருந்து இலங்கைத் தீவு முழுவதும் 'தாம்பிரபன்னி' எனப் பெயர் பெற்றது என்றும் "மகாவமிசம்" கூறுகிறது. ஆனால் இப்போது புத்தளத்தில் செம்மண்ணுமில்லை, இந்தியாவில் தாம்பிரபரணி ஆறு ஓடும் இடங்கள் சிவப்பாயுமில்லை. எனினும் அப்பெயரையே கிறேக்கர் 'டப்பிரபானே' (Taprobane) என்று மாற்றினார்கள் எனச் சொல்லுகிறார்கள்.

தமிழரோ அக்கொள்கையை ஆட்சேபித்துத் தாமிரபருணி என்னும் ஊரில் விஜயனுக்கு முன்னரே தமிழர் வசித்தனரென்றும்,

திங்களும்.....மீனாட்சியே

அவர்கள் தென்னிந்தியாவிலுள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தாம்பிரபரணி நதி ஓடும் இடங்களிலிருந்து வந்து குடியேறியிருந்திருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்வூரின் பெயரையே தாம் குடியேறிய ஊருக்குக் கொடுத்திருக்க வேண்டுமென்றும் அதிலிருந்து தீவு முழுவதும் தாமிரபருணி எனக் கூறப்பட்டதென்றும் சொல்லுகின்றனர்; முற்காலத்திலே புத்தளத்தின் பெயர் 'கலியாணத் துறைமுகம்' என்று தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். ஆதலால் விஜயன் அங்கேதான் குவேனியைக் கலியாணஞ் செய்திருக்க வேண்டுமென்பது தமிழரின் அபிப்பிராயம்.

திங்களும்.....மீனாட்சியே

(இரண்டாம் அங்கம், முதலாங் காட்சி)

விருத்தம்

பதவுரை

திங்கள்-சந்திரன்; பாந்தள்-பாம்பு; இனிதிருப்பவும்-சிறப்பாக இருக்கவும்; செஞ்சடையில்-சிவந்த சடாமுடியில்; மந்தாகினி-கங்கை; அங்கி-நெருப்பு; தயங்கவும்-பிரகாசிக்கவும்; கண்டம்-கழுத்து; அங்கண்டி-அழகிய உத்திராக்கம்; கானில்-சுகாட்டில்; ஆடும்-நடனஞ் செய்யும்; பிழான்-சிவபிரான்; பங்கு-பாகம்; சேர்-அமைந்திருக்கும்; அம்-அழகிய; கயற்கண்ணி-கயல்மீன் கண்களைப் போன்ற கண்களையுடையவள்; ஆலவாய்-மதுரை; தங்கும்-வசிக்கும்; அம்மையே-சிவகாமி அம்மையே.

விளக்கவுரை

சிவந்த சடாமுடியின்கண் சந்திரனும் மலைப்பாம்பும் கங்கா நதியும் ஒருங்கு சேர்ந்து சிறப்பாக இருக்கவும், கையின்கண் புள்ளிமான் நெருப்புடனே பிரகாசித்துக் கொண்டு இருக்கவும், கழுத்தின்கண் அழகான உருத்திராக்கமலைகள் அசைந்து ஆடிக் கொண்டிருக்கவும், சுகாட்டின்கண் நடனஞ் செய்கின்ற சிவபெருமானின் ஒரு பாகத்தில் அமைந்திருக்கின்ற அழகிய கயல்மீனின் கண்களையொத்த கண்களையுடைய மதுரையம்பதியில் வாழுகின்ற எமது சிவகாமி அம்மையே! மீனாட்சியே!

திருக்கோணமலை — திருப்பாற்கடல்

திருக்கோணமலை : இது இலங்கையின் கீழ்க் கரையிலே இயற்கையாகவே உண்டுபட்ட ஒரு சிறந்த துறைமுகமாகவும் இயற்கைத் துறைமுகங்களிலே உலகத்தில் இரண்டாவதெனவும் துலங்குகிறது. பிரித்தானியர் இலங்கையை ஆண்டகாலம் முழுவதும் தங்கள் கடற்படைத் தலங்களுள் ஒன்றாகவே திருக்கோணமலையைப் பிரயோகித்து வந்தார்கள்.

இதன் பூர்வீக வரலாற்றைப் பார்க்கும்போது விஜயன் தான் இலங்கைக்குப் பேரரசனாக முடிசூடு முன்னரே தீபகத்தின் நாலு திக்குகளிலும் சிவஸ்தலங்கள் தாபித்தனென்றும், வடக்கே கிரிமலையில் திருத்தம்பலேஸ்வரர் கோயிலையும், கிழக்கே கோணமலையில் கோணேசுவர கோயிலையும், தெற்கே டொன்ட்ரா என்னுமிடத்தில் சந்திரசேகரர் கோயிலையும் நிறுவி மேற்கே மாந்தையில் முனிஸ்வரர் கோயிலைத் திருத்திக் கட்டினான் என்றும் யாழ்ப்பாண வைபவமலை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றது. வடமொழியில் எழுதப்பட்ட ஸ்காந்த புராணத்தின் ஒரு பகுதியாகிய தட்சண கைலாச மான்மியத்திலும் சிவ வழிபாட்டுக்காக மிகப் பழைய காலத்திலே அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட மூன்று ஸ்தலங்களுள் கோணமலை ஒன்றாகவிருந்ததெனக் கூறப்பெற்றிருக்கிறது. (மற்றைய இரண்டும் கயிலை மலையும் சிதம்பரமுகும்.)

கோணேஸ்வரர் கோயில், 1624 ஆம் ஆண்டில், இலங்கையை ஆண்ட போர்த்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்டு அழிந்தது. ஆனால் பிரித்தானிய அரசாட்சி தொடங்கியபின் அவ்வூரவர் அக்கோயிலைப் பின்னரும் சிறிதாக எழுப்பிப் பூசை தவிர்த்து செய்து வருகின்றனர். இப்போது பல திருப்பணி வேலைகள் செய்யப்பட்டுக் கோயில் ஒரு பெரிய ஸ்தலமாக மெதுவாய் வளருகிறது.

திருப்பாற்கடல் : பூர்வீகக் கதைகளின்படி பூமியில் ஏழு தீவுகள் உள்ளன. ('பரத கண்டம்' என்பதைப் பார்க்க) இவ்வேழு தீவுகளையும் ஏழு கடல்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அவையாவன : உவர்க்கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ் சாற்றுக்கடல், தேன்கடல், சுதிதோதகக்கடல். இவற்றில் சாவுகத் திவைச் சூழ்ந்திருப்பது பாற்கடல். தேவர்களும் அசுரர்களும் யுத்தம் செய்தபொழுது பலர் இறந்தனர். இறவாது பலநாள் இருந்து போர் செய்ய விரும்பிய தேவர்கள் பிரமாவையடைந்து பாற்கடலைக் கடைந்து அதிலுள்ள அமிர்தத்தை எடுத்துத் தரும்படி வேண்டினார்கள். (அமிர்தம் மரணத்தைத் தடுப்பது; அழியாமை

திருப்பெருந்துறை — திருவாரூர்

கொடுப்பது.) பிரமா விஷ்ணுவின் உதவியை நாடினர். விஷ்ணு சம்மதித்து மந்தர மலையை மத்தாகவும், சந்திரனைக் கடை தறியாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பை நாணாகவும் உபயோகித்து அந்த நாளை ஒரு புறத்தில் தேவரும் மற்றொரு புறத்தில் அவுணர்களும் பிடித்து இழுக்கச் செய்து மத்தின் அடியையும் தாமே தாங்கினர்.

நாணுகிய வாசுகி பொறுக்க முடியாமல் மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்து கோபங்கொண்டு ஆலகால விஷத்தைக் கக்கியது. பாற்கடலும் விஷத்தைக் கக்கியது. விஷம் உலகத்தை அழிக்கத் தொடங்கியது. விஷ்ணு உலகத்தைக் காக்கச் சென்றபோது அவருடைய நிறம் கறுப்பாய் மாறிவிட்டது. தேவர்கள் சிவபிரானிடஞ் சென்று ஆலகால விஷத்தின் கொடுமையைச் சொன்னார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்றச் சிவபிரான் தாமே அதை உட்கொண்டார். அது அவரது கழுத்திலேயே நின்றுவிட்டது. ஆகவே, சிவபிரானை 'ஆலகண்டன்' எனக் கூறுவர். பின்பு அவர்கள் விஷத்தைக் களைந்த பாம்பைக் கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்த பொழுதே திருமகள், நாமகள், அமிர்தம் எல்லாம் உதித்தன.

திருப்பெருந்துறை : (ஆவுடையார் கோயில்) பாண்டி நாட்டில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள சைவத் தலம். மாயவரம்—காரைக்குடி மார்க்கமாக அரந்தாங்கியிலிருந்து தென்கிழக்கே 12 மைலில் வெள்ளாற்றின் தென்கரையில் இருப்பது. மிழலைக் கூற்றத்தைச் சார்ந்ததென்று கல்வெட்டால் அறிகிறோம். மாணிக்க வாசகர் இங்கே வந்து தாம் அரசனிடம் குதிரை வாங்குவதற்குப் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு ஆலயத் திருப்பணி செய்தார். இறைவன் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளி குருந்தை மரத்தின் கீழ் மாணிக்க வாசகருக்கு உபதேசம் செய்த இடம். இது தேவாரத்தில் வைப்புத் தலமாகச் சொல்லப்படுவது. ஆவுடையார் கோயில், ஆளுடையார் கோயில் என்று இரு விதமாகவும் இதன் பெயர் வழங்குகிறது. இக்கோயிலில் பலிபீடம், நந்தி, துவஜஸ்தம்பம் என்பவை இல்லை. கோயிலுக்குள் புகும்போதே முதலில் மாணிக்கவாசகர் சந்நிதி இருக்கிறது.

திருவாரூர் : இது மாயவரம்—காரைக்குடி புகைவண்டி மார்க்கத்தில் மாயவரத்திலிருந்து 24 மைல், அல்லது நாகபட்டினத்திலிருந்து 15 மைல்; சென்னை யிலிருந்து 198 மைல். இதைச் சோழநாட்டில் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் உள்ள "சைவத் திருப்பதி" என்பர். பெரிய பாடல் பெற்ற ஸ்தலம், அநேக அரிய நூல்களால்

நவரத்தினங்கள் — நாகர்

செப்பேடு செய்தவிடம். அநேக நாயன்மார்களும் முத்திபெற்ற ஸ்தலம். மனுநீதிச் சோழனுடைய தலைநகர். பிறக்க முத்தி தரும் தலம் என்பர். ஆலயத்தைப் 'பூங்கோயில்' என்றும் திருவாரூரை 'நிறை செல்வத் திருவாரூர்' என்றும் கூறுவர். இத்தலத்தின் முற்காலச் சிறப்பு யாதெனின்: இங்கு பிறந்தவர்களிடையே சாதி வேறுபாடு கருதிய உயர்வு தாழ்வு இல்லாமலிருந்ததே. இவர்கள் தொகை யடியார்களாகப் பாராட்டப் படுகின்றனர்.

நவரத்தினங்கள்: பொதுவாக நகை செய்வதற்குப் பயன்படும் கற்களையெல்லாம் மணிகள் என்று கூறுவர். ஆனால் பண்டைக்கால முதல் இந்திய நாட்டில் மிகுதியாகப் போற்றப்பட்டு வந்தவை ஒன்பது மணிகளாகும். அவற்றை நவமணிகள் என்பர். அவை:—

வைரம் (Diamond), வைரீயம் (Cat's eye), மாணிச்சம் (Ruby) மரகதம் (Emerald), முத்து (Pearl), பவளம் (Red coral), நீலம் (நீலமணி) (Sapphire), கோமேதகம் (Onyx), புட்பராகம் (புருடராகம்) (Topaz).

நாகர்: விஜயனுடன் இந்தியாவிலிருந்து 700 பேர் பெண்கள் பிள்ளைகளோடு வெளியேறினார்கள் என்றும், பிள்ளைகள் வேறாக ஒரு தீவில் இறங்கினார்கள் என்றும், பிள்ளைகள் நிருவாணமாயிருந்தமையாலும் 'நக்க' என்னும் சொல் பாளி மொழியில் நிருவாணம் எனப் பொருள்படுதலினாலும் அத்தீவு நாகதீபம் எனப்பட்டதென மகாவமிசம் கூறுகிறது. நாகதீபத்தில் வசித்தவர்கள் பாதி மனுட ரூபமாகவும் பாதி பாம்பு ரூபமாகவும் இருந்தமையால் அவர்கள் 'நாகர்' என அழைக்கப்பட்டார் என்று சிலர் கூறினர். ஆனால் இலங்கையின் தற்கால வடமகாணத்தின் பெரும் பகுதியே 'நாகதீபம்' என வழங்கியதெனவும் அவ்வூர்ச் சனங்கள் 'நாகர்' என அழைக்கப்பட்டார்கள் எனவும், அவர்கள் நாகபாம்பைப் பூசித்ததினால் 'நாகர்' எனப்பட்டாரெனவும், இயக்கரும் நாகருமே இலங்கையின் ஆதிக்க குடிகளெனவும், நாகர் தமிழர், அவர்களே தற்கால நயினூதீவிலுள்ள நாகதம்பிரான் கோயிலையும், வடமராட்சியில் நாகர் கோயில், வல்லிபுரக் கோயில் முதலிய விஷ்ணு ஸ்தலங்களையும் நிறுவினர் என்றும், இன்னும் இலங்கையிற் பல பாகங்களிற் குடியேறினவர்கள் என்றும், அவர்கள் மிகவும் நாகரிக மடைந்திருந்தவர்கள் என்றும், பழைய தமிழ் நூல்கள் மூலம் தமிழர் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றனர். நாகர்களில் அநேகர் இலங்கையில் அரசராயிருந்திருக்கிறார்கள். பண்டைக் காலத்திலே நாகதீபம் ஒரு பெரிய நாடாயிருந்ததென்றும்,

நாற்குலம் — பரதகண்டம்

கி. மு. 300 ஆம் ஆண்டளவில் அதன் பெரிய பாகம் கடலில் மூழ்கி விட்டதென்றும், யாழ்ப்பாண தீபகற்பமும் அதனருகிலுள்ள தீவுகளுமே எஞ்சியனவென்றும் 'ராஜவலியா' என்னும் சிங்கள நூல் கூறுகிறது. யாழ்ப்பாணம் நாகநாடு என்ற பெயரும் பெற்றிருந்தது. இலங்கைத் தீவு முழுவதும் நாகதீபகமெனச் சில நூல்களிற் கூறப் பட்டிருக்கிறது.

நாற்குலம்: மனுஸ்மிருதி மக்களை, பிரம, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர குலங்கள் என நான்கு சாதிகளாக வகுத்திருக்கிறது. தற்காலத்திலே பொருளியலில் தொழிற் பிரிவின் அனுகூலங்களைப் பற்றி நாம் படிக்கிறோம். அவ்வனுகூலங்களை நோக்கியே வேத காலத்தில் சமூக வாழ்க்கையை இலகுவாக்குதற்காக மானுடரை நான்கு சாதியராக வகுத்து ஒவ்வொரு சாதியின் கடமைகளும் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. பிராமணருடைய கடமை வேதங்கள் உபநிடதங்கள் சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றையும் ஏனைய பல கலைகளையுங் கற்பதும் மற்றவர்களுக்கும் போதகஞ் செய்வதும் கோயில்களிற் பூசை செய்வதுமாயிருந்தது. ஷத்திரியர் அரசரும் போர்வீரருமாகவிருக்க வேண்டியிருந்தது. வைசியரின் கடமை வியாபாரம், தொழில் முதலியவற்றை நடாத்துவதாயிருந்தது. நான்காவதான சூத்திரருக்கு விவசாயமும் மற்றச் சமூகங்கட்கு வேண்டியன யாவும் செய்யுங் கடமையும் விதிக்கப்பட்டது. ஆனால், பின்பு பிராமணர் தாம் பிரமனின் தலையிலிருந்து உதித்தவராகவும் ஷத்திரியர் புயங்களிலிருந்து உதித்தவராகவும் வைசியர் வயிற்றிலிருந்து உதித்தவராகவும் சூத்திரர் கால்களிலிருந்து உதித்தவராகவும் கதைகளைப் பரப்பி, முறையே முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் சாதிகளெனக் கூறி உயர்வு தாழ்வை உண்டாக்கினார்கள். காலகதியில் நாலு சாதிகளும், நாலாயிரமாகி உயர்ந்த சாதிகள் தாழ்ந்த சாதிகள் என்னும் வித்தியாசங்கள் பெருகப் பெருக இந்தியாவும் இலங்கையும் இழிவு நிலையெய்தி சிரிப்புக்கிடங்களாய் மாறின. ('மனுஸ்மிருதி' என்பதைப் பார்க்க)

பவளம்: 'நவரத்தினங்கள்' என்பதைப் பார்க்க.

பரதகண்டம்: இது இந்தியாவிலே இமயமலைக்குத் தெற்கே யுள்ளது, நவகண்டங்களிலொன்று. முன்னொரு காலத்திலே சகுந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் மகனாகப் பிறந்த பரதனால் இந்தியா ஆளப்பட்டதனால் இந்தியா இப்பெயரைக் கொண்டதென்பர் சிலர்.

பாண்டியன்

வேறு சிலர் திஷ்யருக்கும் சயந்திக்கும் பிறந்த பரதன் என்னும் சக்கரவர்த்தி இந்தியாவை ஆண்ட பிறகு இந்தியா பரதகண்டம் எனப் பெயர் பெற்றதென்பர்.

நவகண்டங்கள் யாவை? பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாகிய பிருதுவிக்கு அளவிலாக் கண்டங்கள் உள. நாமிருக்கும் கண்டம் அவற்றில் ஒன்று. இந்தக் கண்டத்தின் மத்தியிலுள்ளது பூமி. பூமியில் ஏழு தீவுகள் உண்டு. அவை: (1) சம்புத் தீவு (2) சாகத் தீவு (3) குசைத் தீவு (4) கிரவுஞ்சத் தீவு (5) சான்மாலித் தீவு (6) கோமேதகத் தீவு (7) புட்கரத் தீவு என்பவையாம்.

பின்பு சம்புத் தீவில் நவகண்டங்கள் உள்ளன. அவையாவன: (1) குரு வருடம் (2) இரணிய வருடம் (2) இரமிய வருடம் (4) இளாவிருத வருடம் (5) பத்திராக வருடம் (6) கேதுமால் வருடம் (7) அரி வருடம் (8) கிம்புருட வருடம் (9) பாரத வருடம். (வருடமும் கண்டமும் ஒருபொருட் சொற்கள்)

தற்கால இந்தியாவே பாரதவருடம் எனப்பட்டது. பரத கண்டம், 56 தேயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

பாண்டியன்: இவன் மூவேந்தரில் ஒருவன். மற்ற இருவரும் சேரனும் சோழனுமே. பாண்டி நாட்டை ஆண்ட ஒவ்வொரு அரசனும் பாண்டியன் என அழைக்கப்பட்டான். பாண்டியன் சந்திர குலத்தவன். படைப்புக் காலம் தொடங்கி மேம்பட்டு வந்தவர்கள்: பரிமேலழகர் என்னும் உரையாசிரியர் பாண்டியருக்குக் கொரியர், பஞ்சவர் என்ற பெயர்களையும், அர்ச்சுனன் பாண்டிய வமிசத்துப் பெண்ணை மணந்தான் என்ற கதையையும், அருச்சுனன் குலத்தவர் களுக்கும் பாண்டவருக்கும் உள்ள தொடர்பையும் வற்புறுத்து கின்றனர். கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாடு "பாண்டிய" எனப்பட்ட பெண்ணரசியால் ஆளப்பட்டதெனக் கிரேக்க ஆசிரியர் ஒருவர் எழுதியுள்ளார். மேலும் அந்நாடு 300 கிராமங்கள் அடங்கியதென்றும் அவர் கூறியுள்ளார். சேர சோழ பாண்டிய இராச்சியங்களும் 'சதியபுதி' என்னும் மற்றொரு நாடும் அசோகனுடைய சாம்ராச்சியத்திற்கு உள்ளடங்காமல் அவனுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தன என்பது அவனது சாசனங்களால் விளங்குகிறது.

சோழ நாட்டுக்குத் தெற்கே உள்ள இராமநாதபுரம், மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களும், திருவிதாங்கூரின் தென்பாகமும் சேர்ந்து பாண்டி நாடாயிருந்தது.

பார்புகழும்.....செய்தருள்புரிக

பாண்டியருக்குத் தலைநகர் மதுரை. அவர்களது துறைமுகங்களாகக் கிழக்கே சாலியூரும் கொற்கையும், மேற்குச் சமுத்திரத்தில் கிரேக்கர் லெர்கிண்டா என்று அழைத்துவந்த ஒரு துறைமுகமும் இருந்தன. லெர்கிண்டா தற்காலத்தில் 'கொட்டையம்' எனப்படும் பட்டணத்துக்கு அருகில் இருந்திருக்கவேண்டும்.

பார்புகழும்.....செய்தருள்புரிக

(முதலாம் அங்கம், மூன்றாம் காட்சி)

ஆசிரிய விருத்தம்

பதவுரை

பார் - உலகம், மகாராஜ - பேரரசருடைய, ராஜ - அரசனாக; கம்பீர - யுத்தத்திற்குரிய வீரமும் பெருந்தன்மையுமுள்ள, ஸ்ரீ - மாட்சிமை தங்கிய, பரராஜகுஞ்சரமெனும் - பிற அரசரால் பரராஜ யானை எனச் சொல்லப்படும், பாண்டியன் - பாண்டிய மன்னன், அரும் - அருமையான, திரு - திவ்விய, சமுகம் - முன்னிலை, அது - அதற்கு, சேரவே - செல்லவே, பல்வளமும் - அநேகச் சிறப்புகளும், சீர்புகழோடு - சிறந்த கீர்த்தியுடன், ஒங்கு - உயர்ந்திருக்கும், பெரும் - பெரிய, ஈழநாட்டினை - ஈழம் எனும் தேசத்தை, அரசு செய்கின்ற - ஆட்சிபுரிகின்ற, செம்மல் - அரசன், தேர்ந்து - ஆராய்ந்து, அதிக பற்று மரியாதையுடன் - மிக அன்புடனும் கணிசத்தோடும், எழுது திருமுகமது - வரைகின்ற கடிதமாவது, என்னவென்றால் - எதைப் பற்றியென்றால்; பேர்புகழ் விளங்க வரும் - பெரிய கீர்த்தி பிரபல்யமாக வருகின்ற, தங்கள் புத்திரியினது - உங்களுடைய மகளுடைய, பெட்பறிவு - பெரிய கலைஞானம், நல்லொழுக்கம் - நல்ல நடத்தை, பேணும் - பாதுகாக்கும், நற்குணமெல்லாம் - உசித சீலம் யாவும், கேள்வியற்று - கேட்டறிந்து, பேர்அவா - பெரிய காதல், உற்றனன் - கொண்டனன், தார்திகழும் - மாலைதுலங்கும், அத்திருவை - அந்த அழகியை, அடியேனுக்கு - தமியேனுக்கு, அன்புடனே - பற்றுடனே, தந்து - கொடுத்து, உவகை - மகிழ்ச்சி, உந்துமாறு - அடையும்படியே, தங்களிரு - தங்களுடைய இரண்டு, பொற்றாமரை - அழகிய தாமரைமலர் போன்ற, பதம் - பாதங்களை, போற்றினேன் - வணங்கினேன், தயவுசெய்து-கருணைகூர்ந்து, அருள் புரிக - தருவீராக.

பூதங்கடோறும்.....எழுந்தருள்வாய்

விளக்கவுரை

உலகோர் வியந்து பேசும் பேரரசருக்கு அரசனும், போருக்குரிய வீரம் பெருந்தன்மை முதலியனவுள்ள பிற அரசர்களால் பரராஜ குஞ்சரம் எனப்படுபவனுமாகிய, பாண்டிய மன்னன் அவர்களது திவ்வியசமுகம் சேருமாறு, நீர்வளம், நிலவளம் முதலாய வளமெல்லாம் நிறையப்பெற்றுக் கீர்த்தி வாய்ந்து உயர்ந்திருக்கும் ஈழம் என்னும் பெரிய தேசத்தை ஆட்சி செய்கின்ற விஜயன் என்னும் அரசனாகிய யான், ஆராய்ந்து அன்புடனும் அதிக கணிசத்துடனும் எழுதும் கடிதமாவது :—

பெருங் கீர்த்தி பெற்று விளங்குந் தங்கள் புத்திரியின் கலை ஞானத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும் நல்ல குணசீலங்களையும் கேள்வியுற்றதால் அவள்மீது எனக்குப் பெருங்காதல் உண்டாயது; ஆதலால், மாலையணிந்து மாணுறத் திகழும் அவ்வழகான கன்விகையை அடியேனுக்கு மணம் முடித்து அன்புடன் தந்து இன்புறுமாறு தங்களது அழகார்ந்த தாமரைமலர் போன்ற இரு பாதங்களையும் பணிந்து வணங்கி வேண்டுகின்றேன். தயவு செய்து தந்து உதவுவீர்களாகு

பூதங்கடோறும்.....எழுந்தருள்வாய்

(இரண்டாம் அங்கம், முதலாங் காட்சி)

ஆசிரிய விருத்தம்

பதவுரை

பூதங்கள்-பஞ்சபூதங்கள், தோறும்-ஒவ்வொன்றிலும், நின்றாய்-நின்றன, எனிற்-என்றால், அல்லால்-அன்றியும், போக்கிலன்-இறப்பிலான், வரவிலன்-பிறப்பிலான், என்-என்று, நினை-உன்னை, புலவோர் - பாவலர், கீதங்கள் - பாட்டுக்கள், பாடுதல் - படித்தல், ஆடுதல்-நடனஞ் செய்தல், அல்லால்-அன்றியும், கேட்டு-காதினாற் கேட்டு, அறியோம்-தெரிந்திலோம், உனை-உன்னை, கண்டு-தரிசித்து, அறிவாரை - அறிகிறவரை, சீதம் - குளிர்ச்சி, கொள் - பொருந்திய, வயல் - பண்ணை, திருப்பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறை, மன்னா - கடவுளே, சிந்தனைக்கும் - மனத்துக்கும், அரியாய் - எட்டாதானே, எங்கள்-எங்களுடைய, முன்-சமுகம், வந்து-சேர்ந்து, ஏதங்கள்-குற்றங்கள், அறுத்து - போக்கி, எம்மை - எங்களை, ஆண்டு -

மகததேயம் — மதுரை

பரிபாலித்து, அருள் - கருணை, புரியும் - செய்யும், எம் - எமது, பெருமான் - கடவுளே, பள்ளி - நித்திரை, எழுந்து - விழித்து, அருள்வாய்-கிருபை புரிவாய், ஏ-அசைநிலை.

விளக்கவுரை

குளிர்ச்சி பொருந்திய பண்ணைகளாற் சூழப்பட்டும் பரிசுத்த நிலமாகவும் விளங்கும் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய கடவுளே! நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம் என்னும் பஞ்சபூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நின்றனையென்று புலவர்கள் கூறியுளரன்றியும், கீதங்களிலும் நீ இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாதோனென்று பாடினரன்றி உன்னைத் தரிசித்து அறிந்தோராகக் கூறினோரை எமது காதுகள் எப்போதாவது கேட்டில. ஆதலால், நீ எங்களுக்கு முன் தோன்றி எங்கள் குற்றங்களைக் களைந்து கருணை கூர்ந்து பரிபாலனஞ் செய்யுமாறு உனது துயிலை நீத்து எழுந்து வருவாயே!

மகததேயம்: புத்தர் காலத்தில் வடஇந்தியாவில் ஏழு நாடுகளும் அவைகளின் ராஜதானிகளும் பௌத்த நூல்களிற்குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை (1) கலிங்கம் (2) அஸ்ஸகம் (3) அவந்தி (4) கோவீரம் (5) விதேகம் (மிதிலா) (6) அங்கம் (சம்பா) (7) காசி (வாரணாசி). இந்தப் பிரிவுகள் புத்தர் காலத்துக்குச் சற்றுமுன் ஏற்பட்டன. நாளடைவில் கோசலை நாடு காசியையும் மகதநாடு (தற்கால South Behar) அங்க நாட்டையும் வென்று தம்வயமாக்கிக் கொண்டன. அவந்தியும் அஸ்ஸகமும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கலாம். அவந்தி, மகதம், கோசரம் என்பவையே அக்காலத்து முக்கிய இராச்சியங்கள். அவந்தியின் தலை நகரான உஜ்ஜயினி மிகவும் செல்வம் விளைந்த நகராயிற்று. பௌத்த நூல்கள் எழுதப்பட்ட பாளி மொழி அவந்தி நாட்டினதே. மகத நாட்டரசன் ஒரு கோட்டை கட்டி நாட்டைப் பலப்படுத்தினான்; மகத நாடு ஆதியில் பட்னா (Patna) ஜில்லாவும் கயா (Gaya) ஜில்லாவில் ஒரு பாகமும் சேர்ந்து கோசல நாட்டின் ஆறில் ஒரு பங்கு பரப்புடைய ஒரு நாடாகவிருந்தது. ஆனால் அதன் கிழக்கில் இருந்த அங்க நாட்டை விரைவில் தன்வயமாக்கிக் கொண்டு பெருகியது.

மதுரை: தென்னிந்தியாவில் தமிழ் நாட்டின் எல்லையிலோர் மாவட்டம்; மேற்கில் கேரளமும், வடமேற்கில் கோயம்புத்தூர் மாவட்டமும், வடகிழக்கில் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டமும், தென்கிழக்கிலும் தெற்கிலும் இராமநாதபுர மாவட்டமும் இதன் எல்லைகளாகும். பரப்பு ஏறக்குறைய 4910 சதுர மைல்.

மணம் — தேய்வம்

இம்மாவட்டத்திலே வைகையும், அதன் துணை ஆறுகளான சுருளியும் ரொசு ஆறும் பாய்கின்றன. தலைநகர் மதுரை சென்னை மாநிலத்தில் சென்னைக்கடுத்த இரண்டாவது பெரிய நகரம். சென்னையிலிருந்து 300 மைல் தூரமுள்ளது (புகைவண்டி வழியாக).

ஆதியில் இதன் பெயர் கடம்பவனம். குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில் தேவேந்திரன் கடம்ப மரத்தின் கீழ்ச் சிவலிங்க பூசை செய்ததைப் பாண்டியன் அறிந்து வனத்தை நகராக்கினான். இவனது ஆணையின்படி ஆலகால நாகமொன்று வளைந்து காட்ட அதன் தலையும் வாலும் கூடிய இடம் 'ஆலவாய்க் கோயில்' ஆயிற்று. இறைவன் சடாமுடி அமிர்தம் சிந்தி எங்கும் மதுரம் கமழ நகரத்தின் பெயர் மதுராபுரியாயிற்று. இது புராண வரலாறு. முதற் சங்கமிருந்த தென்மதுரையைக் கடல் கொண்டது. இடைச் சங்கமிருந்த கபடா புரத்தையும் கடல் கொண்டது. பண்டைக் காலத்தில் வாணிகத் துறையில் பாண்டிய—உரோமாபுரி—அகஸ்டஸ் தொடர்பிலிருந்தும் பின்னர் பார்சி—சீன யாத்திரிகள், மார்க்கோபோலோ எழுதியுள்ள வரலாறுகளிலிருந்தும் மதுரையின் பண்பாடு காணப்படும்; மதுரையிலே ஏழு முக்கியமான கோயில்களுண்டு. அவற்றில் மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயிலே நகரின் நடுநாயகமாகும்.

மணம்: இதிலே எட்டு வகையுண்டு. அவையாவன:

(1) பிரமம்: கன்னிகை நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டு, வேதமோதி, நற்குணங்களுடைய முன்னர் விவாகஞ் செய்யாதவருக்கு அவளது தகப்பனால் அக்கினி சாட்சியாகக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்தல், (கன்னிகாதானம் செய்தல் 32 வியக்கத்தக்க செயல்களிலொன்று).

(2) ஆகரம்: மணமகன், மணமகளுக்கும் அவள் பெற்றோருக்கும் பொருள் அல்லது பரிசம் கொடுத்தபின் மணஞ் செய்து கொள்ளல்.

(3) பிரசாபத்தீயம்: மணமகனின் சிநேகர் மணமகனின் விருப்பத்தை வேண்டி, சுற்றத்தாரின் அன்னியோன்னிய சம்மதத்துடன் விவாகஞ் செய்தல்.

(4) தேய்வம்: பெண்ணின் பெற்றோர் ஒரு தேவதைக்கு அர்ப்பணம் செய்ததின் பயனாக அத்தேவதை பெண்ணுக்குச் செய்து வைக்கும் கலியாணம். தேவதையின் முகதாவீற் செய்யும் கலியாணமெனச் சிலர் கூறுவர்.

ஆரீடம் — மனு

(5) ஆரீடம் : மணமகன் மணமகளின் சுற்றத்தாருக்குப் பசுக்களை அல்லது எருதுக்களை இனாமாகக் கொடுக்க அவர்கள் அவளை அவனுக்கு ஒரு கொடையாகக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தல்.

(6) சாந்தருவம் : மணமகனும் மணமகளும் அன்னியோன்னியமாகத் தங்கள் விருப்பின்படி மற்றவர்களின் அனுமதி பெறாமலும் கிரியைகள் செய்யாமலும் மணஞ் செய்து கொள்ளல்.

(7) இராச்சதம் : ஒருவன் ஒரு பெண்ணை அவளதும் அவள் பெற்றோர் உறவினர் முதலியோருடையவும் அனுமதியின்றிப் பலவந்தமாகக் கொண்டு சென்று மணஞ் செய்தல்.

(8) பைசாசம் : பெண் உறங்கும்போது அல்லது உணர்ச்சியற்றிருக்கும்போது பலவந்தப் புணர்ச்சி செய்து பின்னர் அவளை மணஞ் செய்தல். (பிரம முறைதான் சாத்திர சம்மதம் பெற்றது.)

(மதுரை) மீனாட்சி : மீனாடைய கண்ணைப் போன்ற கண்ணாடையவள். ஆதலால் அவரை அங்கயற்கண்ணி என்பர். (கயல் மீனின் அழகிய கண்ணை அவயவமாய் உடையவள்). மீனாட்சி தெய்வத்தின் தந்தை மதுரையில் அரசாண்ட மலையத்துவச பாண்டியன் என்றும் கூறுவர். மதுரை மீனாட்சி அம்மைமீது குமரகுருபர சுவாமிகள் 'மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்' என்னும் நூலை 102 செய்யுட்களிற் பாடியிருக்கின்றார். இதன் மூலம் மீனாட்சியம்மைவின் மாண்பு, மதுரையின் சிறப்பு, தமிழ் மொழியின் மேன்மை முதலானவற்றை நன்கு படித்து இன்புறலாம். இந்நூலாசிரியர் தாம் கூறக்கூடிய கருத்துக்களைத் தமது ஆற்றல் தோன்றப் பாடியிருப்பது படிக்கப் படிக்கச் சுவை தருவதாகும்.

மனு : இது பிரபஞ்சத்தில் உய்வுக்காகக் கடவுளால் நியமிக்கப் பெறும் பதினான்கு தலைவர்களின் பெயரென இந்துமத நூல்கள் கூறும். ஒவ்வொரு மனுவும் மனுவந்தரம் எனப்படும். 71 சதுர்யுகங்கள் ஆட்சி செலுத்துவர். (நான்கு யுகம் - மகாயுகம், 4,320,000 ஆண்டுகள்) இப்பதினான்கு மனுக்களும் பிரமதேவனின் ஒரு பகல் நேரமாகிய ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் கொண்ட கற்பம் என்ற காலத்தில் ஆட்சி செலுத்தி, முடிவில் மேல் நான்காவது உலகமாகிய மகாலோகம் சேர்ந்து முத்தி பெறுவர். (ஒரு கற்பத்தை ஆயிரங்கோடி ஆண்டுகள் எனவுங் கூறுவதுண்டு.) தம்மம் மனுவந்தரத்தில் குடிகளைப் படைப்பதும், அரசவமிசங்களை உண்டுபண்ணுதல் மூலம் அவர்களைப் பரிபாலிப்பதும், அவர்கள் நற்கதி பெறும்பொருட்டுத்

மனுநீதிச் சோழன் — மனுஸ்மிருதி

தருமத்தை விதிப்பதும் (மனுஸ்மிருதி) இவர்களுக்குக் கடவுள் இட்ட கடமைகளாகும். இப்பொழுது நிகழும் கற்பத்தில் ஆறு மனுக்கள் முன்னரே ஆட்சி செய்துவிட்டார்கள். முதலாம் மனுவின் பெயர் 'சுவயம்புவ', தற்காலம் ஆளும் மனுவின் பெயர் 'வைவஸ்வத'.

மனுநீதிச் சோழன் : இவன் 'மனுச்சோழன்' 'மனுமுறை கண்ட சோழன்' எனவும் வழங்கப் பெறுவான். எவ்வுயிரையும் தன்னுயிரைப் போலக் காப்பாற்றுஞ் சிறப்பால் (மனுமுறை தவறாதவன் என்ற காரணத்தால்) இப்பெயர் பெற்றான்.

பெரிய புராணக் கதை : மனுநீதிச் சோழன் என்பவன் திருவாரூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு சோழநாட்டை ஆண்டு வந்தான். அவனுக்குச் சிவபெருமான் அருளாற் பிறந்த மகன் கல்விகளிலும், அழகிலும் சிறந்தவனான இளவரசன். அவன் ஒருநாள் தேர்மீதேறிப் பரிவாரம் புடைசூழக் கோயிலுக்குப் போகும்போது ஒரு பசுக் கன்று ஒருவரும் அறியாமல் துள்ளி ஓடிவந்து தேர்க் காலில் அகப்பட்டிருந்தது. அதை இளவரசன் அறிந்து மிகவும் வருந்தித் தந்தை அறியுமுன்னர் பெரியோர்களிடம் அப்பாவத்தைப் போக்கும் நெறியைக் கேட்டுச் சென்றான். கன்றை இழந்த பசு அரண்மனைக்கு ஓடி ஆராய்ச்சி மணியைக் கட்டியிருந்த கயிற்றைக் கொம்பினால் அசைத்தது. மணி ஒலி கேட்ட மன்னன் விரைவில் வந்தான். பசுவின் வருத்தம் என்னவென்ப பக்கத்திலிருந்தவர்கள் மூலம் அறிந்து திகைத்தான். பிறகு அப்பசு கன்றை இழந்து வருந்துவதைப் போலவே தானும் தன் மகனை இழந்து வருந்துவதை தக்கதென முடிவு செய்து அமைச்சர்களில் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு இளவரசனைத் தேரின் காலில் இட்டுக் கொல்லும்படி பணித்தான். அமைச்சன் அதைச் செய்யவியலாமல் தற்கொலை செய்து கொண்டான். பின்னர் அரசனே தன் மகனைத் தேர்க் காலில் கிடத்தித் தேரை ஓட்டினான். நகர மாந்தரும் அவனுடைய முறை கண்டு வியந்தனர். சிவபெருமான் வெளிவந்து அரசனைப் பாராட்டிக் கன்றையும், இளவரசனையும், மந்திரியையும் உயிர்ப்பித்து அருள் செய்தார்.

மனுஸ்மிருதி : மனுவென்பவர் மாவீடவர்க்கத்தின் ஆதிபிதா வென்றும் அவர் மானுடருக்குத் தரும நெறியை வளர்த்தார் என்றும், 'மனுசொன்ன தெல்லாம் மருந்து' என்றும், அவர் வகுத்த வழிப்படி நின்றல் வேண்டுமென்றும் வேதம் கூறும். பரம்பொருளே தருமம் எனக் கூறுபவர்களெல்லாரும் 'மூல புருஷர்' என்றும், ஒரு லட்சம் அத்தியாயங்களில் முதன்முதல் தருமம் கூறப்பெற்றிருந்த தென்றும், அதை ஒரு லட்சம் சுலோகமாகச் சுயம்புவ மனு

யாழ்

சுருக்கினர் என்றும், அதைத்தான் பின்னர் ரிஷிகள் தெரிந்து கொண்டு தரும சாத்திரங்களை இயற்றினார்களென்றும் பாரதம் கூறும். மனுஸ்மிருதியில் (Institutes of Manu) 2694 சுலோகங்கள் கொண்ட பன்னிரண்டு அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. ஆதியிலே இருந்த மனுஸ்மிருதியின் சில பாகங்கள் சிதைந்து விட்டன வென்றும், சில உருமாறிவிட்டன வென்றும், சிலபாகங்கள் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டனவாயிருக்கு மென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

யாழ்: பண்டைக் காலத்திலே தமிழ் நாட்டில் அமைக்கப்பட்ட இன்னிசைக் கருவிகளுள் 'யாழ்' என்னும் நரம்புக் கருவி மிகவும் சிறப்புடையதாகும். முற்காலத்தில் வாழ்ந்த இசைப்புலவர்கள் வேய்ங்குழலையும் நரம்புக் கருவியாகிய யாழையும் துணையாகக் கொண்டே குரல் முதலிய ஏழிசைகளையும் குற்றமற ஆராய்ந்து பெரும் பண்களும், அவற்றின் வழிப்பிறக்கும் திறங்களும் ஆகிய இசை நுட்பங்களை இனிமை பொருந்த வாசித்துக் காட்டியுள்ளார். வரலாற்றுக்கெட்டாத மிகப் பழங்காலத்தில் தமிழ் மக்களால் முதன்முதல் உருவாக்கப் பெற்ற நரம்புக்கருவி 'வில் யாழ்' என்பதாகும். இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பாணர் வாசித்த யாழ்க் கருவியின் உருவச்சாயலும், யாழ்ப்புக்களின் வண்ணமும், வடிவும், செயல்வரையும், பயனும் பல்வேறு உவமைகள் வாயிலாகச் சங்கச் செய்யுட்களிலே விளங்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்வுவமைகளின் இயல்பினைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்த அருள்மிகு விபுலாநந்த அடிகளார் தாம் இயற்றிய 'யாழ் நூலில்' ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வழக்கிழந்து மறைந்த யாழ்க் கருவிகளின் வடிவங்களையும் உறுப்புக்களையும் அமைப்பினையும் ஓவியமாக வரைந்து தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

பழைய காலத்திலே யாழ்ப்பாணத் தீபகம் நாகநாடு, மணிபல்லவம், மணிபுரம், மணலூர், மணலூர் என்னும் பெயர்களால் விளங்கியது. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையின்படி கி. பி. 795ஆம் ஆண்டளவில் கலிங்க தேயத்து இளவரசனான உக்கிரசிங்கம் இலங்கைக்கு வந்து வடமாகாணத்தைக் கைப்பற்றி அரசாளத் தொடங்கினான். அவனுக்குப்பின் அவன் மகன் நரசிங்கன் 'ஜெயசிங்கவரராஜசிங்கம்' என்னும் பெயருடன் அரசாண்டான். அவனது தலைநகர் மணிபல்லவத்தில் கிழக்கே 'சிங்கை' நகராயிருந்தது. அவனது காலத்திலேதான் சோழ நாட்டிலிருந்து ஒரு பாணன் யாழ்க்கருவியின் உதவியோடு பல பாட்டுக்களைப் பாடி அரசனை மிகவும் மகிழ்ச்சி செய்தானென்றும், அதற்கு உபகாரமாகத் தமது நாட்டின் ஒரு பெரும் பகுதியை அரசன் அப்பாணனுக்குக் கொடுத்தான் என்றும், ஆதலினாலேயே அப்பகுதி 'யாழ்ப்பாணம்' என வழங்கப்பட்டதென்றும் வைபவ மலை கூறுகிறது.

விஜயலட்சுமி — வேதங்கள்

விஜயலட்சுமி: அட்ட லட்சுமிகளில் ஒருவர். விஜயம் - வெற்றி, இலக்குமி - என்பது இலட்சணம் பொருந்தியவள் என்றும் பொருள்படும். செல்வங்களுக்கு ஆதி தேவதை இலக்குமி, மக்களால் விரும்பப்படும் செல்வங்களுள் முக்கியமான எட்டுச் செல்வங்களுக்கும் இலக்குமி எட்டு விதமான காட்சியளிக்கிறாள்: அவை சில நூல்களின்படி:

1. தனலட்சுமி	அளிப்பது	செல்வம் (காணி, பூமி, பணம்)
2. தானியலட்சுமி	„	பண்டம்
3. தைரியலட்சுமி	„	மனத்திடம்
4. செளரியலட்சுமி	„	வீரம்
5. வித்தியாலட்சுமி	„	வித்தை
6. விஜயலட்சுமி	„	வெற்றி
7. கீர்த்திலட்சுமி	„	கீர்த்தி
8. இராச்சியலட்சுமி	„	அரசு

வேறு நூல்களின்படி:

1. ஆதிலட்சுமி	அளிப்பது	சகலசித்தி
2. சந்தானலட்சுமி	„	பிள்ளைப்பேறு
3. கஜலட்சுமி	„	அரசு
4. தனலட்சுமி	„	செல்வம்
5. தானியலட்சுமி	„	பயிர்விருத்தி
6. விஜயலட்சுமி	„	வெற்றி
7. மகாலட்சுமி	„	சௌபாக்கியம்
8. வீரலட்சுமி	„	வீரம்

வீமன்: பஞ்ச பாண்டவரில் ஒருவர். அஸ்திபுரத்திலிருந்து அரசாண்ட குருகுலத்தரசனாகிய பாண்டுவின் ஐந்து புத்திரரே பஞ்சபாண்டவர் எனப்பட்டவர்கள். பாரதத்தில் மிகப்புகழ் பெற்றவர்கள். மூத்தவர் தருமர், இரண்டாவது வீமன், மூன்றாவது அருச்சுனன், நான்காவது நகுலன், ஐந்தாவது சகாதேவன். (ஆராய்ச்சியாளர் அஸ்திபுரம் தற்கால தெல்வி, அல்லது தெல்லிக்க அருகிலே இருந்திருக்க வேண்டுமெனக் கூறுகின்றனர்.)

வேதாகமங்கள்: வேதங்களும் ஆகமங்களுமாகும்.

(1) வேதங்கள்: சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ள நூல்களில் வேதமே முதல் நூலாகும். மனிதனின் அறிவுக்கு எட்டாத உண்மைகளை உணர்த்துவதால் இதற்கு வேதம் என்று பெயர். அவற்றைப் பிரமனே வெளிப்படுத்தினார் என்பர். வியாசமுனிவர் வேதத்தை நான்காக வகுத்தார். ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வணம் என்பவை அவற்றின் பெயர்கள்.

ஆகமங்கள் — வேதாரணியம்

வேதம் ஒரு அருமையான நூல். மதக்கொள்கைகளையும் வேதாந்த உண்மைகளையும் ஒரே இடத்தில் உணர்த்துகிறது. அவற்றைப் பரந்த அடிப்படையில் வேதம் விளக்குவதால் உலக வரலாற்றிற் பல இடங்களில் பல காலங்களிற் தோன்றிய புதுக் கொள்கைகளையும், உண்மைகளையும் அதிலே ஒருமிக்கக் காணலாம். மதக் கொள்கைகளில் மிகவும் முன்னேறியுள்ள தென்னிந்தியாவின் சைவ வைஷ்ணவ சமயாசாரிகள் தங்களுடைய கொள்கைகளுக்கு வேதத்தையே ஆதாரமாக எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். பக்தி மார்க்கத்தில் தலைசிறந்து விளங்கும் ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் வேத வழியையே பின்பற்றிப் போகிறார்கள், மதவேதாந்த தத்துவங்களை ஆராய்பவர்கட்கு வேதம் அரிய பொக்கிஷம்.

(2) ஆகமங்கள் : 'ஆகமம்' என்ற வடமொழிப் பதத்தின் பொருள்: தொன்றுதொட்டுவரும் அறிவு என்பதாம். அது பொதுவாக வேதங்களும் சாத்திரங்களும் அமைந்த பெயராக இருப்பினும் சிறப்பாகக் கடவுளுடைய வழிபாட்டை இரகசியம், மந்திரம், மூர்த்தி, ஆலயம் ஆகிய முறைகளில் விரித்துக் கூறும் தொகுதியில் வழங்கிவருகின்றது. வழிபடும் கடவுள் பெயரை வைத்து ஆகமம் பலவகைப்படும்.

(அ) சிவனுடைய வழிபாட்டைக் கூறுவது சைவாகமம். சைவ ஆகமங்கள் ஆன்மாக்கள் மலத்தை அகற்றி இன்பம் பெறும் மார்க்கத்தைக் குறிக்கும் சிவன் அருளிய நூல்களே என்பர்.

(ஆ) விஷ்ணுவின் வழிபாட்டைக் கூறுவது வைஷ்ணவாகமம். கோயில்களிலும் வீடுகளிலும் வைத்து வணங்கும் விஷ்ணு விக்கிரகத்தின் தத்துவத்தைப் பற்றியும் வழிபாட்டு முறைகளைப் பற்றியும் கூறும் நூல் வைஷ்ணவாகமமாகும்.

(இ) சக்தி வழிபாட்டைக் கூறுவது சாக்தாகமம். சக்தி சம்பந்தமான கொள்கைகளுக்குச் 'சாக்தம்' என்று பெயர். ஈசுவர தத்துவத்தைச் சக்தியாகவும், அதனையே உலக மாதாவாகவும் வழிபடும் சாக்த மதம் மிகப் பழமையானது. சக்தி வழிபாடு வேதங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மொகஞ்ச தாரோவில் பூமியின் கீழ் அகப்பட்ட தாய்த் தெய்வத்தின் விக்கிரகங்களாலும் இதன் பழமை வலியுறுகின்றது.

வேதாரணியம் : இது தென்னிந்தியாவின் தெற்குக் கரையிலே கோடிக்கரையிலிருந்து எட்டு மைல் தூரத்திலுள்ளது. (சென்னையிலிருந்து 235 மைல்.)

வேதியர்வேதா..... அருள்செய்வாயே

இதுவும் ஒரு முக்கியமான பாடல்பெற்ற ஸ்தலம். கடற்கரையிலுள்ளது. பெரிய திருக்குளமிருக்கிறது. சந்திதிக்கு எதிரில் இருக்கும் கடலுக்கு 'வேதாந்தம்' என்று பெயர். ஆலயத்துக்குள் சுவாமி; வேதாரணியேசுவரர்; தேவி; யாழைப்பழித்த மொழியம்மை. 'திருமறைக்காடு' என்ற பெயரும் உண்டு.

முன்னாளில் வேதங்களாற் பூசிக்கப்பட்டமையால் மறைக்காடு என்ற பெயரும் பெற்றது என்பர். வேதங்கள் பூசித்துத் திருக்காப்புச் செய்த கதவைத் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் முறையே திறக்கவும் அடைக்கவும் பாடியருளிய ஸ்தலம்.

வேதியர்வேதா..... அருள்செய்வாயே

(இரண்டாம் அங்கம், முதலாங் காட்சி)

ஆசீரிய விருத்தம்

பதவுரை

வேதியர்-அந்தணர், வேதா-வேதத்து விளங்குவோனே, கீதா-கீதத்து விளங்குபவனே, விண்ணவர்-வானுலகத்தோர், அண்ண-தலைவனே, என்றென்று-என்று என்று, ஒதியே-சொல்லியே, மலர்கள்-தூவி-பூக்கள் சொரிந்து, ஒடுங்கி-பணிந்து, நின்-உனது, கழல்கள்-பாதங்கள், காண-பார்க்க, பாதி-பாகம், ஓர்-ஒரு, பெண்ணை-பெண்ணை, வைத்தாய்-அமைத்தாய், படர்-விரிந்த, சடை-சடா முடியில், மதியம்-சந்திரன், சூடும்-அணியும், ஆதியே-கடவுளே, ஆலவாயில்-தென்மதுரை, அப்பனே-தந்தையே, அருள்-கருணை, செய்வாய்-புரிசுவாய்.

விளக்கவுரை

வேதமோதுகின்ற அந்தணரின் வேதங்களிலும் கீதங்களிலும் விளங்குபவனே! விண்ணுலகத்தோர் தலைவனே! உனது ஒரு பாகத்தினை ஒப்பற்ற ஒரு பெண்ணை அமைத்தவனே! விரிந்த சடையின்மீது சந்திரனை அணிந்திருக்கின்ற கடவுளே! மதுரையம்பதியில் எழுந்தருளிய அப்பனே! என்று கூவியழைத்து பூமாரி சொரிந்து பணிந்து நின்று உனது பாதங்களைக் காண வாஞ்சிக்கும் எனக்கு அவைகளைக் காணும்படி என்மீது உனது அருள்மாரி பொழிகுவீரே!

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
ii	17	களத்தினரரற்	களத்தினரரற்
28	18	வ்வாறு	எவ்வாறு
29	15	கைப்பற்றுதற்கு	கைப்பற்றுதற்கு
29	18	புத்தியல்லவே	புத்தியல்லவே
30	15	துயர்	துயர்
54	11	மமடையினாலே	மடமையினாலே
55	19	வலோற்காரமாகக் பலவந்தமாகக்	பலவந்தமாகக்

21
23
28
32

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.